

Sayı 3 - 2013

İmtiyaz Sahibi

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip
Lisesi Adına Okul Müdürü
Mahmut YELEK

İnceleme ve Yayın Kurulu

Ragıp KÜÇÜKER(Müd.Başyard.)
Yemen GÜLER (Tarih Öğrt.)
Mehmet ÖZKARAMAN(Tarih Öğrt.)
Yavuz Selim KOL
Akif KÖSE
Esat BAKIRCI

İrtibat

İmrahor Cad. No:88
Sütlüce Beyoğlu/İstanbul
0212 210 24 13-210 24 14
beyogluanadoluihl@hotmail.com

Tasarım

Cihat ACAR

Kapak

Cihat YILMAZ (11-B)

www.beyogluanadoluihl.k12.tr

Başlarken

Mahmut YELEK
Okul Müdürü

Yayın hayatına yeni başlamanın heyecanı ile sizlerle bulduğumuz VUSLAT dergimizin 3. sayısı ile karşınızda olmaktan duyduğum mutluluğu ifade etmek isterim. Her sayıda eğitime bakış açımızı ifade etmek adına yeni bir konu ile sizlere ulaşmayı arzu ediyoruz.

Eğitim öğretimin zor bir süreç olduğunun farkında olarak doyurucu, hedef belirleyici ve tanıtıcı olmak adına titiz bir çalışma ile karşınıza çıkmak için yoğun bir çabanın içerisinde olduk.

Her sayıda bir yenilikle karşınızda olmak, okulumuza, eğitim dünyamıza katkı sağlamayı ve geleceğimizin teminatı gençlerin daha iyi eğitilmelerini sağlamak gayesinde olmayı ilke edindik. Bu sayımızda da gelecek yıldan itibaren okulumuz da dil ağırlıklı hazırlık sınıfının başlayacağını sizlerle paylaşmak onurunu bize yaşatan Rabbimize hamd ü senalar olsun.

Globalleşen dünyada; insanlarla teknolojik, ekonomik ve kültürel iletişimin sağlanabilmesi ve öğrencilerimizin sosyokültürel yönden kendilerini geliştirerek, dünya milletler topluluğunun seçkin birer üyesi haline gelebilmeleri için anadilin yanında ikinci hatta üçüncü bir dili öğrenmeleri günümüzde mecburiyet halini almıştır.

Yabancı dil konuşmaktan mahrum olan bireyler, küresel iletişime dâhil olamayıp kendi kabuğunda yaşamak mecburiyetindedir. Günümüzde, ekonomik ilişkilerimizi yürütmek ve küresel iletişimimizi daha kolay sağlayabilmek için Arapça ve İngilizcenin önemi büyüktür.

2013/2014 Eğitim öğretim yılı itibarı ile okulumuz bir yılı hazırlık olmak üzere beş yıllık bir eğitim sürecine başlayacaktır. Dil ağırlıklı hazırlık sınıfından kasıt Arapça ve İngilizce yoğunluklu bir program uygulanacak demektir. Günümüz dünyasında dil problemini halletmiş mesleki alt yapısını kurmuş bir insana ne kadar ihtiyaç duyduğumuz hepimizce malum olan bir husustur. Bu gerçeklik ışığında adım atmaya kendimize bir borç bildik. Gayelerin en güzeli olan kamil insan yetiştirmek anlayışından ayrılmadan çağın gereklerine ayak uydurabilen nesiller yetiştirmek en büyük hedefimizdir.

Bu uğurda eğitim dünyamızın üst düzey yöneticileri, bize gönül veren değerli velilerimiz, öğretmenlerimiz ve sevgili öğrencilerimizden talebimiz bize destek olmaları yanında; insan olmamızdan kaynaklanan eksik ve hatalarımızda bizleri çekinmeden uyarmalarıdır. Cenab-ı Haktan temennimiz bu ulvi yolculukta yorulmadan usanmadan fedakarlık yapabilenlerden olmaktır.

Dergimizin üçüncü sayısını yayına hazırlayan ve emeği geçen tüm ekibime teşekkürü borç biliyor ve çalışmalarının devamını yüce Rabbimizden temenni ediyorum. selam ve dua ile....

04

İmam Hatip Liselerine
Adanmış Hayatlar
Halim KARAKAYA

09

Hocaların Hocası M.Emin SARAÇ
Hocamızı Ziyaret Ettik
A.Emin AYHAN
Y.Selim KOL

11

Arapça Öğretimi
Fikret AKÇAY

32

Gideceğimiz Yer
İbrahim Ethem
ERDOĞDU

42

Tarihi Filmlere
Farklı Bir Bakış
Mehmet ÖZKARAMAN

63

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Artık "HAZIRLIKLILIKLI"

17

İmam Hatip'lerde Güreş
Ata KARATAŞ

22

Hadisleri Değerlendirmede
Usül Sorunu
Mehmet YUSUF

29

Tuhaf Ama Gerçek
Rıdvan YÜCEDAĞ

75

Hafızlık Yaparken
Şükrü KÜÇÜK

01
16
20
21
28
31
36
37
44
45
48
53
54
55
57
61
62
67
71

Başlarken
Yağmur Nağmeleri (Şiir)
Tuhaf İnsan Biyografisi
Düşüncesizler (Şiir)
Sessiz Feryatlar (Şiir)
Hutbe
My Life (Şiir)
Bir Okula Geliş Serüveni
Sözüm Odun Gibi Olsun,Hakikat Olsun Tek
Sınıftan Cennete
Garbi Trakya Hükümeti Müstakilesi
Mezunların Gözüyle
Allah Yolunda Cihat Etmek
Toplumda Ahlaki Yozlaşma
Güz (Şiir)
Büyük Taşlar (Rehberlik Hikayeleri)
Karanlık (Şiir)
B.A.İ.H.L.'nde Bir Gün
Ürdün Serüveni

İmam Hatip Liselerine Adanmış Hayatlar

1957 yılında İstanbul Kuştepe semtinde dünya ya geldim ilk tahsilimi Kağıthane ilkokul'unda yaptım.1968 yılında İstanbul İmam Hatip Lisesi'ne girdim.1975 yılında buradan mezun oldum. Aynı yıl Bursa Yüksek İslam Enstitüsü'ne girdim. 1979 yılında mezun oldum. İlk görev yerim Sivas'ın zara ilçesi zara lisesi din kültürü öğretmenliği. 3 yıl burada görev yaptım. Bu arada kısa dönem askerlik görevimi ifa ettim. 1982 yılında aynı ilçede imam hatip lisesi müdürlüğüne atandım. 1985 yılının kasım ayında Tekirdağ merkez imam hatip lisesine müdür olarak atandım. 1994 yılı nisan ayına kadar burada çalıştım ve İstanbul Ümraniye İmam Hatip Lisesine müdür olarak tayin edildim. Yanı açılan bu okulda kısa bir süre olarak çalıştıktan sonra 1 Aralık 1995 tarihinde mezunu olmakla şeref duyduğum İstanbul İmam Hatip Lisesi'ne tayin edildim.2006 yılı Ağustos ayına kadar bu kutsal yuvada yöneticilik yapmak nasip oldu. Bu tarih de İstanbul Millî Eğitim Müdürlüğüne Müdür yardımcısı olarak tayin oldum. Halan burada görev yapıyorum. Evliyim 4 çocuk babasıyım. 4 çocuğumda İmam Hatip Lisesi Mezunu.

1968 yılında parasız yatılı olarak kazandığım çorum imam hatip lisesine gitmedim ve İstanbul

İmam Hatip Lisesi'ne kaydoldum o dönemlerde İmam Hatipli olmak gerçekten zordu. Çevreniz sizinle istihza ediyor gidecek okul mu , bulamadın , cenaze mi yıkayacaksın , örümcek kafalı mı olacaksın gibi müstehzi ifadelerle maalesef çok karşılaşılırdık.Ancak bunların hiçbirisine aldırmadık.Okulumuzu çok sevdik orada güzel şeyler öğrendik. O zamanlarda sınıflarımızda bizden yaşça büyük arkadaşlarımız vardı. Bir çoğu medreselerde , kurslarda okumuş , alt yapıları çok sağlam öğrenciler vardı.

Öğrencilerin büyük bir kısmı donanımlı olarak geliyordu. Lakin ben ilkokulu bitirdim ve hemen imam hatip lisesine hiç ara vermeden kaydoldum. Tabi ki çok zorlandım , fakat bu eksiğimizi özel dersler almak suretiyle kapattım fire vermeden de okulu bitirdim. Çok iyi yetişmiş arkadaşlarımız vardı.Birbirimize olumlu manada katkılar verdik. Okulumuzda Türkiye'nin muhtelif vilayetlerinden gelen birçok arkadaşımız vardı. Öğrencinin büyük çoğunluğu yurtta kalıyordu. Öğrenciler arasındaki dayanışma , kaynaşma çok üst seviyedeydi. Bu manada ben kendi adıma çok şey öğrendiğimi ifade etmek isterim.

7 yıl boyunca havasını teneffüs ettiğim İstanbul İmam Hatip Lisesi'nin bana her yönden çok şey kattığına inanıyorum. Bu düşünce beni 4 çocuğumu da İmam Hatip Liselerinde okutmaya yöneltti.

Beni dini eğitim almaya iten en önemli sebep ailemin muhafazakar ve dindar olması. Benim de dindar, dinini, diyanetini bilen biri olarak yetişmemi istemesidir. İlkokulda okurken din bilgisi dersinde temayüz eden bir öğrenciydim. Beşinci sınıfa geldiğimde sınıf öğretmenlerimiz bizlere hangi orta okula gideceğimizi sorduğunda ben imam hatip lisesine gideceğimi söyledim. Mezun olur olmaz imam hatip lisesine giriş sınavlarına girdim. O zamanlar İstanbul'da sadece İstanbul İmam Hatip Lisesi vardı. Müracaat eden öğrenci sayısı fazla, ancak okula alınacak öğrenci sayısı az olduğu için okula girişte zorunlu olarak sınav yapılıyordu. Sınavlar girdik ve okula girmeye hak kazandık böylece 7 yıl sürecek olan İstanbul İmam Hatip Lisesi maceramız başlamış oldu. Sınıfımız tam bir Türkiye mozaiği idi. Her yerden arkadaşlarımız vardı. 1975 yılında İstanbul İmam Hatip Lisesinden mezun olduk. Üniversite sınavına hazırlandık. 1975 yılında öğretime başlayan Bursa Yüksek İslam Enstitüsüne kayıt olduk. Merhum babam işçi olduğu için kıt kanaat geçiniyorduk. Benden küçük iki kardeşim daha vardı. Onlarda okula gidiyorlardı. Dolayısıyla ben çalışıp aileme yük olmamak durumundaydım. Yazın müsait işlerde çalışıyordum. Bursa Yüksek İslam Enstitüsünü ilk öğrencileriydik. Okulumuz Bursa'nın Geçit köyünde ilkokul, orta okul ve İslam Enstitüsünün öğrencileri bir arada okuduk. Bursa'nın merkezinde bir öğrenci yurdunda kalıyor, servislerle geçit köyündeki okulumuza gidiyorduk. Bir süre böyle devam ettik. Daha

sonra gıda tarım ve hayvancılık bakanlığına ait ipekçilik semtindeki binada eğitim ve öğretime devam ettik. Buradan da mezun olduk. Okulumuz daha sonra şuanda ki yerine kendi binasına taşındı, ancak biz bu yeni binada eğitim görmedik. Tatlı bir tesadüf ki 32 sene sonra benim oğlum yeni binada okuyarak yüksek tahsilini tamamladı.

İlk görev yerim Sivas'ın zara ilçesi. 1979 yılının Kasım ayında Zara Lisesin de din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmeni olarak göreve başladım. 3 yıl burada görev yaptım daha sonra aynı ilçede imam hatip lisesinde okul müdürü olarak göreve başladım. 1985 yılı kasım ayına kadar görevimi yürüttüm.

7 yıl boyunca havasını teneffüs ettiğim İstanbul İmam Hatip Lisesi'nin bana her yönden çok şey kattığına inanıyorum. Bu düşünce beni 4 çocuğumu da İmam Hatip Liselerinde okutmaya yöneltti.

Ben lisede görev yaparken dahi ilçede beni herkes imam hatip lisesi öğretmeni zannediyordu. Çünkü benim vaktimin büyük çoğunluğu imam hatip lisesinde geçiyordu. Gerek lisede gerekse imam hatip lisesinde görev yaparken çok iyi öğrencilerim oldu. Ben yeni bir mezun geç bir öğretmen idim. Öğrencilerimle çok iyi ilişkiler kuruyordum. Burada görev yaptığım 6 yıllık süre içerisinde çok iyi anılarım oldu. Benim ilk görev yerim olması nedeniyle zara ilçesinin bende ayrı bir yeri ve önemi vardır. Hala görüştüğüm irtibat halinde olduğum öğrencilerim var. Zaman zaman onlarla bir araya gelip eski günleri yad ederiz.

Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen irtibatımızı devam ettirdiğimiz öğrencilerimiz var. Öğretmenliğin en güzel taraflarından biriside bu olsa gerek. Eğer siz öğrencilerinizle iyi diyalog kurarsanız öğrencileriniz sizi hiç bir zaman unutmuyor ve sizi bırakmıyor. Sizi en iyi değerlendiren müfettiş, öğrencidir. Bunu hiç bir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız.

İnsan , hangi görevi , hangi mesleği iyi arz ederse etsin önemli olan insan yetiştirmektir. bir usta yanına aldığı iyi şekilde yetiştirirse bundan büyük mutluluk ve haz duyar. aynı duygu biz öğretmenler içinde geçerlidir. bir öğretmen içinde önemli olan iyi öğrenciler yetiştirmek olmalıdır. bu nedenle işimizi çok iyi yapmalıyız hangi iş yaparsak yapalım kendimizi iyi yetiştirmeliyiz. Biz iyi yetişirsek öğrencilerimizi de iyi yetiştirmeye çaba sarf ederiz. yönetici durumunda olan insanlarda maiyetinde bulunanları da iyi yetiştirmesi noktasında çaba sarf etmelidir. 35 yıllık meslek hayatımın 3 yılı hariç geri kalanı 32 yılı yöneticilik yapmış bir insanım. her geçen gün yeni şeyler öğreniyorum. insan son nefesini

verene kadar bir şeyler öğrenme gayreti içinde olmalıdır. öğretmen ve yönetici yetiştirdiği öğrencileriyle ve yöneticilerle gurur duymalıdır. tabi insan eseri ile mutlu olur ortaya koyduğu çalışmalarla anılır. yetiştirdiğiniz bir öğrencinizi başarılı bir iş adamı size haz veriyor aynı şekilde yetiştirdiğiniz bir idarecinin bulunması sizi mutlu eder. Gerek öğrencilerimiz arasında, gerekse beraber çalıştığım idareciler arasında çok başarılı olanlar olmuştur bizler onların başarılarıyla mutlu oluyor gurur duyuyoruz.

Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen irtibatımızı devam ettirdiğimiz öğrencilerimiz var. Öğretmenliğin en güzel taraflarından biriside bu olsa gerek. Eğer siz öğrencilerinizle iyi diyalog kurarsanız öğrencileriniz sizi hiç bir zaman unutmuyor ve sizi bırakmıyor. Sizi en iyi değerlendiren müfettiş, öğrencidir. Bunu hiç bir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız.

Rabbime ne kadar hamt etsem azdır. Pek az faniye nasip olan bir duyguyu bana yaşantı 1975 yılında mezun olduğum okuluma 20 sene sonra 1995 yılında okul müdürü olarak atandım. Burada 10 yılı aşkın süre hizmet şansını yakaladım. Bende önce bir çok meslek büyüğümüzün görev yaptığı bu kutsal camiada hizmet etmek bizim için her zaman onur vesilesi olmuştur. Tabi siz teveccüh edip bizi merhum Celalettin Ökten hocamıza benzetmişsiniz. bu teveccühünüz için teşekkür ediyorum. Ben hocamızın talebesi olma şansına sahip olamadım. Onlar çok zor zamanda çok kötü şartlar altında bu kutsal yuvaya hizmetler ettiler. Benden önce bu güzel müesseseye hizmet eden bütün müdürlerimize, öğretmenlerimize teşekkür ediyorum. Rahmetli olanlara Cenabı haktan af ve mağfiret diliyorum hayat da olanlara da sağlıklı uzun ömürler diliyorum. İmam Hatip Liselerinde uzun yıllar müdürlük yapan birisi olarak şunu ifade etmek mümkündür. Çok başarılı ve çok güzel günlerimiz ve dönemlerimiz olmuştur. ancak çok sıkıntılı ve kötü günlerimizde olmuştur. Tabiri caiz ise kemali de zevali de gördük. inişli , çıkışlı dönemler yaşadık ancak şartlar ne olursa olsun bu kutsal yuvalara hizmet eden herkese şükran borçluyuz.

Çocuklarımın hepsi imam hatip liselerinde okudu. Dördüncü Çocuğum şuanda imam hatip lisesi 9. sınıf öğrencisi inşallah üç sene sonra o da imam hatip lisesinden mezun olacak. Çocuklarımı imam hatip liselerinde okutmaktan müşteki değilim evet çok zor dönemde bu okullarda okuttum bu nedenle büyük oğlum ve kızımı imam hatip lisesi mezunu olduğu için yurt dışında okutmak zorunda kaldım bu ülkede görev yapan, ömrünü bu işe veren bir insan olarak çocuklarımı yurt dışında okuttum tabii maddi manevi sıkıntılar çektik. Elbette yıllarını bu işe veren bir insan olarak çocuklarımı imam hatip liselerinde okutmaktan daha tabii bir şey olamazdı. bu yüzden rabbime sonsuz hamdü senalar ediyorum.

İmam hatip liselerinin hizmet kârı olmak, o kutsal yuvalara hizmet edebilmek çok önemlidir. Evet Beyoğlu İmam Hatip Lisesi'nin oluşması fikri bizden doğmuştur. Başlangıçta İstanbul İmam Hatip Lisesi'ne bağlı bir şube olarak açılmıştır. 2007 yılında da müstakil hale gelmiştir. Bu gelinen noktada Beyoğlu İmam Hatip Lisesi'nin durumu hepimizin göğsünü kabartmaktadır.

Buralara gelinmesinde emeği geçen herkesi kutlamak isterim. Bu başarıda beraber görev yaptığımız çok değerli yönetici arkadaşlarımızın bulunması da beni son derece mütehassis etmektedir. Bir okul için kısa sayılacak bir sürede bu noktaya gelmesi son derece önemlidir. Bu gün Beyoğlu İmam Hatip Lisesi herkesin güvenle çocuğunu

gönderebileceği başarılarıyla temayüz etmiş bir okulumuzdur. Herksin çocuğunu vermek için yarıştığı, hem mesleki yönden hem de kültür dersleri bakımından iyi bir eğitimin verildiği, Türkiye de ki mevcut imam hatip liseleri arasında ki mümtaz yerini alan bir kurum haline gelmiştir. Bu genç kurum bu hale getiren yöneticilerimizi ve öğretmenlerimizi tekrar tebrik ediyorum. Bundan sonra bu noktada kalabilmek çok önemlidir. Çıtaı aşağılara düşürmemek lazımdır. Onun içinde herkes çok çalışmalı, öğrencileriyle, öğretmenleriyle, yöneticileriyle ve okul aile birliği ve vakıf görevlileri ile uyumlu çalışıldığı takdirde bu başarıları daha yukarılara taşımak hayal değildir. Yeter ki bu gayret u fedakarlık bu çalışma azmi böylece devam edebilsin.

İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğünde Din Öğretiminden sorumluyum. Dolayısıyla İstanbul'da mevcut imam hatip liselerinden ve ilköğretim ve orta öğretimde ki din eğitimin koordinasyonundan sorumluyum. Uzun yıllar imam hatip liselerinde görev yapmış birisi olarak bu görevi yürütmeye çalışıyorum. İmam hatip liseleri 3 Mart 1924 tarihli tevhidi tedrisat kanunu gereği açılan okullarımızdır. Kanun gereği 1925-1930 yılları arasında 29 İmam Hatip mektebi açılmış, fakat bu okulların ömrü uzun olmamıştır. 1930 yılına gelindiğinde imam hatip lise eğitimi veren okul kalmamıştır.

İmam hatip liselerinin hizmet kârı olmak, o kutsal yuvalara hizmet edebilmek çok önemlidir. Evet Beyoğlu İmam Hatip Lisesi'nin oluşması fikri bizden doğmuştur. Başlangıçta İstanbul İmam Hatip Lisesi'ne bağlı bir şube olarak açılmıştır. 2007 yılında da müstakil hale gelmiştir. Bu gelinen noktada Beyoğlu İmam Hatip Lisesi'nin durumu hepimizin göğsünü kabartmaktadır.

1951 yılında imam hatip liselerini yeniden açıldığı tarihe kadar geçen 20 yıllık süre içerisinde dini hizmetlerin ifasında çok büyük sıkıntılar yaşanmıştır. 15 Nisan 1973 'de TBMM'de kabul edilen 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu ile İmam hatip okullarının adı tüm orta öğretim kurumlarında olduğu gibi lise olarak değiştirilmiş ve aynı kanununun 32. maddesinde imam hatip liselerinin tamamı şöyle yapılmıştır. İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kuran Kursu öğretmenliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan orta öğretim sistemi içinde hem mesleğe hem yüksek öğretime hazırlayıcı program uygulayan öğretim kurumlarıdır.

Yeni çıkan 6287 numaralı ilköğretim eğitim kanunu ile bazı kanunlarda değişiklik yapılmasına dair kanunla ülkemizde eğitim süresi 8 yıldan 12 yıla çıkarılmıştır. Şuanda İstanbul'da 70 tane imam hatip lisesi 64 bin öğrenci ile 85 tane müstakil imam hatip orta okulu , 23 bin öğrenci ile eğitime devam etmektedir.

İmam hatip liseleri Cumhuriyetin en önemli kazanımlarındandır. Dünyada da örneği yoktur. Türk milletinin bağrından çıkan bu okullarımız her zaman milletimizin teveccühüne mazhar olmuştur. Bize düşen dün olduğu gibi bugün de bu güzelim kurumlara laik olacak nesiller yetiştirmek için çalışmak olmalıdır. İmam hatip lisesi öğrencileri giyimiyle, kuşamıyla , tavır ve hareketleriyle ve başarılarıyla örnek olmak durumundadır. Milletimizin bu okullarla ilgili beklentileri vardır. Bu beklentileri boşa çıkarmamak gerekmektedir. Öğrencilerimiz bir kere nerede okuduğunun, ne okuduğunun farkında olmalıdır. Kendisinden beklenen beklentilere cevap verecek donanımda olmalıdır. İmam hatip liseleri örneği , bugün birçok ülkeye de ihraç edilmektedir.

Her zaman kaliteli eğitime önem verilmelidir. İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kuran Kursu öğretmenliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan orta öğretim sistemi içinde hem mesleğe hem yüksek öğretime hazırlayıcı program uygulayan öğretim kurumlarıdır. Bu okullarımız halkımızın gönlünde taht kurmuş milli eğitim bakanlığımıza bağlı, Tevhidi Tedrisat Kanunu'na uygun Cumhuriyet eğitiminin başarılı taktire şayan eğitim kurumlarıdır. İmam hatip liseleri

sağlıklı , doğru dini eğitimi ve öğretimi ihtiyacından doğmuş kurumlardır.

Halkımız çocuklarını hem fen bilimleri hem de din ilimlerini öğrensün ve sağlıklı din eğitimi alsın diye imam hatip liselerine göndermektedir. İnsanlar çocuklarını bu okullara "Prof. İlber Oltaaylı'nın" ifadesi ile din cahili olmasınlar diye gönderiyor. Öğrencilerimiz çok okumalıdır. İbadetlerini aksatmadan yerine getirmeliler. Mezun olduktan sonrada okullarıyla irtibatlarını kesmemeleri gerekmektedir.

Din eğitimi Uzmanı Prof. Dr. Halis Ayhan İmam hatip liseleri açıldığı günden beri toplumun bütün kesimlerince benimsenmiş kız ve erkek çocuklarının bu okullarda okuyarak dil ve edebiyat , bilgi ve davranış kazanmaları, ruh ve beden sağlığı içinde özgür birer birey olarak yetişmeleri için ailelerin aradığı okullar olmuştur demektir.

Bu gün artık kat sayı adaletsizliğin kalktığı bir dönemde öğrencilerimizin istedikleri Üniversitelere gitmelerinin önü de açılmıştır. Bu fırsatı iyi değerlendirmelidir.

Yarım asrı aşkın zamandır Türkiye'de birçok hayırlı işin ve sosyal gelişimin ve toplumsal dönüşümün lokomotif gücü imam hatip nesli olmuştur. Ülkemizin normalleşerek her geçen gün kendi değerleri ile buluşuyor olmasında, İslam coğrafyasında okullarımızın ve mezunlarımızın ortaya koydukları hizmetlerin önemli kalması olmuştur.

Bir eğitim kurumu olmanın yanı sıra toplumda bulunduğu karşılık ile İmam hatip liseleri diğer eğitim kurumlarından ayrılmaktadır. İmam hatip liseleri toplumun önemli bir kesimi için milli ve manevi değerleri uhdesinde toplayan, uzlaşmacı ve insana saygıyı önceleyen, çalışma ahlakına sahip, paylaşımcı ve yardım sever bireyler yetişmesinde söz sahibi olan eğitim kurumları olarak önemsenmektedir.

Din eğitimi konusunda toplumda en çok önemsenen kurumlarını başında imam hatip lisesi gelmektedir. İmam hatip liseleri sadece din eğitimi veren kurumlar olarak algılanmamakta öğrencilerin ben çok yönden nitelikli bir eğitim almalarını ve hayata hazırlanmalarını sağlayan eğitim kurumları olarak algılanmaktadır. Türkiye'de imam hatip liseleri dini kültür takviyeli eğitim kurumları olarak kabul edilmektedir.

Yeni çıkan 6287 numaralı ilköğretim eğitim kanunu ile bazı kanunlarda değişiklik yapılmasına dair kanunla ülkemizde eğitim süresi 8 yıldan 12 yıla çıkarılmıştır. Şuanda İstanbul'da 70 tane imam hatip lisesi 64 bin öğrenci ile 85 tane müstakil imam hatip orta okulu , 23 bin öğrenci ile eğitime devam etmektedir.

Günümüzde tanıdığımız birçok hocamızın da hocası olan Emin SARAÇ Hocaefendi'yi ziyaret ettik. Son Osmanlı ulemasından şer'i ilimleri tahsil etmiş, hayatını ilme ve ilim talebelerini yetiştirmeye vakfetmiş olan hocamızı Fatih camii'nde bir gül bahçesini andıran bir grup ilim talibine tefsir dersi okuturken bulduk.

Bizi güler yüzle karşıladı. Hepimize ismimizi ve memleketimizi sordu. Yüzünden nur damlıyordu. Kendisini tanımak ve bize nasihat etmesini istedik. Hoca Efendi:

"Efendim, Tokat'ın Erbaa kazası Tanova kasabasında dünyaya geldim. Dedem Nakşibendi Meşayihından Üzeyir Efendi.

Babam Hafız Mustafa Efendi. Kendisi tasavvuf ehli, ibadet ehli bir insandı. Onun bir tezahürüdür ki anneciğimle beraber teheccüde kıyam eder ve bizi de okutmak için kaldırırlardı. O günlerde Kuran okumak yasaktı. Sabah namazına kadar Kur'an okur, namazdan sonra derslerimizi tekrar eder ve sonra da uyurduk. Allah kendilerinden razı olsun, o zulümat günlerinde okumamız için bizimle böyle alakadar oldular.

Beni şer'i ilimleri tahsil etmem için İstanbul'a Ali Haydar Efendi Hazretlerine gönderdiler. Hocamız bizi bir hafta kadar misafir ettikten sonra Fatih Camii'ne gönderdi. Fatih Camii Baş İmamı Kastamonulu Ömer Efendi Hazretleri bizi üç ay camii içinde misafir etti.

Sonra da Üç Baş medresesine gittik ve orada kalmaya başladık. O zamanlar Arapça eserleri elde tutmak çok zordu. Biz dersleri camiinin hünkar mahfilinde gizlice okurduk. Burada altı yedi sene okuduk. Fakat Ali Haydar Efendi Hocamız bu iş burada bitmez, bu ilim burada okumakla tamam olmaz, Mısır'a gideceksiniz dedi. Biz de elhamdulillah Allah nasip etti, gittik, bu ilim yolunda azmettik sabrettik ve bu günlere geldik. Siz de inşallah bu milletin, ilim yoluna girmiş hoca efendileri ve değerli şahsiyetleri olacaksınız. Gün gelecek devletin erkânı gelip elinizi öpmek isteyecekler. İşte bu gönlünüzün ve ruhunuzun nurundandır. Bunlar Kuran ruhuyla olur.

Ruh ve Kur'an iç içedir. Her işin başına Kur'anı koyacaksınız. Hafız olanlar her gün en az bir cüz okumalıdır. Hafız olmayanlar da her gün Kur'an okumalıdır. Şu an siz birer filizsiniz, inşallah ilerde çınar olacaksınız. Etrafınızda binlerce kişi olacak, onları aydınlatacaksınız.

O zamanlar Arapça eserleri elde tutmak çok zordu. Biz dersleri camiinin hünkar mahfilinde gizlice okurduk. Burada altı yedi sene okuduk.

Sizler kötü gidişatı tersine döndürecek olan İmam Hatip Mektebindesiniz. İmam Hatipli kardeşlerimiz peygamber yolunu şerefine nail olmaya gayret etsinler, ibadetlerinde kusur göstermesinler, Kur'an'ı güzel ve devamlı okusunlar. Bu gibi güzel işlere başka kardeşlerini de davet etsinler. Çünkü hakiki Müslüman kendisi için sevdiğini mü'min kardeşi için de sevmelidir. Zira bunlar güzel, Cenab-ı Hakk'ın rızasını celbedecek işlerdir.

Biz mücerret diploma sahibi olmak için değil ehliyet sahibi olmak için kendimizi yetiştirelim. Unutmayalım talebe kulağından önce gözüyle alır. Gördüğünü de duyarsa ona kıymet verir, onunla amel eder. Bu şerefli görev bize eslafımızdan geçmiştir, bizden de insanlar bu görevin şerefine uygun işler beklemektedir. Bu topraklar "La ilahe illallah" ile yoğrulmuştur ve bize öyle yadigar kalmıştır. Hem bu topraklarda yaşayacağız, hem de o yadigarın emanetine muhalif yaşayacağız, bu bize yakışmaz.

Kim bir yola çıkarsa ve hedefi de ilimse Allah(cc) onun yolunu cennete ulaştırır. Siz inşaallah böyle bir yola girdiniz. Bu yolda sıkı çalışmalısınız. Allah(cc) yolunuzu açık eylesin.

Hoca Efendi bizlere dua edip uğurladı ve bir gurup ilahiyat doktora talebesiyle ders yapmaya başladı. Rabbim kendilerine hayırlı uzun ömürler ihsan eylesin, bizlere de ilim ve feyzinden istifade etmeyi nasip eylesin.

Sizler kötü gidişatı tersine döndürecek olan İmam Hatip Mektebindesiniz. İmam Hatipli kardeşlerimiz peygamber yolunu şerefine nail olmaya gayret etsinler.

Ahmed Emin Ayhan Yavuz Selim Kol

arapça öğretimi

Dil; bir toplumun anlaşma ve konuşma aracı olarak kullandığı sözler ve kurallar bütünüdür. Bu da o dili konuşan toplum gerçeğini, ruhi, akli, tabii, içtimai ve tarihi kültürünü belirleyici yönleriyle yansıtan sistemdir. Arapça, tarihin kaydettiği en uzun ve eski dil öğretim biçimi, metot ve tecrübeleri olan bir dil kabul edilir. İslam'ın doğduğu sırada kabile dili olan Arapça, kısa sürede geniş bir alana yayılmıştır.

Arapça, İslam dinini ve ilimlerini kaynaklarından öğrenmeyi, vahyin kendi dillerinde gelmiş olan Arap kardeşlerimizle iletişim kurmayı amaçlayan her müslümanın ihtiyaç duyduğu bir dildir. İmam Şafi hazretlerine atfedilen "Arapça konuşmasını bilen bir kişinin başka dille konuşması uygun değildir" sözü Arapça'nın Müslümanlar nazarındaki yerini ifade etmesi açısından önemlidir. Kelime hazinesi itibarıyla dünyanın en zengin dili kabul edilen Arapça, halen dünyada 'ilim ve medeniyet dili' olarak kabul edilen 6 dilden de birisidir. Yaygınlık itibarıyla, Çince, İngilizce, Hint ve İspanyolca'dan sonra 5. sırada yer alan Arapça; milletlerarası toplantı, konferans ve yazışmalarda resmi iletişim dili olarak da kullanılmaktadır.

Birleşmiş Milletler(BM) Genel Kurulu'nun 18 Aralık 1973 tarih ve 3190 sayılı kararıyla, 19 üyesinin dili olan Arapça'; BM'ye bağlı Milletlerarası Çalışma Teşkilatı, Afrika Birliği Teşkilatı, Dünya Sağlık Teşkilatı, Ziraat ve Gıda Teşkilatı ve İlim-Kültür-Eğitim teşkilatlarında 'çalışma dili' olarak kabul edildi. BM'nin bu kararıyla Arapça; muâsır dünya dilleri arasındaki yerini almış oldu.

Hâlen Arapça, Arap Birliği Örgütüne üye 23 ülkede 350 milyona yakın bir nüfus tarafından ana dil olarak konuşulan bir dildir. Ayrıca Arap olmayan Müslüman ülkelerde de bir milyara yakın bir nüfus tarafından da kullanılmaktadır.

İnsanlık tarihinde 'Kur'an dili' olarak ilk defa uluslararası bir nitelik kazanan ve uzun yıllar, aynı zamanda bir 'medeniyet dili' olan Arapça'nın yeniden geri dönüşü şimdilerde Batı dünyası tarafından yakından tâkip ediliyor. Yâni Batı, Arapça'yı oryantalist ve misyonerlik vasıtası bir lisan olarak görmesinin ötesinde, ona zaruri bir ticari ve kültürel vasıta olarak da bakmaya başladı. ABD ve Avrupa ülkeleri, son zamanlarda Arapça'ya, kaçınılmaz derecede önemli, bambaşka ekonomik bir boyut da kazandırmış bulunmaktadır.

TÜRKİYEDE ARAPÇA ÖĞRETİMİ

A-Cumhuriyet Öncesi(OSMANLI) Dönemi Arapça öğretimi:

Osmanlı'nın parlak döneminde Arapça tedrisat, kitabet ve hitabette mükemmeldi. İlk tahsilden itibaren yüksek tahsilin sonuna kadar her kademede ve her türlü mektepte okutulurdu. Tıp ve mühendislik tahsili için bile Arapça mecburi dersler arasında yer aldı.

Osmanlılarda ilk medrese 1331 yılında Orhan Gazi tarafından İznik'te kurulmuştur. En tanınmış olanı Fatih, Süleymaniye, Ayasofya ve Beyazıt medreseleridir. Bütün Osmanlı medreseleri parasız ve yatılı, vakıflarla idare edilen kurumlardır.

Osmanlı medreselerinde öğretim 12-15 yıl idi. Sınıf geçme yerine kitap geçilerek ilerleniliyordu. Öğretim dili Arapça olduğundan, bir bakıma bugün yabancı bir dille öğretim yapan orta ve yüksek öğretim kurumlarına benzemektedirler.

Medreselerde öğrenciler ders kitaplarını okuyup ezberliyordular. Okuma ve ezber dışında bir yöntem yoktu. Bu yöntem kuşaktan kuşağa geçerek günümüze kadar gelmiştir. Okuma kitapları zeki ve hafızası kuvvetli olanlar ezberleyebilirlerdi. Medrese kitapları genellikle Arapça idi

Arapça öğretiminde amaç, ders kitapları ve öteki Arapça kaynakların okunup anlaşılmasıydı. Onun için önce dilbilgisi öğretiliyordu.

B-Cumhuriyet Dönemi Arapça Öğretimi:

Osmanlı mektep ve medreselerinde Arapça öğretimi 1927 yılına kadar devam etti. Ziya Gökalp'in İttihat ve Terakki kongresinde medreselerin kapatılması konusunda talepte bulunmasından sonra 1924 de "Tevhid-i Tedrisat" kanunuyla medreseler kapatılmış ve 1927 yılında da okullarda Arapça ve Farsça öğretimine son verilmiştir. O tarihten sonra okullarda bir batı dili mecburi, bazı okullarda ise, bir ikinci batı dili de seçmeli olarak okutulmaya başlandı. Ancak Anadolu'nun birçok bölgelerinde yasak olmasına rağmen bazı hocalar Kur'an ve Hadis dili olan Arapça öğretimini sürdürdüler. Bu konuda maruz kaldıkları bütün eziyet ve cefalara göğüs gerdiler ve Arapça öğretimini ihmal etmediler.

Ülkemizde 1927 yılından 1953 yılına kadar Arapça öğretimi yapılmadı. 1951-1952 Öğretim yılında açılan İmam Hatip okullarında Arapça, İ.H.Okulları programında meslek dersleri arasında yer alarak Türk eğitim tarihine yeniden girdi. 1992 yılına kadar Türkiye de Arapça öğretimi devlet tekelinde kaldı ve özel kurum ve kuruluşlara Arapça öğretimi için izin verilmedi.

Milli Güvenlik Kurulunun olur ve Bakanlar kurulunun 04.03.1992 tarihli kararıyla resmi gazetenin 21177 sayı ve 20.3.1992 tarihli resmi gazetesinin yayınlamasıyla Arapça özel kurum ve kuruluşlar tarafından da öğretimine izin verildi.

Komşu Arap ülkeleriyle olan ticari turistik ve kültürel vb. ilişkilerin gelişmesi, çağdaş Arapça'ya yönelimde büyük rol oynamıştır. Bugün yaklaşık olarak beş yüz bin den fazla insanımızın Arap ülkelerinde çeşitli düzeyde görev yapmaları, günümüz Arapça'sını öğrenmeye olan ihtiyacı artırmıştır. Öte yandan öğretim kurumlarımızda okutulan yabancı diller arasında yaygınlık bakımından İngilizce'den hemen sonra gelmesine rağmen Arapça'nın öğretiminde araç-gereç ve yöntemler, batı dillerindeki kadar gelişmiş değildir. Bunun başlıca nedeni, Arapça'nın yabancılara çağdaş yöntemlerle öğretilmesinin ancak son zamanlarda gündeme gelmiş olmasına bağlanabilir. Belki de Arapçanın İslam ilimlerini öğrenme aracı olması nedeniyle bu dilin maddi karşılık beklenmeden eğitim ve öğretiminin yapılması da bunda etkili olmuş

olabilir. Çünkü günümüzde dil eğitim ve öğretimi büyük paraların döndüğü çok büyük bir sektör haline gelmiştir. Dillerini ve kültürlerini öğretenler aynı zamanda büyük paralar kazanmaktadırlar. Artık Arapça eğitimi alanındaki çalışmalar, Arap ülkelerinin yanı sıra bütün dünyada hızla gelişmektedir.

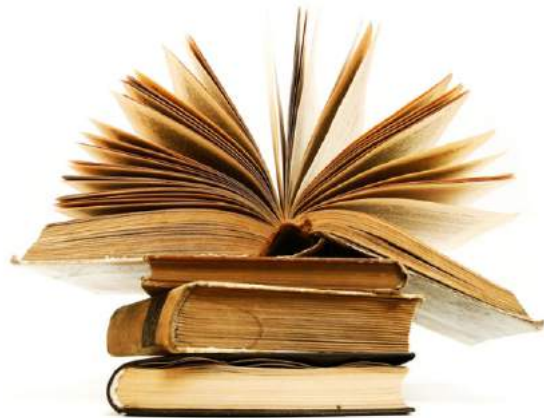
Türkiye'de Arapça öğretiminde görülen aksaklıklar:

Yapılan araştırmalar ülkemizde Arapça öğretiminin başarısız olduğunu ve bunun sebebinin de % 82 metot, kitap ve öğretmen yetersizliğinden kaynaklandığını ortaya koymaktadır.

Arapça öğretiminde dinleme, konuşma, okuma ve yazma olan dört temel becerisinin dikkate alınmadığı söylenebilir. Yakın zamana kadar Türkiye'de Arapça öğretimi denildiğinde akla Sarf, Nahiv öğretimi geliyordu. Arapça biliyor denilen kimseden kasıt, Sarf, Nahiv bilen kimse idi.

İmam Hatip Liseleri öğretim programında Arapça öğretiminin genel amaçları 10 madde halinde şöyle belirlenmiştir:

- 1- Okunan Arapça bir metni ve normal hızdaki bir Arapça konuşmayı anlar,
  - 2- Anlaşılır bir mahiyette Arapça konuşur,
  - 3- Arapça bir metni sesli veya sessiz okuduğunda doğru olarak anlar,
  - 4- Duygu ve düşüncelerini yazıyla doğru olarak ifade eder,
  - 5- Mesleki metinleri doğru olarak okur ve anlar,
  - 6- sözlü ve yazılı yayınları anlar,
  - 7- Arap dünyasının kültür varlıklarının farkında olur ve farklılıkları hoşgörü ile karşılar,
  - 8- Arapça iletişim kurmaya istekli olur ve özen gösterir,
  - 9- Arapça öğrenmeye kararlı olur,
  - 10- Arapça öğrenmekten zevk alır. (MEB İmam-Hatip Liseleri Arapça dersi öğrt. programları, 2006)
- Buğün sayıları 600'ü aşkın İmam-Hatip Liselerinde yapılan Arapça öğretiminde yukarıdaki amaçların gerçekleştirildiği yönünde olumlu bir şey söylemek mümkün değildir.

Türkiye'de yabancı dil öğretim programında takip edilen öğretimin, öğrenci hayatı dışında kalmasıdır. Kendi hayat düzeni dışındaki olayları izleyerek dil öğrenmeye çalışmak bir noktadan sonra verimsiz olmakta ve öğrenci böylece bir 'yabancılık' duygusuna kapılmaktadır. Bu nedenle Arapça öğrenci merkezli olmalıdır. Öğrenci ilk önce kendi kişiliğinden başlayarak ailesi, çevresi, eğitimi ve ilgi alanları hakkında konuşabilecek biçimde dili kullanma imkanı bulmalıdır.

İmam Hatip Liselerinde Arapça öğretimindeki yakın zamana kadar görülen başarısızlığın sebepleri genel hatlarıyla şöyle sıralanabilir:

1. Öğretmenler: İmam-Hatip Liselerinde Arapça öğretmenliği yapan İlahiyat Fakülteleri mezunları hazırlık sınıfında okudukları Arapçayı daha sonraki sınıflarda tam olarak geliştiremediklerinden, mezun olan öğrencilerin birçoğu hazırlık sınıfında öğrendikleri ile yetinirler. Bununla Arapça öğretimi için yeterli olmadığı açıkça bilinmektedir. Hazırlık sınıfından sonraki sınıflarda Arapça yok denecek kadar azdır. Son yıllarda da hazırlık sınıfı tamamen kaldırılmış, şimdi tekrar konulmuştur.

Bazı sınıflarda ise, Arapça derslerine yer verilmemektedir. Ayrıca söz konusu öğretmen adayları öğrenciler, mezuniyetten sonra tayin oldukları İmam-Hatip Liselerinde aldıkları Arapça derslerinde her düzey ve ortamda Arapça öğretiminde bilimsel esaslara dayalı yöntemlerden ziyade, ders kitabındaki yöntemi uyguladıkları için Arapça öğretiminde başarı göstermemektedirler. Çoğu öğretmen istemeyerek Arapça dersleri almak zorunda kaldıkları ve kerhen

Arapça derslere girdikleri bilinmektedir.

Üniversitelerimizde modern dil metotları ile Arapça öğretilmediğinden Arap Dili Edebiyatı veya Arapça öğretmenliği mezunu olanların birçoğundan da yeterli verim alınamamaktadır.

Kendisi iyi yetişmemiş olan bir öğretmen öğrencisine nasıl dil öğretecektir?

2. Kitap: Ülkemizde yabancı dil olarak Arapça yöntem ve tekniklerine uygun kitaplar yeni yeni hazırlanmaya başlanmıştır. Son senelere kadar okutulan ders kitapları bilimsel esaslara dayanmadan hazırlanmış kitaplar olduğu söylenebilir. Son bir kaç sene içinde hazırlanan kitaplar ise, metin seçimi, alıştırma ve baskı yönünden birçok yenilikler ihtiva etmesine rağmen yeterli değildir.

3. Amaç: Her hangi bir yabancı dil öğretiminde olduğu gibi Arapça öğretiminde de amacın açık bir şekilde belirlenmesi ve amaca uygun bir yöntemin seçilmesi öğretimde başarıyı artıracaktır.

Nelerin ne kadar, ne süreyle ve hangi sırayla öğretilmesi gerektiğini tespit etmek için, öğrencinin Arapça'yı hangi amaç veya amaçlarla öğrenmek isteği önceden bilinmelidir ve ona göre yöntem, araç ve gereçler seçilmelidir.

Bugün Türkiye'de öğrenciler genel olarak Kur'an ve Hadis dili olan Arapça'yı öğrenmek, iletişim de kullanmak yerine sınıflarını geçmek gibi bir düşünce taşımaktadırlar. Öğrencinin amacı sınıf geçmek olduğundan Arapça öğrenimine karşı istek ve gayretler geçici ve kısa vadeli olmaktadır. Halbuki yabancı dil öğreniminde devamlılık esastır. Öğrenci Arapça'ya bir meslek dersi gözüyle bakıyor, pratik hayata yönelik bir faydasını görmez. Genel veya özel herhangi bir amacı yok gibi görünür. Bu nedenle öğrenci Arapça derslerinde sıkılıyor, onu öğrenmek yerine ondan bir an önce kurtulmak istiyor. İ.H.Liselerinde bu amaç ve yöntemle öğretilmeye çalışılan Arapça dersleri, öğrencilerde güvensizlik, ümitsizlik ve bitkinlik meydana getirerek onları bu dilden uzaklaştırmıştır.

Halbuki bir dil öğretiminin ilk amacı her şeyden önce öğrenciye ümit verip, onu dile ısındırmak, ona dili sevdirmek ve dil öğrenmenin mümkün olduğunu ona inandırmaktır.

İmam-Hatip Liselerinde ilk günden bu yana öğretilmesi amaçlanan Arapça, daha çok dini metinleri çözecek ve onu anlayacak, nahiv ve tercüme yöntemiyle öğretilen Arapça olmuştur.

Osmanlı döneminde ve bugün Anadolu'da bazı merkezlerde 10-12 sene boyunca ve her sene kesintisiz 11 ay öğretilen ilim dili medrese Arapça'sının, İmam-Hatip Liselerinde haftada 4 saatle öğretilmeyeceği bilinen bir gerçektir.

Teknolojinin geliştirdiği iletişim araçları sayesinde, dünyanın bir köye dönüştüğü günümüzde, Arapça öğretiminde amaç belirlenirken, İslam dininin iki temel kaynağı olan Kitap ve sünnet dili olan Arapça'nın dini bir amacının yanı sıra, bugün ferdi, kurumsal ve uluslararası ilişkilerde, ticaret, ekonomi, siyaset, askerlik, bilim, çalışma, turizm, eğitim, kültür, sanat ve haberleşmede kullanılan bir dünya dili olarak, özel ve genel amaçları yanında dünya çapındaki amaçlarının da dikkate alınmasının artık zamanı gelmiştir denilebilir.

Yabancı dil öğretiminde öğrenci ve öğrenmeyi ön plana çıkaran çağdaş yaklaşımda, dil öğretiminde amaç belirlenirken,

- 1) Öğrencinin kabiliyet ve ilgisini,
- 2) Öğrencinin genel olarak yabancı dile, özel olarak da Arapça'ya bakışını,
- 3) Öğrencinin özel olarak Arap kültürüne ilgisini,
- 4) Öğrencinin geleceğe bakışı ve ufku, amaca kaynak olması açısından nazari dikkate alınması öngörülür.

Dil öğretiminde muhteva ve yöntemlerin seçim ve tespitine esas teşkil edecek olan amaçların çağdaş bir teknikle hazırlanması önemli ölçüde zaman, insan gücü ve ekonomi kaybını ortadan kaldıracaktır.

Arapça'nın Türk eğitim tarihine yeniden girmesinden yaklaşık yarım asırlık bir sürenin geçmesine rağmen, öğretimi alanında gerekli bilimsel araştırma kurumları kurulmamış, kayda değer araştırma ve incelemeler yapılmamıştır. Türklere Arapça öğretme yöntem ve tekniklerini geliştirecek akademik kurumların kurulması veya mevcutların bu ihtiyaca cevap verecek biçimde düzenlenmesi, Arapça öğretiminin ülke çıkarları doğrultusunda gelişmesini sağlayacaktır. Bu kurumlarda karşılaştırmalı Türkçe-Arapça öğretimi ile birlikte çağdaş Arapça öğretim yöntemleri ve tekniklerinin öğretilmesi ve bu alandaki uygulamaların bilimsel çalışmalarla desteklenmesinin zorunlu bir ihtiyaç haline geldiği açıktır.

Batılıların çıkarları için asırlar önce başlattıkları Arapça öğretimine, bizim daha çok ihtiyacımız olmasına rağmen ilgisiz kalmamızın zararları açıkça görülmektedir. Bu zararların giderilmesi için ülke ihtiyaçlarına uygun bilimsel çağdaş Arapça öğretim kurumlarının kurulmasına gerek vardır.

Milli Eğitim Bakanlığı ve dolayısıyla devlet, Arapça dahil bütün yabancı dil öğretimini yeniden gözden geçirmeli, zaman ve madde kayıplarını önleyecek, çağdaş ve bilimsel yeni düzenlemelere gidilmelidir. Devlet eğitim ve öğretimde neyi, nerede, nasıl, kime, ne zaman ve niçin öğreteceğini iyi hesaplamalı ve iyi tespit etmelidir.

4. Yöntem: Türkiye'deki Arapça öğretiminde görülen önemli aksaklıklardan biri de yöntem problemidir.

Bilimsel esaslara dayalı yöntemler uygulanmamasından dolayı Arapça öğretiminde başarılı olunamamaktadır.

5. Türkçe ile Arapça öğretmek: Yabancı dil öğretiminde ana dili kullanıp kullanmama konusu bilim adamları meşgul eden bir konu olmuştur. Çağdaş öğretim yönteminde genel uygulama mecburi durumların dışında ana dili konuşmamak esastır. Çünkü dil öğrenimi yüzme öğrenimi gibidir bizzat uğraşmayı gerektiriyor.

Türkiye'de Arapça öğretiminde genelde öğretmen konuşur öğrenci dinler. Öğrenci nazarı olarak dil hakkında bilgi sahibi olsa bile, dili konuşamaz. Öğretmen Arapça konuşma konusunda zayıf ve cesaretsiz olduğundan dolayı Arapça'yı Türkçe ile öğretir. Kendinde olmayan bir şeyi öğrenciye de veremez.

6. Ülkemizdeki yüksek öğrenime geçiş sisteminin de dil öğretiminde çok büyük etkisi olmaktadır. Üniversite sınavını kazanabilmek için öğrenciler üniversite sınavını ölüm kalım savaşı olarak görmekte 11. sınıftan itibaren sınava çalışmaya başlamaktadırlar. Bu durum da dil öğretimini ve mesleki çalışmaları olumsuz etkilemektedir.

7. Öğretmen-öğrenci-idare-veli arasındaki ilişkilerin kopuk olması, öğrencilerin derslere düzensiz ve hazırlıksız gelmeleri Arapça öğretiminde görülen başka aksaklıklar oluşturmaktadır.

Ülkemizde bu kadar eğitim kurumunda Arapça eğitimi yapılmasına rağmen eğitim metotları, ders kitabı ve doküman çalışması yeterli bir şekilde son dönemlerde ele alınmaya başlanmıştır. Milli Eğitim Bakanlığının 2006 yılından itibaren İmam Hatip Liseleri için hazırlanan Arapça ders kitaplarını modern dil öğretim metotlarına göre hazırlamaya başlaması, AKDEM (Akademi Lisan ve İlmi Araştırmalar Derneği) in yapmış olduğu İmam hatipler arası Arapça bilgi yarışmaları, Ensar Vakfı Değerler Eğitim Merkezi başta olmak üzere bazı vakıf ve derneklerin Arapça eğitim yöntemleri ile ilgili çalışmaları Arapça eğitimi yeniden gündeme taşımıştır.

2007 yılında eğitime başlayan okulumuzda Arapça öğretimi ile ilgili bazı çalışmalar yapılmaktadır. Milli Eğitim Bakanlığının hazırlamış olduğu ders kitapları yanında " teallam el- arabiyye " isimli Arapça öğretim seti okutulmaktadır. Dokuzuncu sınıftan başlayıp on birinci sınıfa kadar bu serinin ilk altı kurunun tamamlanması hedeflenmiştir. Bu çalışmada öğrenciler seviye tespit sınavına göre dört grup şeklinde ayrılmışlardır. Bir kur iki öğrenci kitabı, ikide çalışma kitabı olmak üzere dört kitaptan oluşmaktadır. Her bir kitabın tamamlanması sonucunda yapılan sınavla öğrenciler gruplarında yukarı veya aşağıya doğru yer değişikliği yapabilmektedirler. Derslerde tamamen Arapça konuşulmaya çalışılmaktadır.

Okulumuzda yaz tatilinde de beş - altı hafta süre ile Arapça K.Kerim kursları düzenlenmektedir. 2010-2011 eğitim öğretim yılından itibaren Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün yönlendirmesi ile Ürdün Üniversitesi ile yaptığı eğitim protokolü çerçevesinde Ürdün üniversitesine yaz tatili döneminde öğrenci göndermekte, öğrencilerin

öğrendikleri dilin pratiğini yapmaları sağlanmaktadır.

2011-2012 Eğitim Öğretim yılında İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü ve AKDEM (Akademi Lisan ve İlmi Araştırmalar Derneği) dil merkezi tarafından hazırlanıp uygulanan 10 ve 11. Sınıflar arasında yapılan ortak sınavda okulumuz İstanbul'daki İmam hatipler arasında birinci olmuştur. Ayrıca Din Öğretimi Genel Müdürlüğü ve AKDEM tarafından düzenlenen Arapça bilgi yarışmasında da İstanbul Avrupa yakası grup birinciliği, İstanbul bölge üçüncülüğünü elde etmiştir.

2013-2014 Eğitim Öğretim yılından başlamak üzere okulumuza Hazırlık sınıfı konulmuştur.

Okulumuzda Arapça öğretimi ile ilgili çalışmalar artarak devam etmektedir.

Fikret AKÇAY
Meslek Ders.Öğret.

YAĞMUR NAĞMELERİ

Elleri yüzümde keskin bir soğuk
Yağmurlar yok, herşey eksik
Kasvete bürünmek nafile
Gökyüzü ağlamaya başlıyor ince ince

Birkaç damla önce; çekingen
Lirik bir saknlikle yeryüzüne oturuyor
Yumuşamaya başlıyor herey kelimele
Yağmur kalbimi ıslatıyor sessizce

Işık hüzmeleri bulutları eritiyor
Damlalarla buluşuyorlar bu vesileyle
İliklerime kadar ıslanıyorum kaçmadığım için
Yağmur damlalarından bir ev yapıyorum

Yedi renkten bir eeğimsağma oluşuyor
Susuyor sesler; herşey yedi renk
Renkler sarıyor her yeri, nağmeler göğe ulaşıyor
Fâniliğ unutturan bir İstanbul melodisi...

Ahmet ARSLAN

İMAM HATİPLERDE GÜREŞ

Bize kendinizden bahseder misiniz?

1953 yılında doğdum. İlk, orta ve lise öğrenimimden sonra 1979 yılında İstanbul Atatürk Yüksek Öğretmen Okulu'nu bitirdim. Sonrasında ise İstanbul İmam-Hatip Lisesinde Resim-İş öğretmeni olarak görev yaptım. 2001 yılından sonra çeşitli okullarda görev yaptım 2004 yılında grekoromen A Milli Takım teknik menajerliği ve antrenörlüğüne getirildim. Haziran 2009'da İstanbul Gençlik Spor İl Müdürlüğünde spor uzmanı oldum. Ocak 2010'da Şanlıurfa Gençlik Spor Şube Müdürlüğü ve en son Mart 2010 'da TGF' ye koordinatör olarak 2012 yılına kadar görevlendirildim. 2010 Haziran ayında FİLA genel sekreteri M. Dusson tarafından Türk güreşine katkılarımdan dolayı FİLA nişanı aldım.

Spora ilginiz ne zaman başladı?

Vefa Lisesindeyken güreşe merak saldım. Kardeşlerimle (Mehmet, Mahfuz ve Methi ile) 1971 yılında İstanbul Güreş İhtisas Kulübüne kaydolarak dönemin ünlü hocaları "Adnan Yurdaer, Müzahir Sille ve Nahit Taşer"den güreş dersleri aldım (1970-1982). Böyle ünlü hocalardan ders almam beni hem gururlandırdı hem de spora olan ilgimi artırdı.

İmam-Hatip camiasıyla tanışmanız nasıl oldu?

Şuradan başlayayım: Yüksek okulu bitirdikten sonra öğretmenlik tayinim geldi. Tayinimin çıktığı

yeri öğrenmek için Milli Eğitim Binasının önüne geldim, tayinim çıkmıştı, tayinimin çıktığı okula gittim, okul hiç de içime sinmemişti. Daha sonra güreş kulübüne gittim. O zamanlar güreş yapıyordum. Antrenman salonuna gittim, antrenör Saadettin Tantan idi. Beni üzgün gördü ve "Ne oldu, bu ne hal?" dedi. Ben de bir tayin işi vardı da böyle böyle oldu diye anlattım. Tamam, dedi sıkma canını, antrenmandan sonra beraber gideriz, hallederiz, dedi. Sonra Saadettin Tantan Bey'le Milli Eğitim Binasına gittik. Saadettin Bey'i görünce herkes sevinçle karşıladı. Oradaki yetkili kişi ile Saadettin Beyefendi arasında güzel bir muhabbet geçti. Sonra Saadettin Bey konuyu benim meseleye getirdi. Yetkili kişi tayinimin çıktığı yere gitmemi istedi; ama ben kabul etmeyince İmam-Hatipte bir kişilik kadro var, dedi. Ben de tereddüt etmeden hemen tamam, dedim. 1980'den 2001'e kadar Fatih İmam-Hatip Lisesinde görev yaptım. İmam-Hatip camiasıyla tanışmamız bu şekilde oldu.

1980'den 2001'e kadar Fatih İmam-Hatip Lisesinde görev yaptım. İmam-Hatip camiasıyla tanışmamız bu şekilde oldu.

Yerlikaya: Güreşin altyapısı İHL'ler

Dergide spor adamlarıyla röportajlara da yer verildi. Millî güreşçi Hamza Yerlikaya, dergiye verdiği roportajda dikkat çekici bir açıklama yaptı. Yerlikaya, Türkiye'de güreş sporunun en büyük altyapısının İmam Hatip Liseleri (İHL) olduğunu söyledi. İmam Hatiplerin orta kısımları kapatıldıktan sonra güreşin biraz sıkıntıya düştüğünü savunan Yerlikaya, "Yeni çıkan 4+4+4 sistemi ile İHL'nin açılıyor olması bize yeni bir alt yapı oluşturmuştur. Bundan sonra inanıyorum ki daha güçlü bir ekip gelecek. Hiçbir zaman karamsarlık olmayacak" dedi.

İmam-Hatip camiasında olmanızın sportif gelişmenize katkısı nasıl oldu?

Öncelikle imam-hatip öğrencileri zengin tabakadan değildi. Böyle olmaları hem efendi hem mütevazı olmalarına neden oluyordu. Bu saydığım özellikler de sporun ayrılmaz bir parçası olduğu için çocukların güreşe ilgi duymasına vesile oldu. Çocukların bu derece istekli olması beni oldukça geliştirdi. Sportif gelişimimde mescidin etkisi de oldukça çoktur. Geceleri ben bellettim. Bu sayede ben mescitte çok güreştim.

Türk Güreşi'nin dinamosu ATA KARATAŞ

Türk Güreşi'nin tüm platformlarında enğin hizmetler veren Ata Karataş, istilerin de sembolidir. Ata hoca, 2000'lerin başında Avrupa ve Dünya Şampiyonluklarıyla taçlanan Türk Greko-Romen Güreşi'nin komuta kademesinde görevini eksiksiz yaparak saygın ve etkin bir portre olarak Kronolojik Türk Güreş Tarihi'nde de konulandı. Ekip arkadaşlarıyla uyumlu çalışması, bilgisi, görgüsü ve babacan tavırları ile tüm federasyon kadrolarında yer alan Karataş, Türk Güreşi'nin adeta dinamosudur.

İmam-Hatip camianızdaki çalışmalarınız ve başarılarınızı açıklayabilir misiniz?

1980'den 2001'e kadar Fatih İmam-Hatip Lisesinde görev yaptım. Bu zamanlarda Spor Sergi Sarayı diye bir yer vardı, orada güreş müsabakaları yapılırdı. Bu yarışmalarda İmam-Hatiplerin diğer okullara göre şöyle bir avantajı vardı: İmam-Hatiplerin orta kısımları açıktı. Bu sayede aldığımız bir çocuğu yedi sene yetiştirme fırsatı elimize geçirdi. İlk iki sene temel hareketler öğretilirdi. Daha sonra usta-çırak ilişkisi içerisinde bu spor devam ederdi O yaştaki çocukların enerjisini boşaltacakları bir yer olması gerekiyordu. Çocuklar ise çok istekliydiler. Sosyal derslerde konu dönüp dolaşıp güreş konusuna gelirdi. Bir de o zamanlar güreş oldukça yaygındı. Güreşin şöyle bir mazisi vardır. Kuruluşundan 1970'e kadar gelişme dönemi 1970-1990 gerileme dönemi 1990'dan sonraki dönem ise yükseliş dönemi. Bu dönemde İmam-hatipler de yükseliş dönemi yaşıyordu.

Başarılarım ise şunlardır: 1993 Yıldız Dünya, 2001 yılında ise Cumhuriyet tarihinde tüm ülkelerin katıldığı İstanbul'da yapılan Avrupa Grekoromen Güreş Şampiyonasında takım halinde Rusları 10 puan geçen ve Avrupa şampiyonu olan takımın teknik direktörlüğünü yaptım.

FİLA tarafından düzenlenen kurslara katıldım ve 5. kademe teknik direktörlük belgesine sahip oldum.

2010 Haziran ayında FİLA genel sekreteri M.Dusson tarafından Türk güreşine katkılarımın dolağı FİLA Nişanı aldım.

İmam-hatip camiasından yetişmiş önemli sporculara örnek verebilir misiniz?

Milli güreşçilerimizden Hasan Korkut, Hüseyin Korkut, Osman Poyraz vardı. Bizden önceki dönemde ise Hızır Sarı dünya 2. oldu. Başka İmam-hatiplerden 2 kere dünya şampiyonu olan Haratlı İmam-hatip Lisesinden Selçuk Çevik vardı. Bir de 2001'de dünya ikinciliği var.

Şu an bulunduğumuz görev itibarıyla güreş sporuna hakim bir konumdasınız. Bu konumdan baktığınızda İmam-hatip'lerin durumunu nasıl görüyorsunuz?

İmam-hatip Liselerinde eski başarı yok ama şu anda İmam-hatiplerin orta kısımları açıldı. Orta

sınıflardan güreşe başlanırsa eski başarılar elde edilebilir, tekrar eski seviyeye ulaşılabilir. Artı bir kulüple anlaşma olmalı. Ve okulda güreşten anlayan bir hocanın bulunması çok iyi olur.

Eski başarıların gelmesi için de öğrencilere maddi ve manevi destek verilmelidir ayrıca güreşle okul bir arada olmuyor. Rıza Kaya gibi sporcular okullarından çık feragat etmişlerdir. Dünyada da şöyle güreş okulları var: Belli bir yaştan sonra buralarda yetiştiriliyorlar. Orada kaliteli hocaların elinden geçiyorlar. Bu şekilde olması İmam-hatiplerin durumunu yükseltecektir diye düşünüyorum.

İmam-hatip Liselerinde eski başarı yok ama şu anda İmam-hatiplerin orta kısımları açıldı. Orta sınıflardan güreşe başlanırsa eski başarılar elde edilebilir, tekrar eski seviyeye ulaşılabilir. Artı bir kulüple anlaşma olmalı. Ve okulda güreşten anlayan bir hocanın bulunması çok iyi olur.

Hiçbir amacı yoktu bu dünyada. Belki de girerken, “bir arkadaşına bakıp, çıkacağım. Çok kalmayacağım” demişti...

Kim bilir, ne zorluklar yaşamıştı da, bir “of” dememişti. Sıkıntıları, düşünce farklılıklarındandı genelde. Yani başkasının “siyah” deyip, kestirip attığına, “üzerinde kir var, ondan siyah, bak bir sileyim pür-i pak olacak o” derdi.

Aldırış edilmeyen tipler var ya, hah, işte onlardandı. Fikri sorulmayanlardandı. Artık aksilik midir, nedir, o da fikri sorulmadan söylemeyi hiç sevmezdi. Fikrini mezara götürürdü de, üzerine vazife çıkarmazdı. Ha, eğer birisi de vazife verirse, başını verirdi...

Prensiplerinden birisi de, karışması ve karışmaması gereken meseleleri birbirine karıştırmamak için çabalamasıydı. Yani birisi “adam sana ne, sen ne karışırırsın yahu” dediğinde, verecek okkalı bir cevabı var ise, o meseleyi sonuna, sapına, dibine kadar savunurdu. Ha, yok, birisi aynı soruyu yönelttiğinde, ağız dolusu cevap veremiyor, hatta bir-iki saniye cevap vermekte gecikiyor ise, o meseleye hiç mi hiç karışmazdı.

“Bana ne” demesini bilenlerdendi. Belki bu yönüyle eleştirilebilirdi ama, bir durup düşünün “ona ne” idi ki? Sen hem iki kişi konuşurken araya girmemesi için laflar et, sonra “hiç bir işe karışmıyorsun, ne sorumsuz insansın” de. Olacak iş mi?

Bir tek okumayı severdi. Çünkü başka hiçbir kişi, eylem, olgu, oturduğu yerden, yani hiçbir işe karışmadan, onlarca, yüzlerce insanın hayatına girmeyi sağlamazdı. Çoğu okuduğu roman kahramanının yerine koyduğu olurdu tabii kendisini, Sultan Mehmet olur, hüküm sürer, eskici olur, evine ekmek götürmek için ses tellerini hırpalardı. Hı? Efendim? Hangi Mehmet mi? Canım ne önemi var, hangisi olursa olsun, hepsi hükmetmemiş mi bunların? Hepsine daha doğmadan önce rezerve edilmemiş miydi bu ülke? Gelip oturmaya çalışana, “bey efendi sizi şuraya alalım, ora önceden ayrıldı” dememiş miydi şık giyinmeye çalışan, kebab kokan, briyantınli bir garson?

Hepsi neyse de, bir işi basite almaktı çözüm yolu. Yani herkesin, yanıp bittiği, durup, düşündüğü meselelere, gülüp-geçerdi. Basit gelirdi ama insanlar gamsız derdi. Yani çok da büyütülecek meseleler değildi bunlar, yani yarın öldüğümüz zaman , “tüh, yapamadım” değil, “oh, kurtuldum” diyeceği meselelerdi. Ve bunlar için üzölmeye değmezdi. Ha, gamsız mıydı? Hayır, değildi. Hani yukarıdaki paragrafta anlatım bozukluğu... Şey, pardon ben meseleyi karıştırdım galiba... Yukarıdaki paragraf demişken, sınav-mınav da pek umurunda değildi. Çünkü umurunda olanlardan hep bir adım önde olmuştu bu konularda...

Ölüm... Evet, öleceğini, daha doğduğunda biliyordu. Ölüm Allahın emri de, ölümünün de bir işe yaraması taraftarıydı. Yani kaloriferli evinde, sıcacık yatağında(belki de altına yaptığı için sıcak geliyordur),öksüre öksüre ölmek yerine, ölüsünün çamurlara bulanıp, yerlere düşmesini isterdi. Yeter ki birisi “allah razı olsun, öldü ama bizi de bu dertten kurtardı” desindi. Tuhaf insandı.

Çok büyüttük kahramanımızı...O kadar da büyük birisi değil ki bu. Alt tarafı, nar'ı çok sevdiği halde, yenilmesi zor diye, yemeyen bir insan o.

ABDULLAH ÇİFTLER

DÜŞÜNCE SİZLER

Boş bir sayfa...
Ardından katre-i matem
birkaç damla gözyaşı ve ayrılık acısı
eskinin özlemi

Garip bir burukluk ve kalbimin sesi
Nerede o eski ben
zaman içinde artan direncim veya
arttığını zannettiğim
Ve bir sayfa daha
şimdi buradayım ve eskinin özlemi
artıyor günden güne özlemin kanseri
hissediyorum
kanımda yayılıyor duygular
hani! nerede o eski çocuklar!?
zaman azalıyor
artıyor hasret

Gittikçe yaklaşıyor
ölüm nihayet
unutmak istiyorum
bu çaresiz bir istek
kendini düşünür

soğuk bir rüzgar vurur gurbete ayak
bastığında
özlüyorum
özlüyorum
özlemi özlüyorum
düşüncem değişiyor bunalıyorum...
özlüyorum eski düşüncemi
özlüyorum eskiyi
ah o eski
eski

Mehmet YUSUF

‘ HADİSLERİ DEĞERLENDİRMEDE USÛL SORUNU MUSHAF'A ABDESTSİZ DOKUNULMAYACAĞINA DAİR HADİSLERİN TETKİKİ BAĞLAMINDA

“Vusulsüzlüğümüz usulsüzlüğümüzdendir”, diye eskimeyen bir sözümüz vardır. Usûl erkan bilmeden bir şeyin elde edilemeyeceğini, bir hedefe varılamayacağını anlatır. Bu hem dünyevi meselelerde böyledir, hem de dinî meselelerde.

Bilindiği gibi İslamî hükümlerin kaynakları (Edille-i erbaa') dörttür: Kur'an, sünnet, icmâ' ve kıyâs. Bunlardan ilk ikisi birincil, son ikisi ise ikincil kaynaklardır. Birincil kaynaklara, son ikisine asıl ve temel oldukları için aslî kaynaklar denir. Aslî kaynaklardan hüküm çıkarmanın doğal olarak bir usûlü vardır. Bu usûl ve kaideler, şer'î ilimlerin şirazesi kabul edilen "Usûlü fıkıh" ilminde ele alınır. Müslümanların fikrî ve iktisadî olarak batı medeniyetinin tahakkümüne girmediği dönemlerde, İslam âlimleri bu usûle uymayı dinî bir vecibe telakki ederler, uymayanları "Ehl-i bid'at" addederlerdi.

İslami ilimlerden biri olan Hadis ilmi için de "Usûlü fıkıh"ın kuralları geçerlidir. Bu yüzden hadis

imamlarından sayılan İmam Ebu Muhammed Abdullah b. Vehb el-Mısrî (v. 197): Hadis, alimler hariç insanların dalalete düşmesine sebep olur, demiştir. Yine aynı zat: Allah beni (fukahadan olan) Malik ve el-Leys sayesinde kurtarmasaydı, ben yolumu şaşırımtım, demiştir. Bu nasıl olur sorusuna ise: Bir çok hadis topladım ve hangisiyle amel edeceğimi şaşırdım. Onları Malik'e ve el-Leys'e arz ediyordum, onlar da bana: "Bunu al, şunu bırak" diyorlardı, diye cevap verir.

Meşhur hadis ravilerinden el-A'meş'in (h. 61-148) İmam-ı A'zam'a söylediği şu söz, mezhep imamlarımızın hadis ilmindeki durumunu göstermesi açısından câlib-i dikkattir: Siz fakihler doktorsunuz, biz hadisçiler ise eczacıyız. Sen ise koca adam, hem doktor hem de eczacısın. Maalesef son zamanlarda bazıları, fukahânın verdiği hükümlerin, dayandığı hadislerin zayıf olduğunu ileri sürerek, yanlış olduğunu/ isabetsiz olduğunu iddia edebilmektedir.

Oysa el-A'meş'in mezkur sözü, bu kararı vermeden en azından tevakkuf etmeyi gerektirmeliydi, diye düşündüğümüzden bu yazımızda, dört mezhebin fukahâsının haram olduğunda icmâ' ettikleri "Kur'an-ı Kerim'e abdestsiz dokunma" meselesinde, fukahânın görüşünün isabetsiz olduğunu söyleyenlerin görüşlerinin, modern dönemlere tekaddüm eden dönemlerde, ulemâ arasında muteber olan esaslarla mütenakız/çelişik olduğunu göstermesi bakımından, konu ile ilgili rivayetlerin tahlilini ve değerlendirmesini yapmaya çalıştık.

Bir Müslüman için Kur'ân, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v.) indirilen hikmetli, değerli ve kutsal bir kitaptır. Bu yüzden selef-i sâlihînin döneminden itibaren Müslümanlar, onun muhtevasına verdikleri değer yanında, yazıldığı kağıda ve yazısına da değer vermişler, mushaf'a saygı gösterip, bir takım ön hazırlıklarla onu ele alıp okumanın ondan tam bir istifade için gerekli olduğuna inanmışlardır.

Peygambere ittibayı hayatlarının merkezine almış olan Ashâb-ı kirâm Kur'ân'a abdestsiz tutmaz, çocuklarına da mübarek Kur'ân'a abdestsiz tutmamalarını emrederlerdi.

Dört mezhep imamı başta olmak üzere fukaha, Kur'ân'ı ezber okumada abdest şartı aranmadığını

ama abdestsiz Kur'ân'a dokunmanın haram olduğunu söylemişlerdir.

İslâm dünyasındaki uygulama modern zamanlara kadar Ehl-i Sünnet ve'l-cemaât'ın/ ana gövdenin temsil edip uyguladığı (abdestsiz Kur'ân'a dokunmanın haram olduğu) şekliyle süregelmiştir.

Biz yazımızda öncelikle konu ile ilgili ihtilafların menşei olan Vâkiâ, 56/79. âyete dair müfessirlerin görüşlerini serdettikten sonra, çalışmamızın mihrini teşkil eden ve zayıf ve illetli olarak değerlendirilen konu ile ilgili hadisler hakkında alimlerin değerlendirmelerini aktarmaya çalışacağız.

A. Cumhura Göre Kitaptan Delil Olarak Kabul Edilen Vâkiâ, 56/79 Âyetinin Tahlili:

Şüphesiz bu, korunmuş bir kitapta bulunan değerli bir Kur'an'dır. Ona ancak temizlenenler dokunabilir. O, âlemlerin Rabbinden indirilmiştir. (Vâkiâ, 56/77-80)

Bu âyetindeki "hu" zamiri 77. âyetteki Kur'an kelimesine gönderilirse el-"Mutahharûn /temizlenenler" den maksat bu takdirde hades-i asgar ve hades-i ekberden temiz olan insanlar olur. Eğer zamir 78. âyetteki Levh-i Mahfûz'dan ibaret olan "kitâb" kelimesine gönderilirse o zaman "el-Mutahharûn"dan maksat Melekler olur.

Taberî (v. 310/922), Fahrüddin er-Râzî (v. 606/1209) ve Suyûtî (v. 911/1505) gibi bazı müfessirler, zamirin "kitap" kelimesine gitmesinin, "el-mutahharûn" kelimesinden de meleklerin kastedilmesinin daha münasip olduğu görüşündedirler.

İmam Malik b. Enes (v. 179/795), el-Muvatta adlı eserinde Vâkıa 79. âyeti için şöyle diyerek aynı kanaatte olduğunu izhar eder: Bu âyet hakkında işittiğim en güzel şey, onun Abese suresindeki şu âyetlerle aynı manada olmasıdır: "Hayır (olmaz böyle şey); o (âyetler) bir hatırlatmadır. Dileyen onu düşünüp öğüt alır. (O öğüt) sahifeler içindedir: Değer verilen. Saygı ile yükseltilen, tertemiz (sayfalar).

Yazıcıların ellerinde: Değerli iyi yazıcıların." (Abese, 80/11-16)

Muvattâ şârihlerinden büyük alim İbn Abdilber (v. 463/1070) de, bu hükmün (Mushafa'a abdestsiz dokunulamayacağı hükmünün) âyetten değil de sünnetten istinbat edildiğini belirterek İmam Malik'le aynı kanaati paylaştığını belirtir.

Cassâs (v. 370/980), İbn Kesîr (v. 774/1372), Âlûsî (v. 1270/1853), Elmalılı Hamdi Yazır, (v. 1942) ve Ömer Nasûhî (v. 1971) gibi müfessirler ise mezkur ayetteki zamirin Kur'ân'a raci olmasının, "Mutahharun"dan da hades-i asgar ve hades-i ekberden temiz olan ben-i âdemin kastedilmesinin daha münasip olduğu görüşündedirler.

Muhammed Ali es-Sâbûnî'nin de ifade ettiği gibi selef-i sâlihîn abdestsiz Mushafa'a dokunulamayacağına müttefikti. Aralarındaki ihtilaf bu hükmün Kur'an'dan mı yoksa Sünnet'ten mi? olduğu noktasında idi. Nitekim mezkûr âyeti cumhur gibi yorumlamayanların bir çoğu da aslında Kur'an'a abdestsiz dokunulamayacağı görüşünü cumhurla paylaşmaktadırlar.

Bu âyetin Mekkî olduğu dolayısıyla bundan helal, haram gibi hüküm çıkarılmayacağını söyleyenlere fukâhanın Mekkî âyetlerden de hüküm istinbat ettiğini hatırlatmak gerekir. Zira usul-u fıkıh ilminde "Lafzın delâletleri bahsinde", "işaret yoluyla delâlet" çeşidinden de bahsedilir. Nitekim İbn Teymiyye (v. 728/1327) bu âyetten işaret yoluyla Kur'an'a abdestsiz tutulamayacağını istidlal etmiş ve şöyle demiştir: "Âyet işaret yoluyla bu hükme delâlet eder. Zira Allah (c.c.), semadaki temiz sahifelere temiz olanlardan başkasının tutamayacağını bildirince, ellerimizdeki sahifelere de aynı şekilde temiz olanlardan başkasının tutmaması gerekir."

Ezcümle: Cumhur, Vâkıâ süresinin 79. âyetinin yukarıda zikri geçen her iki manaya da ihtimali olması dolayısıyla, mezkûr hükmün mesnedi olarak, bu âyetten ziyade, birkaç tarikile/senedle rivayet edilen "Temiz olandan başkası Kur'ân'a tutmasın" mealindeki hadis-i şerifi alırlar. Şimdi sırasıyla bu hadisleri ele alalım.

B. "Kur'ân'a Ancak Temiz Olan Dokunur/ Dokunsun" Mealindeki

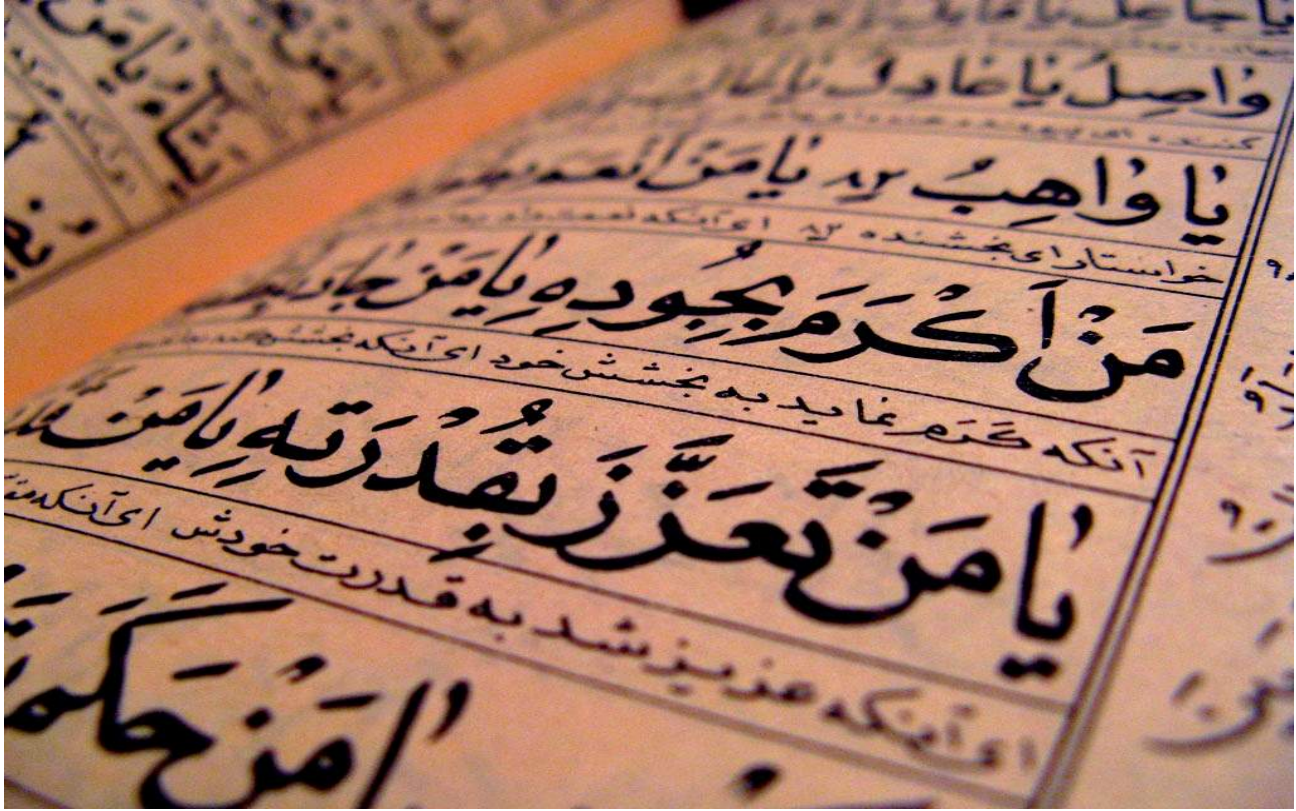
Rivâyetlerin Tahlili:

Bu konuda Muaz b. Cebel, Sevban, Hakîm b. Hizâm, Osmân b. Ebi'l-Âs, Abdullah b. Ömer ve Amr b. Hazm gibi sahabilere nisbet edilen rivayetler bulunmaktadır. Bunlardan en makbul olduğu ifade edilen ve fakihlerin delil olarak aldıkları kaydedilen ise Amr b. Hazm'a nisbet edilen rivayettir. Bu itibarla önce Amr b. Hazm'a nisbet edilen rivâyetin cerh ve tadiline dair durumlara temas edecek ardından diğer rivayetlere geçeceğiz.

1. Amr b. Hazm'a (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet

Bu rivâyet Amr b. Hazm'a ulaşan muttasıl isnadla nakledilmiş ve ayrıca torunu Ebû Bekir'den mürsel olarak kaydedilmiştir.

A- Rivâyetin Muttasıl Tarihi:

Bu rivâyet, Dârimî (v.255/868), İbn Hibbân (v. 354/965), Dârekutnî (v. 385/995), Hâkim (v. 405/1014) ve Beyhakî (v. 458/1065) tarafından tahriç edilmiştir. Bu rivâyette Hz. Peygamber (s.a.v.) Ensardan Amr b. Hazm'ı (v. 50/670) Necran halkına muallim ve zekat memuru olarak göndermiş ve ona zekat, diyet ve diğer bazı hükümler ihtiva eden bir de mektup vermişti. Bu mektuptaki hükümlerden birisi de şuydu: "Kur'ân'a ancak temiz olan dokunsun/ dokunur."

İbn Hibbân, Dârekutnî, Hâkim gibi bir çok muhaddis, bu hadisin sahih olduğunu ve fakihlerin bu rivâyette amel ettiklerini söylemişlerdir. Ancak Ebû Dâvûd (v. 275/888): Bu hadis müsned olarak da rivâyet edilmiştir, ama sahih değildir, demiştir.

B- Rivâyetin Mürsel Tarihi: Bu rivâyeti Ebû Bekr b. Muhammed b. Amr b. Hazm'dan mürsel olarak şu muhaddisler tahriç etmişlerdir: İmam Mâlik (v. 179/795), Abdurrezzâk es-Sanânî (v. 211/826), Ebû Dâvûd (v. 275/888), Taberânî (v. 360/970), Dârekutnî (v. 385/995), ve Beyhakî (v. 458/1065).

Pek çok ilim erbabı bu hadisin/mektubun gerek

muhaddisler, gerek siyer/megazî müellifleri ve gerekse fukaha arasında şöhret bulduğunu, ayrıca ümmet içinde telakkî bi'l-kabûl ile kabul edildiğini, öte yandan İmam Zührî'nin bu mektubu Amr b. Hazm'ın torunundan vicâde yoluyla aldığını gerekçe göstererek, isnadının ve metninin muteber olduğunu savunmuşlardır. Bütün bu gerekçelere binaen bu rivâyetin sıhhatini tartışmaya mahal kalmadığını, dolayısıyla isnadındaki irsâl ve inkita gibi kusurun önemsiz olduğunu belirtmişlerdir.

Yemenli âlim Şevkânî (v. 1250/1834), Amr b. Hazm için yazılan mektup hakkında şu bilgileri vermiştir: "Amr b. Hazm'ın mektubunu insanlar (ulemâ) telakki bil-kabul eylemiştir." Bu konuda İbn Abdilberr (v. 463/1070), "Mektup tevatüre daha yakındır, çünkü insanlar bunu telakki bi'l-kabul etmişlerdir." derken, Yakub b. Süfyân (v. 277/890) : "Ben, bundan daha sahih yazılı bir vesika bilmiyorum. Resûlullah'ın ashâbı ve tâbiîn, o mektuba müracaat ederler ve onun karşısında kendi görüşlerini terk ederlerdi." der. Öte yandan Hâkîm (v. 405/1014), Ömer b. Abdulaziz ile Zührî'nin, mektubun sıhhati hakkında şahadette bulduklarını söyler."

Muhammed Nasıruddin el-Albânî (v. 1999), bu rivayetin el-Esrem (v. 273/886) ve ed-Dârekutnî (v. 385/995) tarafından muttasıl olarak nakledildiğini, İmam Ahmed'in de bununla ihticac ettiğini söyledikten sonra bu rivayetin sahih olduğunu belirtir.

Ancak Zahirî fakihi İbn Hazm (v. 456/1063) mürsel olduğu gerekçesiyle bu hadisi kabul etmemiştir.

2. Muaz b. Cebel'e (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet:

Hatip el-Bağdâdî (v. 463/1071), Muaz b. Cebel'e (v. 18/639) ulaşan isnadla şu haberi nakletmiştir: "Hz. Peygamber (s.a.v.), beni Yemen'e göndermekte iken şöyle buyurmuştur: "...Kur'ân' Tahir olmadıkça dokunma!..."

Bu rivâyet, İbn Hacer'e göre senesinde inkita oluşu ve râvilerinden Ahmed b. Ubeyd'in "Ieyyinu'l-hadîs" olması dolayısıyla malûldür.

3. Abdullah b. Ömer'e (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet:

Nisbet Edilen Rivâyet:

Bu rivâyeti, et-Taberânî (v. 360/970), ed-Dârekutnî (v.385/995) ve el-Beyhakî (v. 458/1065) aktarmışlardır. el-Heysemî (v.807/1404) bu senet hakkında: "Râvileri güvenilir bulunmuş kimselerdir" demiştir. El-Albânî, El-Esrem'in (v. 273/886) İmam Ahmed b. Hanbel'in bu hadisle ihticac ettiğini söylediğini aktarır.

4. Hakîm b. Hizâm'a (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet:

Bu rivâyeti et-Taberânî, el-Hâkim ve ed-Dârekutnî aktarmışlardır. el-Hâkim bu hadisin isnadının sahih olduğunu söylemiştir.

5. Osman b. Ebi'l-Âs'a (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet:

Bu rivâyeti et-Taberânî rivâyet etmiştir. Senedindeki Hişâm b. Süleyman hakkında ihtilaf edilmişse de el-Buhârî bu zatın güvenilir olduğunu söylemiştir.

6. Sevbân'a (r.a.) Nisbet Edilen Rivâyet:

Bu rivâyet zayıftır.

Değerlendirme:

İbn Abdilberr (v.463/1070): "Bu (Kur'ân'a abdestsiz olarak el sürülemeyeceği hükmü) Mâlik, eş-Şâfi'î, Ebû Hanife, es-Sevrî, el-Evza'î, Ahmet b. Hanbel, İshâk b. Râhûye, Ebû Sevr ve Ebû Ubeyd'in de görüşüdür ki bunlar, dönemlerinin Fıkıh ve Hadis imamlarıdır. Yine bu görüş Sa'd b. Ebî vakkas, Abdullah b. Ömer, Tâvûs, el-Hasenu'l-Basrî, eş-Şa'bî, el-Kâsım b. Muhammed, ve Atâ'dan da rivayet edilmiştir." der. Hatta bir başka eserinde İslâm merkezlerinde fetvâ makamında bulunan fukahânın ve onların öğrencilerinin bu konuda icmâ ettiklerini söyler.

İslâmî meselelere bir usûl zaviyesinden bakıldığı, islâmî ilimlerin fakültelelere ayrılmadığı zamanların fakîh-muhaddislerinden İbni Abdilberr meseleyi işte böyle değerlendiriyor. Esasen selef-i sâlihîn döneminde, bu meselede, zâhiriyye dışında hemen herkes aynı fikirde idi. İhtilaf, hükmün mesnedi âyet mi yoksa hadis mi? noktasındaydı. İlgili âyeti tahlil ederken de belirttiğimiz gibi, âyetin bu hükümle alakalı olmadığını söyleyenlerin tamamına yakını da ki bunlardan biri İbn Abdilberr'dir.- Mushaf'a abdestsiz dokunmanın caiz olmadığı fikrinde idi.

Vâkıâ süresinin 56/79. âyeti, -nassan bu hükmü ifade etmediği kabul edilse bile- en azından İbn Teymiyye(728/1327)'nin de isabetle ifade ettiği gibi "işâret babından" bu hükmü ifade edebilir. Buna bir engel yoktur. Nitekim Fahrüddin er-Râzî (606/1209), mezkur âyetteki "Kitab"tan murad, Levh-i mahfuz olmasına rağmen İmam Şafii, mushafa abdestsiz tutmak haramdır, hükmünü nasıl veriyor? muhtemel sorusuna: "O bunu esasen sünnetten çıkarmıştır. Ya da âyetten istinbat yoluyla böyle bir hükme varmıştır." şeklinde cevap verir.

“İSNAD, DİNDEN OLMAYANIN DİNE girmesini önlemek içindir. YOKSA senedde yer alanların kusurlarından dolayı DİNDEN OLDUĞU TESPİT EDİLMİŞ HUSUSLARI DİNDEN ÇIKARIP ATMAK İÇİN İCAT EDİLMİŞ DEĞİLDİR.”

Konu ile ilgili hadisler konusunda yazılan bir makalede, ilgili hadislerin za'îf ve illetli olması dolayısıyla Haram gibi bağlayıcı bir hükmü vermeye elverişli olmadıkları değerlendirilmiştir, böyle bir hükmün mezhebî bir taassub sonucu verildiği iddia edilmiştir. Bu hüküm bizi dilhûn etti. Çünkü burada eslâfa haksız bir itham vardı. Hamdolsun yaptığımız araştırmada gördük ki mezkur hadislerdeki bu zafiyet yesîr/tolere edilebilir bir zafiyetmiş. Erbabının malumu, bu gibi hadisler itibar için alınır. Nitekim çağımızın büyük muhaddislerinden Nurettin İtir Hocamız mürsel olarak rivâyet edilen Amr b. Hazm hadisi için: "Bu hadisin sıhhatini, onunla ihticac edilebileceğini, bu konudaki bir çok şâhid/hadis desteklemektedir." hükmünü vermektedir.

Ayrıca yine çağımızın büyük hadiscilerinden merhum Muhammed Nasiruddin el-Albânî (v. 1999) de mezkur hadis konusunda "sahîh" hükmünü vermiştir.

Buhari üzerine bir şerh yazmış olan Muhammed Enver el-Keşmiri'nin (v. 1933) şu değerlendirmesini de hatırlatmak isteriz: "İsnad,

dinden olmayanın dine girmesini önlemek içindir. Yoksa senedde yer alanların kusurlarından dolayı dinden olduğu tespit edilmiş hususları dinden çıkarıp atmak için icat edilmiş değildir."

Bu değerlendirmeler müctehid imamların hiç de itham edildiği gibi "keyfe ma yeşa/ kafalarına estiği gibi" hüküm vermediklerinin, sağlam bir mesnede dayandıklarının bir şahididir. Ayrıca İbn Teymiyye'nin büyük bir kadirşinaslıkla ifade ettiği gibi, muhtemeldir ki bu hadis onlara, bize ulaşmayan sahih bir tarikile ulaşmıştır.

İmam Ebu Muhammed Abdullah b. Vehb el-Mısırî (v. 197)'nin dediği gibi: Hadislerin dalaletimize sebep olmasını istemiyorsak, hadisleri usulü dairesinde okuyalım. Unutmayalım ki, vusulsüzlüğümüz/ doğrulara, hakikatlara ulaşamayışımız, usûlsüzlüğümüzden/ yol, yöntem bilmeyişimizdendir.

SESSİZ FERYATLAR

Dünya sessizliğe gömülmüş
Yalnızca ağlayan bebeklerin
Titreyen yüreklerin
Ve açlıktan rengi atmış dudakların
Ürkek duaları duyuluyor
Arakanlı bir çocuk
Korku dolu gözlerle bakarken
Anaların sessiz feryatları
Keskin bir bıçak gibi
Kalbime saplanıyor
Sanki bir çiğlık duyuyorum
Ta içimden gelen
Bütün gücümle haykırmak istiyorum
Dünyadaki bütün katillere haykırmak
Hepiniz gününüzü göreceksiniz
Bir gün gelecek ve
Arakan'ın sessiz feryatları
Kurşungeçirmez kalplerinizi delecek
Hüzünlü annelerin gözyaşlarında
Boğulup gideceksiniz
Ve o zaman
Arakanlı bir çocuk
Acıyan gözlerle size bakacak
Ve ben haykıracağım
Allah bir ve her şeye kadir

Fatih Alibaz DURSUN

“Tuhaf Ama Gerçek”

Büyük alışveriş merkezlerinin hiçbirinde pencere yoktur ki müşteriler zamanın nasıl geçtiğini fark etmesin.

Su aygırları, günde yaklaşık olarak 250 litre su içer.

İnsan gözü tam 576 megapikseldir.

Çay, Avrupa'ya geldiği ilk yıllarda ateş düşürücü, mide ağrısı giderici, romatizmayı önleyici ilaç niyetine kullanılıyordu.

Hamamböceği kafası koparıldıktan sonra 9 gün yaşatabiliyor. 9 gün sonra açlıktan ölüyor.

1938'den beri her 10 Kasım'da Ankara'da yağmuryağmaktadır.

Hababam sınıfının yazarı Rıfat Ilgaz, daktilo alacak parası olmadığı için hababam sınıfını eliyle yazmıştır.

Esnemek uykunuz olduğu anlamına gelmez, vücudunuzun daha fazla oksijene ihtiyacı olduğu anlamına gelir.

Fenerbahçe Basketbol Takımı, Boston Celtics'i yenerek bir NBA takımını yenen İLK Türk Basketbol Takımı olmuştur.

İstedığınız kadar çabalayın rüyanızın nasıl başladığını hatırlayamazsınız.

Sarılmak, kalbi ısıtır ve stresle mücadelede önemli ölçüde rol oynar.

Bir kadın yaşamının iki yılını aynada kendine bakarak geçirir, erkek ise 6 ay.

Monopoly oyunu için basılan günlük para miktarı, devlet için basılan gerçek para miktarından daha fazladır.

Dünyanın en pahalı yatını alan Amerikalı adamı deniz tutuyormuş.

Apple şirketinin nakit birikimi, Amerikan

hükümetinin nakit birikiminden daha fazladır.

Sessizlik 4 saniyeden uzun sürerse garipsemeye başlarsınız.

Albert Einstein asla çorap giymedi.

Marlboro şirketinin ilk sahibi akciğer kanserinden öldü.

Bazı Medeniyetlerde doğum lekelerinin bir önceki yaşamlarında vücutlarının tam olarak hangi kısımdan öldürüldüğünü gösterdiğine inanılır.

Dağ gelincikleri, eşlerini kaybettiklerinde yeni eş aramazlar ve kalp kırıklığından ölümler.

Textaphrenia, genelde gençlerde görülen ve mesaj gelmemiş olmasına rağmen telefonun titrediğini sanma hastalığıdır.

Dünyadaki ilk sahte dolar Sakarya'nın Akyazı ilçesinde basılmıştır.

Yalnızlığın beyinde hissedildiği kısım, fiziksel acının hissedildiği

kısımla aynıdır.

Kargoyla çocuk göndermek yasalara aykırı değildir.

Sevdiğiniz insanlarla beraberken daha çok göz kırparsınız.

Yeni doğmuş bebeğin topuk iziyle annenin parmak izi aynıdır.

4 yaşındaki bir çocuk günde ortalama 400 soru sorar.

Köpek balıkları ömürleri boyunca yüzerler. Çünkü durdukları anda batarlar.

Amerika'da yapılan test sonuçlarına göre Dünya'da içinde mikroorganizma ve bakteri bulundurmayan tek su Zemmam Suyu'dur.

Örümcek ağı çelikten 5 kat daha sağlamdır.
Uyuyan Güzel masalının orijinalinde Prens Prenses Talia'yı öperek uyandırmamıştır. Aksine uyurken tecavüz edip kaçmıştır.

Dünya'daki bütün ağaçlar yok olsaydı 1,5 saat sonra oksijensizlikten ölürdük.

Miami'de hayvan taklidi yapmak yasaktır.

Bir dakikalık gülme, 12 dakikalık koşuya eşdeğerdir. Gülmenin ağrı kesici etkisi vardır.

Avrupalılar Afrika'ya girmeden önce, beyazlar Afrika'da köle olarak alınıp satılıyordu.

Memelilerin kanı kırmızı, böceklerin kanı sarı ve istakozun kanı mavidir.

Otoyollardaki kazalardan sonra kan lekelerini temizlemek için kola kullanılır.

Dünya'ya her yıl düşen yağış miktarı aynıdır.

Singapur'da metroda sakız çiğnemenin hapis cezası vardır.

Telefonu icat eden Alexander Graham Bell, karısı ve annesiyle hiçbir zaman telefonda konuşmadı. Çünkü ikiside doğuştan sağırdı.

İtalya'da bir erkeğin etek giymesi suçtur ve hapisle cezalandırılır.

Kalem ısırarak baş ağrısını tedavi edebilir.

Bir tatlı kaşığı kuru şeker yerseniz hıçkırığı durdurabilirsiniz.

İngiltere kraliçesi ne suç işlerse işlesin tutuklanamaz.

Böceklerin göz kapakları yoktur, gözleri sürekli açıktır.

Dünyada 1 insana düşen karınca sayısı 1 milyondur.

Bir pamuk görünümdeki bulutların ortalama ağırlığı 300.000 tondur.

Hiçbir şeyden korkmamak bir hastalıktır ve bu hastalığa "Urbach-Wiethe Sendromu" denir.

Ne kadar zekiyseniz, o kadar fazla rüya görürsünüz.

Tokio Hotel grubunun Screamlıbindeki bir sahnede Atatürk resmi vardır ve odada sadece o kırılmamıştır.

Rıdvan YÜCEDAĞ

Aziz Mü'minler!

İslam dininin üzerinde durduğu önemli hususlardan birisi de hiç şüphesiz kardeşliktir. Allah (c.c) kardeşlik ve birlik hakkında birçok ayet indirmiş. Müslüman'ın da bu çerçevede nasıl bir yol izlemesi gerektiği bildirilmiştir. Yani Müslümanların bu doğrultuda ilerlemesi ilahi emirlerle Müslüman üzerinde görev kılınıştır.

Değerli Müslümanlar!

Kardeşlik, kan bağı olan insanlar olarak bilinse de, İslam kardeşliğe daha büyük bir anlam yüklemiş ve "Bütün Mü'minler kardeştir" ayetikerimesiyle bu konuya ne kadar değer verdiğini bizlere göstermiştir. Bu ayetikerimenin şuuru 1400 sene önce Peygamber Efendimiz (s.a.v.) tarafından Müslümanların kalbine bir fidan olarak dikilmiş ve bu fidan günümüzde bir buçuk milyar insanı gölgesinde toplayabilecek ve bütün afetlerden koruyabilecek bir çınar haline gelmiştir. Unutmamalıyız ki bu fidanı diken Peygamber Efendimiz (s.a.v.) öncelikle ensarla muhaciri kardeş ilan etmişti. Kelimeitevhitte birleşen bu insanlar "Birlikten kuvvet doğar." İlkesiyle hareket edip putperestliğin kirlerini insanlara bulaştıran müşriklerle mücadele etmişlerdir. Hatırlayalım ki Bedir Savaşı'nda Müslümanların ordusu teknik açıdan zayıf olmasına rağmen kendilerinden üç kat daha büyük ve donanımlı müşrik ordusunu hezimete uğratmıştır. Bedir Savaşı'nı kazandıran asıl gerçek iman ile kardeşliğin birlikte hareket etmesidir. Bu ikisi bir arada kullanıldığı zaman yenilmez ordular hezimete uğrar, aşılmaz kaleler geçilir. Biz de kardeşliğin bize verdiği bu güçlü hakkıyla kullanmalı ve bu doğrultuda yürümeliyiz.

Muhterem Cemaat!

Dikkat etmeliyiz ki Müslümanlar bir vücudun uzuvları gibi birlikte hareket ettikleri zaman Kudüs'ü fethetmiş Viyana önlerine dayanmış ve Çanakkalede eşi benzeri görülmemiş bir direniş göstermişlerdir. Bu gücün nedenini öğrenen kötü

zihniyetli insanlarda boş durmayıp aramıza tefrika tohumları ekmiş ve bizi küçük lokmalar haline getirip yutmaya başlamışlardır.

Değerli Mümin Kardeşlerim

Gelin bu gidişe dur diyelim ve daha fazla geç kalmadan bu kardeşlik bilincini yeniden inşa edelim. İşte o zaman Filistin'de kolu taşla kırılan çocukların feryadı dinecek; Somali'de açlıktan kıvranan çocukların açlığı bitecek; Suriye'de zalimlerin zulmü ile inleyen insanların çilesi sona erecek ve dünya hasret kaldığı düzene yeniden kavuşacaktır. Biz de bu bilinçle hareket edip "Müslümanın dertleriyle dertlenmeyen bizden değildir." hadisini kendimize şiar edinmeliyiz. Allah hepimizi kardeşlik pınarından kana kana su içenlerden eylesin. Hutbemi başta verdiğim hadis-i şerifin mealiyle bitiriyorum. "Müslüman Müslümanın kardeşidir ona zulmetmez, onu düşmana teslim etmez."

Talha BAKAR

Çanlar çaldığında, kimse için kaçarı yoktur ölümün. O, yaşa bakmaz. Körpecik olmanız O'nu ilgilendirmez. Yapacak onlarca şeyiniz olması da önemli değildir. Hayatta istediğiniz yere gelip gelmemenizi de iplemez. Bugün varsınızdır. Şu saniye, bunları yazıyorsunuzdur. Diğer 'saniye' ölümle birlikte gelir. Kaçarı yoktur.

Çanlar çalar.

Simsiyah ve ölüm kokan, o iri çanlar çalar.

Ubsem de bir an 'var' idi. O incecik ipin üzerinde de olsa, ayakları bir yere basıyordu. An değişti, çanlar çaldı. Ölüm nefesini üfledi...

**

Gözlerini açmak ve derince bir nefes almak istiyordu. Gözleri açıldı, ama nefes bir türlü gelmedi. İri ela gözleriyle gökyüzüne baktı. Su mavisiydi. Uçsuz ve bucaksız. Burnunu yokladı buz

gibi küçük elleriyle. Yerindeydi. Ama nefes alamıyordu. İçine o tertemiz havayı çekemiyordu bir türlü. Ağzıyla denedi aynı işlemi. Akvaryum balıkları gibi hissetti kendisini. Ağzını aptalca açıp kapatıyor, fakat hiçbir şekilde ciğerlerini havayla dolduramıyordu. Ucundan pembe ponponları sarkan, kırmızı şapkasına baktı. Salep rengindeki kısa saçları, bu şapkanın altında toplanmayı becerememiş ve oradan buradan dışarı fırlamıştı.

Doğrulmak ve ne halde olduğuna bakmak da o anda aklına geldi. Karlar içerisinde yatmıştı. Kim bilir kaç saat? Her taraf o eşsiz kremanın altındaydı. Baygın kaldığı yerde, daha bir yıl önce her kar yağdığında dışarı çıkıp yerlere atladığı ve bedeniyle o beyaz kremşantiye kelebek şekli vermek için debelenirken çıkan izlerden oluştuğunu gördü. Bu onun şimdiye kadar yaptığı en iyi 'kelebek' olmalıydı. Evet, öyle olmalıydı.

Üzerinde şapkasıyla aynı renk irice bir palto vardı. Bunların hiçbirini daha önce giydiğini hatırlamıyordu. Böyle pahalı şeylere asla sahip olamamıştı. Çevresine baktığında, o beyaz örtünün altında tanıdık izler gördüğünü fark etti. İri bir tekerleği andıran dev bir yapı, karlar altında kalmış bir binanın duvarı üzerine çökmüştü. Ubsem sonradan bunun Dönen Fincanlar adını verdikleri dönme dolap olduğunu fark etti. Fincan şeklindeki oturma kabinleri, Polen Karnavalı'nın genç çiftleri için bulunmaz bir Hint kumaşıydı. Dönen Fincanlar zaman zaman tam yerinde durur ve bütün karnaval ışıklarını ayaklarının altına sererdi. Niceleri bu fincanların içinde, sevdiklerine evlenme teklifi etmişlerdi.

Bu Ubsem'in henüz aklının almadığı bir şeydi. O yüzden düşüncelerini hayali tekliflerden uzaklaştırıp, gerçekler yöneltti. Fincanlar neden yıkılmıştı o binanın üzerine? Karnavalın kalanı neredeydi? Ya onlarca çalışanı? Anası, babası?

Sahi, en son kendisine ne olmuştu? Büyük gösterinin, büyük yıldızı olmalıydı?

Anılar bu sorularla sel gibi akmaya başladı kafasının içine. Ubsem korkuyla açtı gözlerini. Bu ani yüklenme, ona pek yaramamıştı anlaşılın. Kulaklarından, burnundan ve ağızından göremediği bir şeyler fışkıracak sanıyordu. Ama hiç de öyle olmadı.

Sadece dizlerinin üzerine düştü. Gözlerini kapadı. Ve en son yaşadıkları, bir film şeridi misali akmaya başladı gözlerinin önünden.

Ela gözlerinin içinde oynayan film, sonsuza kadar kapalı gişe kalacaktı. Ama Ubsem bunu henüz bilmiyordu.

Işıklar dev çadırın dört bir yanındaki tüm gölgeleri tek tek bulup yok edecek kadar parlaktı. Henüz altı yaşındaki bir kız, kararsız gözleriyle büyük seyirci kitlesini süzüyordu. Kulis adını verdikleri küçük karavanın içinde yalnızdı. Günün yıldızı kendisiydi. Bunu hissediyordu.

Üzerinde beyaz dar bir badi ve son derece sevimli tozpembe mini bir elbise vardı. Endişesini giderecek, yanında ne bir anne, ne de bir baba bulunuyordu. İkisi de şu anda kullanım dışı olmalıydı. Biri hasta, diğeri ise kör kütük sarhoştı. Ve karnaval sakinleri artık onları bir yük olarak görmeye başlamışlardı. Neyse ki Ubsem vardı. Küçük kız, kendi yarattığı mucizeler sayesinde burada barınabildiklerini biliyordu. Hem bu gösteriyi başarıyla atlatabilirse annesi için ilaç alabilecek paraya erişebilirdi. Öyle umuyordu.

Metrelerce yüksekte koşacaktı. Tek ve ince bir ipin üstünde. Güvenlik önlemi olmadan. Geleceği kurtarmak için. Daha önce yalnızca üç defa prova etmişti bunu. Ve hepsinde kendisini ipe bağlayan düzenekler bulunuyordu. Metrelerce aşağıdaki yastıklar da cabası. Üçünde de düşmemişti. Şimdi neden düşecekti ki?

Biraz koşacak, duracak, selam verecek ve yeniden koşacaktı. Atlayacak ve zıplayacaktı. Bunlar her zaman yaptığı şeylerdi.

“Canım yaylan bakalım,” dedi kart bir kadın sesi. Kafasını kulisin girişine uzatmış olan bu kadını hiç sevmiyordu Ubsem. Karnavalda çalışan pek çok insanı sevmiyordu. Ama bu kadını, tek bir saniye bile sevememişti. Kullandığı aptalca argodan mı, her an portakal turuncusuna boyanmış ve iğrenç dudakları arasına yerleştirdiği sigaradan mı, yoksa kendisine duyduğu nefretten mi bilemiyordu. Ubsem'in bildiği şey, turuncu dudaklı kadını sevmiyor oluşuydu.

Aklına gelen onlarca çocuksu küfrü yuttu. Onun bir pislik torbası olduğunu ya da burnunun içindekiler hakkındaki görüşlerini kadına bildirmede. Ailesinin ona ihtiyacı vardı. Ayağa kalktı. Karavanın içindeki aynada yüzüne göz gezdirdi. Gayet doğaldı. Dolgun yanaklarını biraz çekiştirdi. Onlar da pembeleşti. Şimdi tam oldu, diye düşündü.

Büyük bir heyecan ile, kendisine az önce seslenen kadının arkasından karavandan çıktı. Anonsda kendi isminin duyurulduğunu işitti. Seyirciler az önceki çığınca gösteriyi hala alkışlamakla meşguldüler. Ubsem'in geldiğini pek azı fark edebildi.

Oysa defalarca denediği, son derece ilgi çekici bir girişle dalmıştı çadıra. Havada attığı parendeler izleyicilerin kapsama alanına girmemişti anlaşılan. Anonsu yapan adam eliyle küçük kızı işaret ettiğinde, anca fark edilebildi. Tribünler sahayı bir çember şeklinde çevirmişti. Ubsem ise bu çemberin en dibindeki merdiveni çıkıyordu şimdi.

Seyircilere bakmak yok, diye düşünüyordu. Aşağı bakmak yok. Anne için hiçbiri yok. Birkaç basamak daha...

Ama birkaç basamak daha yoktu. Çok daha fazla basamak vardı. En yukarı varması bir dakika kadar sürdü. Sıkılan seyircilerin boğuk ısıklarına kulak asmıyordu. Nihayet en tepedeydi. Dönen Fincanlar kadar yüksekte olmalıyım, diye düşündü. Hiç de bile, dedi sonra kendi kendine. Fincanlar biraz daha yüksekte olmalıydı. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. İp işte önündeydi.

Sevimli bir selam verdi ve minik elleri tatlı dudaklarına dokundu. Bu “Beni destekleyin” anlamına geliyordu. İnsanlar nihayet heyecanlı bir şeyler izleyeceklerini fark ettikleri için, zevkle desteklediler.

Dört bir yan ne kadar da küçüktü bulunduğu noktadan. Ubsem, bu zamana kadar Tanrı hakkında hiç kafa yormamıştı. O da insanları bu kadar yüksekte mi izliyordu? Hepsi bu kadar küçük müydü O'na göre? Belki öyleydi. Belki değildi. Ama işte ip önündeydi. O yardımcısı olsa da, olmasa da ip önünde uzanıyordu.

Bir çan sesi duydu. Bu gösterinin başlangıcını işaret ediyordu. Ubsem gerildi ve bacaklarının el verdiği kadar uzağa sıçradı. İpin üzerine düşmeye değil, ipe tutunmayı hedeflemişti. Öyle de oldu. Kıvrak bir hareketle kendisini sallandırarak yeniden ipin üzerindeki yerini aldı. İşte burası, onun eviydi. Seyirciler bu basit hareketi bile dehşetle alkışlıyorlardı.

Pek de uzaklarda olmayan atlıkarıncanın, neşeli melodisini işitti Ubsem. Neşeliydi. Seyirciler gibi tahrik etmiyor, sadece neşe veriyordu. Parmaklarının ucunda dikkatle yürümeye başladı. Kollarını iki yana açmıştı ve neredeyse hiç sallanmıyordu. Ayakları çıplaktı. İki ayak başparmağına da pembe bir oje sürmüştü. Bu onun uğruydu. Ayrıca bugün gerçekten de toz pembe görünüyordu.

Birkaç küçük adım daha attıktan sonra koşmaya başladı. Uçarcasına. Ayaklarının ipe dokunduğu anlar gözle takip edilemeyecek kadar kısaydı. Eteği altında dalgalanırken, seyirciler coşku ile uluyordu. Ubsem'in sona varmadan önce yapması gereken birkaç hareket daha vardı. Sonrası bataktan çıkmak demektir. Parlak ve güzel günler demektir. Nispeten huzur demektir. Kısacası çok şey demektir. Hızını iyice alıp havada bir parende daha attıktan sonra ipin altına inerek birkaç saniye sallandı. Kuvvetini iyice ayarladıktan sonra ellerinden birisini bıraktı ve bu el ile bir salıncakta sallanmış gibi sallanmaya başladı. Boşta kalan eliyle de seyircilere selam veriyordu.

İleri ve geri. Gittikçe hızlandı.

Bu numarayı bir yıl önce bulmuştu. Bir salıncakta o kadar hızlı sallanıyordu ki, en sonunda iyice yükselmiş ve tam bir tur atmayı başarmıştı. Kafasının yere dik geldiği zamanki korkusunu asla unutamayacaktı. Ama denedikçe sapkınca ya da çocukça- bir zevk aldığı keşfetmişti. Ailesinin ise hiç haberi olmamıştı. Olsa da pek umursamazlardı zaten. Bu hareketi tek eliyle ipin üzerinde yapabileceğini daha o zamandan biliyordu. Şimdi de biliyordu. Eğer hızını iyice aldığı ve başı yere dik bir konuma geldiğinde, eline bir elektrik şoku almasıydı. Çok düşük bir voltajdı. Ama bu parmaklarını ipten ayırmak için yeterli olmuştu. Ela gözleri korkuyla irice aralanırken, o dibe doğru olan yolu yarılamaştı bile.

Kafasının dikine doğru gidiyordu.

İlk defa yanlış yere.

Kara çan seslerinin oraya.

Seyircilerin çadırı doldurmasından dakikalar önce, karnavalın dış kısımlarında iki adam el sıkışıyordu.

“Para tamam değil mi?”

“Tamı tamına. Kızını bu sona layık gördüğünden emin misin?”

“Sonuna kadar.”

Sarhoş adam ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Alkolün etkisinden değil, yaptığı için getireceği şeylerden. Gölgele iki adamı da gizliyordu. Ama sarhoşun titrediği

her halinden belliydi. “Zaten ölecekti,” dedi. “Kanser.”

Diğer adam anlayışla başını salladı ve elindeki siyah çantayı sarhoşa uzattı.

“Kârlı olmasını umuyorum. O işini her zaman tam yapmıştı. Bu gece olanlar seyircileri çıldırtacak.”

Sarhoş adam birkaç saniye daha yalpaladı.

“Üstelik kızının adı da bir daha hiç unutulmayacak. Sahi adı ne demiştin?” zevkle iç geçirdi. “Ahh, seyirciler bu finale bayılacak,” dedi. Gölgelelerin içinde bir yumruk patladı. Parayı uzatan adamın kırılan çene kemiğinin sesi, karnavalın neşeli müziği arasında kaybolmuştu.

“Ubsem,” diyebilirdi adam.

Küçük kız beyaz kremaya benzettiği karın üzerinden ayağa kalkarken ağlamıyordu. Herhangi bir şey hissedebileceğinden de emin değildi zaten. Kanser de ne demektir ki? Babası o parayla ne alacaktı? İlaç mı? Şarap mı? Çok lazım olmalıydı. Ama olan olmuştu işte. Burada olmaması gereken karnavalın kalıntılarını incelemeye devam etti. Kar kütleleri neredeyse her şeyi esir etmiş ve gözden silmişti. Küçük kız emekleyerek ileride gördüğü dev kar kütesine doğru yöneldi. Kütle son derece geniş ve yüksekti. Ubsem yığının dibine vardığında bunun 'o' çadır olduğunu düşündü. Seyircilerin coşkuyla onu alkışladığı çadır. Ölümüne gittiği çadır.

Kütlenin etrafında dolanarak çadırın girişini buldu. İçeri girerken kafasında bazı sorular vardı. Herkesin gideceği yer burası mıydı? Yolun sonu, diye tabir ettikleri o şey bu muydu? Aptal bir karnaval çadırı mı? İçeri girecek ve bunun hesabını soracaktı. Orada her kim varsa, küçük yumruklarıyla ona gününü gösterecekti. Bir çadır öyle mi? Gideceğim yer, bir çadır öyle mi?

Hırsla ve dolu dolu gözlerle çadırın perdesini araladı. İçeri girerken tek bir damla süzülüyor gözlerinden.

Orada bir yerlerde, birkaç melek neşeyle Ubsem'in Cennet'e girişini izliyordu.

MY LIFE

*People are saying that they're happy,
I can't see that absolutely.
There is a big lie, i can see,
Just give my life to me.*

*They're telling about they're rich. Wrong!
This way is so so long.
At the last you'll see, how is everybody,
Just give my life to me.*

*You will see, we are really poor,
Candies are not sweet, they are sour.
We just live what we want to live,
Just give my life to me.*

*We can't live the real life,
Real life is not finishing with a knife.
In our life we are lonely,
Just give my life to me.*

*I'm talking about the real life, but why?
Cause i'm bored because of telling "Bye..."
From now on i don't want to cry,
Just give my life to me.*

Salih SARI

Talha BOZ

2012 yazında 8.sınıf SBS sonucum açıklanana kadar hiç kimse bana İmam-Hatip'e gitme gibi bir fikir vermedi. Bize söylenen çok çalışıp fen lisesine gitmemiz oradan da iyi bir üniversiteye yerleşip hayatımızı devam ettirmemizdi. Sürekli bu doğrultuda yönlendirildik ve bu amaç için çalıştık. Ne zaman ki sınavda hezimete uğrayıp puanımı düşürdüm, o zaman yeni planlar yapmaya başladım. Aklıma ilk gelen 6. sınıftan beri aklımın bir köşesinde olan Sosyal Bilimler'di. Tercihimi de bu doğrultuda yaptım. Lakin son anda babamın da nasihatleriyle bu okula gelmeye karar verdim ve tercihimini değiştirdim.

Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip Lisesi'ni kazandığımda öğrendiğimde hayatımda yeni bir dönemin başladığını anladım. Evimden çok uzakta yatılı bir okulda eğitim görecektim. Daha önce hiç görmediğim, Türkiye'nin değişik yerlerinden gelmiş insanlarla aynı odada yaşayacaktım. Üzüldüğümde yanımda ailem değil, arkadaşlarım olacaktı. Sevinçlerimi ailemle değil arkadaşlarımla paylaşacaktım. Hastalandığımda yanımda annem olmayacaktı. Onların yerini başkaları alacaktı kısacası. Fakat bunlar benim kafamı çok karıştırmıyordu. Çünkü zaten kendi başına hareket etmeye, yardım almadan işlerimi halletmeye, ailem olmadan yaşayabilmeye az çok alışmıştım. İşlerimi kötü bile olsa kendim yapmayı, düştüğümde biri elimden tutmadan kalkmayı,

korkmadan kalabalıklara atılmayı tercih ederdim. Kafamı asıl kurcalayan faaliyet meselesi idi.

Babam İmam-Hatip mezunu. Anlattığına göre o ve arkadaşlarının öğrencilik yılları faaliyetler içinde geçmişti. Sürekli sohbetler yapar, toplantılar düzenler, kitap okuma gruplarına katılır, kendileri kitap okuma grubu oluşturlardı. Okul dersleriyle yetinmezlerdi. Vakitlerini kendilerini ve başkalarını yetiştirmek için kullanırlardı. Merak ettiklerini öğrenmeye çalışır, insanlara ve İslam'a faydalı olmak için uğraşırlardı. En önemlisi de bunu birileri emrettiği için değil kendi istekleriyle yapıyorlardı. Bunları yapmalarında imam-hatip ortamının da büyük bir etkisi olduğunu söylüyordu babam. Ben de bu okula gelirken bunları hayal ediyordum.

Arkadaşlarımla beraber dava için çalışacak, başkalarına faydalı olabilmek için uğraşacaktım. İmam-Hatip'in bana bunu vereceğini düşünüyordum. Bu düşüncelerle yaz tatilinin kalan kısmını bitirdim. Ailemden ayrılmakta çok zorlanmadım. Okula babamla beraber geldim. O öğretmenlerle konuşurken ben odama, daha doğrusu 11 arkadaşımın ve benim olan odaya çıktım. İçeri girdim. İşte ailemin yokluğunu ilk defa o zaman hissettim. Dolabımın karşısına geçtim. Ve öylece kalakaldım. Şimdi ne yapacaktım. Hâlbuki her şeyi belirlemiştim. Neyi nereye koyacağımı dahi belirlemiştim. Fakat oraya yalnız başıma gelince hepsi gitti. Birkaç dakika afalladıktan sonra kafamı topladım. Her şeyi belirlediğim gibi yaptım. Ailesi olmadan hareket etmeye alışık olmayan arkadaşlar bundan haftalarca kurtulamadılar... Benim dolabımla işim bittiğinde babamın da işleri bitmişti. Bana veda etmek için yatakhaneye geldi. Ve gitti. Odaya ilk girdiğimde olanlar tekrarlandı. Birkaç dakika ne yapacağımı bilemedim.

Okula ilk gelenlerden biriydim. Bir saat kadar okulu gezip dolaştıktan sonra yatakhaneye geri geldim. Birkaç kişi daha gelmişti. İçlerinden biriyle hemen arkadaşlık kurdum. Lakin çoğu kişi ilk hafta kimseyle konuşmadı bile. Ben alıştım. Sonraki bir haftamız gezilerle konferanslarla geçti. Okul

gerçekten mükemmeldi. Öncelikle imkânları harikaydı. Halı sahadan yüzme havuzuna kadar her şey vardı. Adeta buraya tatile gelmiştik! İlk hafta hiç ders işlemedik. Vaktimizi okulu tanıyarak, İstanbul'u gezerek veya okul hakkında bilgilendirilerek geçiriyorduk. Fakat aslan payını alan aktivite bunlardan biri değildi.

Konferansların söyleşilerin çoğunda anlatılan şey İmam-Hatip'ti. İmam-Hatiplerin zorluklarla açıldığını, daha önce kimleri etkilediğini, ne zorluklarla bu günlere gelindiğini, bizlerden çok şey öğrendiklerini, bizim Türkiye'yi temsil ettiğimizi söylüyorlardı bize. Bizimle biz de bundan etkileniyorduk. O motivasyonla hepimiz okulumuza geldik. Okulun diğer bir yönü ise öğretmenlerin ve öğrencilerin tamamının aynı kafa yapısına sahip olmasıydı. Sorularımızı gizlemek zorunda kalmıyor istediğimizi istediğimiz gibi konuşuyorduk.

Ayrıca herkes birbiriyle iç içeydi. Öğretmenlerle de arkadaş gibiydik. Aramızda öğrenci-öğretmen ilişkisinden çok ağabey-kardeş ilişkisi vardı. Onlarla istediğimiz her şeyi konuşuyorduk. Babamla dahi konuşamayacağım şeyleri öğretmenlerimle konuşabiliyordum. Öğretmenlerin bu kadar iyi olması beni çok sevindirdi; çünkü eski okullarımda öğretmenlerimden çok çekmiştim. Derken ilk hafta bitti ve dersler başladı. Okul çok yoğundu. Sabahları bir saat Kur'an etüdünden sonra saat dörde kadar

Sabah erken kalkıp günde on üç derse girmek on iki kişi aynı odada yaşamak artık hayatımızın bir parçasıydı. Lakin hâlâ okula gelirken hayalini kurduğum Kurban Bayramı geldiğinde dokuz günlük uzun bir tatil ve haftalardır görmediğimiz ailelerimize kavuşacak olmak çok iyiydi. Eve gidene kadar ailemi pek özlememiştim. Açıkçası özlemeye dahi vakit yoktu. Lakin eve gelip de onları gördükten sonra aslında onları çok özlediğimi fark ettim. Dokuz günlük tatil göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve nihayet okula dönüş vakti geldi. Vedalaşma vakti geldiğinde onlardan ayrılacak olmak beni gerçekten çok üzdü.

Geçen sefer böyle olmamıştı; çünkü önümde yeni bir hayat vardı. Fakat şimdi tanıdığım ve bildiğim dünyaya geri dönüyordum sadece. Evet, bu sefer üzülmişim. Fakat dediğim gibi ben alıştım. Yine de okula dönecek olmak beni sevindirdi. Çünkü artık orada da bir ailem vardı ve onlara kavuşacaktım. Okula döner dönmez sınavlar başladı. Bir hafta boyunca toplam dört sınava girdik ve bizim eskiden sınav sorusu dediğimiz şeylerin aslında sadece boyama kitabı etkinliği olduğunu fark ettik. Ömrüm boyunca hiç bu kadar zor sınavlara girmemişim. Yine de notlarım kötü değildi. Notlarımın hepsi ortalamanın üstündeydi. Derken birkaç hafta da aynı şekilde geçti. Fakat hâlâ o hayalini kurduğum sohbetler toplantılar başlamamıştı. Üstelik bindir umutla geldiğim İstanbul'u da gezemiyordum.

Hayatım iyice tekdüzeleşmişti. Derslere girip çıkmaktan başka bir şey yapmaz oldum. Vaktimin çoğunu yatakhane boş boş durarak geçirir oldum.

Derken ikinci sınavlar başladı. Bu sefer dört değil, tam on bir sınava girecektik.

Bu da yetmezmiş gibi çalışmamız gereken yerler de çok fazlaydı. Günde iki sınava giriyorduk ve her biri diğerinden daha zor ve anlaşılmazdı. Sınav haftası benim için tam bir fiyaskoydu. Notlarım iyi değildi ve bu da yetmezmiş gibi Kur'an dersinde de geri kalmışım. Üstelik hâlâ o sohbetler, kitap okumaları başlamamıştı. Ailemi de uzun zamandır göremiyordum.

Okulun büyüğü bozulmuştu. Artık okulu eskisi kadar sevemiyordum. Adeta bir hapisane gibiydi. Yemek saatleri, boş vakitleri, yatma vakitleri belli bir hapisane! İlk dönemin sonu yaklaştıkça artık işler iyice değişmişti. Derslerim berbattı. Kur'an dersinde iyice gerilere düşmüştüm. Hiçbir faaliyetim olmadığı gibi şu hayalini kurduğum şeylerin hiçbirinin asla gelmeyeceğini düşünmeye başlamışım.

Her anım bir işkence gibiydi. Her gün sanki işkence göreceğim gibi uyanıyor, her akşam yatağa girdiğimde bir günün daha bittiği için seviniyordum. Her alanda sonuncuydum. Artık bu okulun diğer okullardan hiçbir farkı olmadığını, hatta daha beter olduğunu düşünüyordum. Ve üçüncü sınavlar başladı... Ömrümün en berbat, en can sıkıcı iki haftası boyunca gece gündüz çalıştım. Yine de çalışmamın karşılığını tam olarak alamıyordum. Notlarım sadece beni kurtarmaya yetecek şekilde geldi.

İlk dönem bitip de eve dönme vakti geldiğinde adeta cehennemden kurtulup cennete gidecekmiş gibi sevindim. Yine de bunca olumsuzluğa rağmen bir kere bile keşke buraya gelmeseydim demedim. Buna ben de bir anlam veremiyordum; fakat okul hapishane gibi bile olsa burada olduğum için pişman değildim. Yarıyıl tatili boyunca çalışmayı düşünmüyordum.

Okulda derslere ve çalışmaya doymuştum.

Tatil boyunca dinlenmek ve vaktimi film izleyerek geçirmek istiyordum. Fakat yine de tatil tamamen boş geçmesin diye kendime ince kitaplardan oluşan küçük bir program yaptım. Tatil boyunca bu kitapları okumaktan başka hiçbir şey yapmayacaktım. Tatilin ilk iki günü boyunca film izlemekten başka hiçbir şey yapmadım.

Fakat üçüncü gün, planladığım beş kitaptan birine başladım. Kitap okumakla aram zaten iyiydi ve kitap okumayı çok severdim. Fakat genelde işe yarar kitaplar yerine macera kitapları okurdum. Bu sefer farklı bir kitap seçmiştim. Mustafa Kutlu'dan 'Ya Tahammül Ya Sefer'. Kitabı bir günde bitirdim ve çok beğendim. Hemen o gün programın diğer bir kitabına başladım. İki günde de onu bitirdim. İki günde bir kitap bitirip tatil boyunca toplan on bir kitap okudum. Tatil dönüşü bir karar verdim.

Mademki derslerim kötüydü, ben de boş boş oturmak yerine vaktimi kitapla harcayacaktım. Motive olmuş ve dinlenmiş bir şekilde maratona geri göndüm. Okulun yoğunluğu nedeniyle ilk hafta iki kitap okudum. Fakat bu iyi bir rakamdı. Çoğu öğrenci ayda bir kitap dahi bitirmiyordu. Sonraki hafta sayıyı arttırdım ve evden getirdiğim son üç kitabı da bitirdim. Artık kitap almam gerekiyordu fakat nerden alacağımı bilmiyordum. Babamın tavsiyesiyle İstanbul'daki kitapçıların merkezi olan Cağaloğlu'na gitmeye karar verdim. Yerini bilmiyordum fakat dediğim gibi ben alıştım. Sora sora mekânı buldum.

Gördüğüm rastgele bir dükkâna girdim. Dükkân çoğu dükkânın aksine düzenli değildi. O an oranın sadece kitap satma amacı taşımadığı başka amaçlarının olduğunu anladım. Dükkânın sahibinin vasıtası ile iki kitap alıp çıktım. O iki kitabı dört günde bitirdim. Tekrar kitap almak için kitapçıya gittim. İki kitap daha alıp çıktım. Haftada iki defa oraya gitmeye başladım. Bu kadar şeye nasıl vakit bulunduğumu anlayamıyordum. Okul ikinci dönemde değişmemişti. Her şey aynıydı ama nasıl oluyorsa ben birinci dönem hiç vakit bulamazken şimdi hem kitap okumaya hem de geçmeye çok rahat vakit bulabiliyordum.

Birkaç gün sonra öğrendiğim bir söz bana bunu açıkladı. "Boş adamların boş vakti olmaz." Kitap okumanın da etkisiyle artık kafamda bazı düşünceler oluşmuştu. Bunları yazmaya karar verdim. Batılılaşma ile ilgili bir sayfalık kısa bir yazı yazdım. Bunu bazı arkadaşlarıma ve hocalarıma okuttum. Birkaç hatamın dışında hepsi yazıyı çok beğendi ve ben de yazımı daha yeni çıkmaya başlamış okul gazetesine göndermeye karar verdim. Yazımı gönderdim ve onlar da yayınlamaya karar verdiler. . Hemen bir hafta sonra yeni bir yazı daha yazdım ve arkadaşlarıma gösterip onların eleştirilerinden faydalandıktan sonra yazının yeni versiyonunu gazeteğe gönderdim. Bunu da kabul ettiler. Her şey iyi gidiyordu. Bunun yanında okuldaki üst sınıflardan birinin kitap sohbeti yaptığını öğrendim. Katılmaya karar verdim. Önceden okumuş olduğum Ya Tahammül Ya Sefer kitabı hakkında konuşacaktık. Eğlenceli ve faydalı bir sohbetti. Bundan sonra okunacak kitabı öğrendim ve hemen ona da başladım.

Ertesi hafta Ragıp Hoca'mızın dersinde bize okumamızı tavsiye ettiği Vahiy Kültürü kitabını

sınıfça okuyup Hocamızla beraber yorumlamaya karar verdim. Kitap alma işini üstlendim. Sürekli gittiğim kitapçıya gidip sipariş verdim, sınıftan para topladım. İki hafta sonra kitabı yorumlamaya başladık. Ayrıca iki hafta önce okuldaki hocalarımızdan Mustafa Yavuz Hoca'mızın hadis sohbetine katılmaya başlamıştım. Okula başlamadan önce hayalini kurduğum şeylerin çoğuna kavuşmuşum. Ve bunu bana okul vermemişti. Ne zaman ki okuldan bir şeyler beklemeyi bırakıp kendim bir şeyler yapmaya başladım, işte o zaman her şey geldi. Okul sadece bir aracıydı. Eğer okuldan bir şeyler ummaya devam etseydim asla hiçbir şey elde edemeyecektim.

Artık anlamıştım. Eğer ben bir şeyler yapmazsam, emek harcamazsam kimse kolumdan tutup beni kitap okumaya, sohbetlere götürmez. Eğer bir şeyler başarmak istiyorsam ummayı bırakıp faaliyete geçmeliydim. Bu satırları yazdığım sıralarda tam üç kitap okuma grubunun üyesiyim. Haftada en az iki kitap bitiriyorum. İstanbul'u geziyorum ve arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Aynı zamanda hala Kur'an okumaya da ders çalışmaya da vakit buluyorum. Siz bir şeyler yapmaya başlarsanız her şey ayağınıza gelir. Hele de bu okuldaysanız, attığınız bir adıma on karşılık bulursunuz. Yeter ki iş yapmaya başlayın. Hayatın test kitaplarından ibaret olmadığını farkına varıp emek harcamaya başlarsanız, her şey güzel olur. Ama eğer ummaya devam ederseniz, sadece üzülürsünüz. Durmayın, işe başlayın! Dergiyi elinizden bırakın ve bir kitaba başlayın! Merak ettiğinizi araştırın! O zaman hayat güzel olmaya başlayacak.

Tarihi filmlere farklı bir bakış

Mehmet ÖZKARAMAN

Tarih, ne büyük bir hazine; askerlerin, politikacıların, eğitimcilerin, tarihçilerin, yazarların çizerlerin ilgi ve malzeme alanı. Bu halkaya yakın zamanlarda bir de senaristler eklendi, iş tamam oldu. Eline kalemi alan, kâğıdı alan, kitabı alan, silahı alan, mikrofonu alan herkes tarih yapmaya evet tarih yazmaya değil tarih yapmaya kalkışıyor. Biz tarih öğretmenleri ve tarihçiler istediğimiz kadar uğraşalım tarihin yönteminden, kaynakların taranmasından, tasnifinden, tahlilinden, tenkidinden, terkibinden tutun da her aşamasının en hassas süzgeçlerden geçirilerek tabiri caizse kılı kırk yarararak tarih yazmanın aşamalarını anlatıp duralım öbür taraftan senaristin biri bir taş atıyor kuyuya kırk akıllı misali uğraşıyoruz. Doğruyu yanlıştan ayırmaya.

Tabi tarih yazmaya ve yapmaya hevesli olan nesnel tarihçiler dışındaki herkesin bir hesabı veya amacı vardır. Kimisi tarihi politik çıkarları için, kimisi şöhret namına, kimisi de ekonomik çıkarlar uğruna tarih yapmakta. Ancak tarihi film senaristlerinin birden fazla amaçlarının olduğu da su götürmez bir gerçektir. Onlar ekonomik çıkar sağlama, şöhret olma, popüler olmanın yanında tarihe farklı bir ideoloji yüklemenin de peşindeler. Ayrıca bu tarih tahrifçisi senaristler iç ve dış mihraklı Osmanlı ve Türkiye düşmanı kuvvetlerin maşasıdır. Çünkü yazdıkları senaryolara baktığımızda asla tarihi kaynaklarla bağdaşmayan bilgiler tarihmiş gibi aktarılmakta böylece iki farklı tarih ortaya çıkmaktadır. Zaten bizi de bölen hep bu ikilikler değil mi?

Tarihi filmlerin amacı, tarihi bilgi ve belgelerin eksikliğini gidermek olmalıdır. Yani film, tarihi olayları insanların hayal edebilmesini sağlama amacını taşımaktadır. Tarih filmlerine baktığımızda genellikle

haremin isimli ve konulu filmler olduğunu görmekteyiz. Harem ne olduğu, hangi amaçla oluşturulduğu, görevlileri, kimlerin girip kimlerin giremeyeceği, harem içi kuralları, eğitimleri, ödülleri ve cezaları en ince ayrıntısına kadar tarihi arşiv ve belgelerde yer almaktadır. Tarihi filmlerin işlevi sadece izleyicilerin zihinlerinde bu bilgileri canlandırmak olmalıdır. Ancak bu türden filmlere baktığımızda verilmeye çalışılan bilgiler ile tarihi vesikaların taban tabana zıt olduğu gözlerden kaçmamaktadır.

Filmler gösterime başladıktan sonra birkaç sağıduyulu akliselim yazar gazete köşelerinde, TV programlarında bunun böyle olmadığını dile getirirse de bir süre sonra bu tartışmalar da tedavülden kalkıyor ve izleyicilerin zihinleri bulandırılarak farklı bir tarih ortaya çıkarılıp milletin geçmişi ile bağları koparılıyor. İşin ilginç yanı harem konulu filmlerin gösterime başladıktan sonra rating rekorları kırması. Yani bir milletin tarihi çarpıtılıp hakaret hatta alay ediliyor ancak insanlar buna pirim tanıyor. Bunun sebebinin insanlarımızın tarihini filmlerden veya romanlardan öğrenmeyi alışkanlık haline getirmesi olduğunu düşünüyorum.

Harem konulu tarihi filmlerin dışındaki tarihi filmler de berikinden geri kalmaz yanlışlıklarla doludur. Bizim tarihimiz kahramanlardan yoksun mu ki Kara Murat gibi, Tarkan gibi efsane isimlere gerek duyuyoruz? Bunların yerine bir Seyit Onbaşı'yı, Ezinelî Yahya'yı, Nene Hatun'u, Kara Fatma'yı beyaz perdeye aktarsak daha güzel olmaz mı? Ama tarihi olmayan milletler gibi tarihi filmler yaparak tarih oluşturmamız çok garibime gidiyor.

Amerikan veya Avustralya tarihini bu şekilde film veya romanlardan öğrenebilirsiniz çünkü bu ülkelerin birkaç yüzyıllık tarihleri var ancak. Tarihlerini zenginleştirme adına "tarihi film" adı altında tarih yapmaktadırlar. Dört bin yıllık bir tarihi geçmişe sahip olan hele hele bunun bin yılını İslam'ın ve dünyanın liderliğini yapmış olan bir milletin veya devletin tarihini haremeye hapsedip" tarihi film" diye insanlara öğretemezsiniz.

Önceki satırlarda bu senaryoların kasıtlı olarak yazıldığına değinmiştim. Bunu biraz açacak olursak Türkiye şu yaşadığımız yıllarda mirasına sahip çıkarak hafızası yerine gelmiş bir insan misali geçmişine bağlarını ve köprülerini kurma arifesindedir. Bu eline kalem almış senaristler (elleri kendi kontrollerinde değil) bu köprülerin kurulmaması amacına yönelik var güçleriyle çalışmakta veya çalıştırılmaktadırlar. Çünkü tarihiyle bütünleşmiş bir Türkiye çevre ülkelerin bir numaralı vârisidir. Türkiye devletinin sınırları bugünkü sınırlar olabilir ama Türk milletini sınırları bu değildir. Suriye, Irak, Kafkasya ve

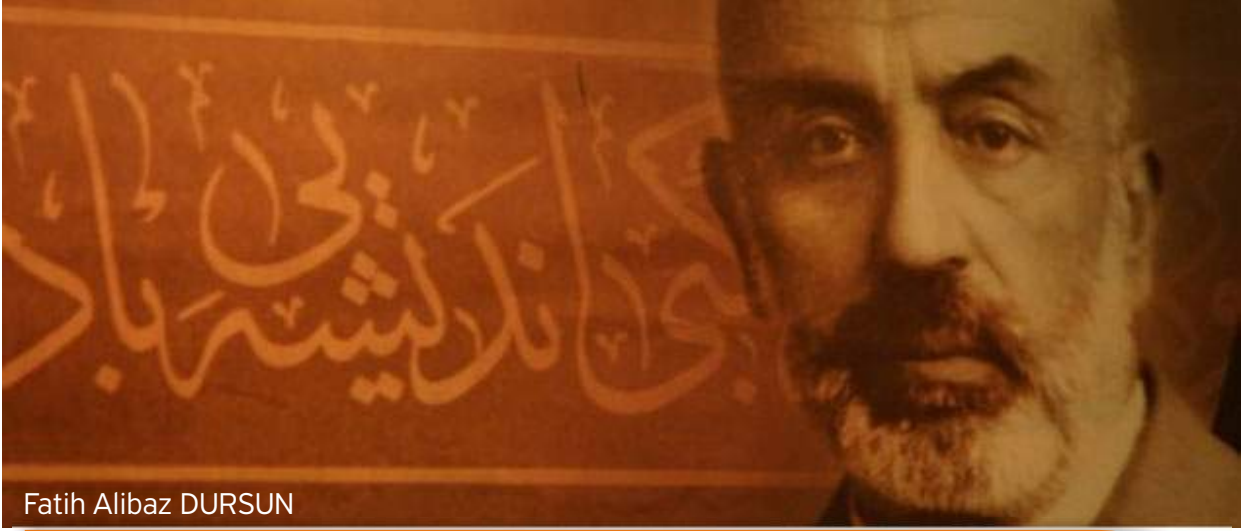
Balkanlar Türkiye'dir. Türk yapımı tarihi filmler bu ülkelerde de gösterilerek Osmanlı sultanlarına hakaretler ve alaylar edilmekte Bakın işte bu toprakları tarihte yönetmiş insanlar aslında böyle şahsiyetlermiş diye hem ülkemiz hem de bu ülkelerdeki insanların zihinleri bulandırılmaktadır.

Son olarak Amerikan veya Avrupa tarihi filmlerine efsane diye bir eleştiri getirmiştik. Aslında onlardan ders almamız gerekenler de var. Mesela hiçbir Batı filminde tarihi veya dini bir şahsiyet asla hakarete veya alaya uğramaz. Özellikle dini şahsiyetler (papa, papaz veya rahipler) tersine büyük itibar sahibidirler filmlerde. Ne diyelim darısı bizim din ve Türk büyüklerinin başına.

Prof. Dr. Kemal Karpat Hoca milletimizin ve tarihimizin durumunu çok güzel özetliyor. "Biz tarihe tapan ancak tarih bilmeyen bir toplumuz." Hocanın kastı herhalde ülkemizde toplumun her kesiminin tarihe meraklı olduğu ancak büyük bir kesimin tarihi; filmlerden, romanlardan ve birtakım kulaktan dolma bilgilerden öğrenmeye çalıştığıdır.

Mesela hiçbir Batı filminde tarihi veya dini bir şahsiyet asla hakarete veya alaya uğramaz. Özellikle dini şahsiyetler (papa, papaz veya rahipler) tersine büyük itibar sahibidirler filmlerde. Ne diyelim darısı bizim din ve Türk büyüklerinin başına...

Fatih Alibaz DURSUN

SÖZÜM ODUN GİBİ OLSUN, HAKİKAT OLSUN TEK!

Onun ismini ilkokuldan beri hep duymuşsunuzdur. O istiklal marşı şairiydi. O Mehmet'ti, Akif'ti.

Evet, hepimiz şu veya bu şekilde onun ismini biliyoruz, biliyoruz fakat bu ismin altında yatan derin manayı fark edebiliyor muyuz?

Kim bu Mehmet Akif? Neden öğretmenlerimiz hep onun adını zikrediyorlar? Neden her sene onun adına tören düzenliyoruz? Hiç düşündünüz mü?

Mehmet Akif'in yaşadığı dönemde ülkemiz buhran ve acılar içerisindeydi, vatanımız batılılaşma sancılarını çekiyordu.

O, bu dönemde eğilip bükülmeden, yozlaşmanın etkisine kapılmadan, vatanına ve milletine, milletinin değerlerine bağlı kalarak kendini yetiştirmeyi başarmış bir aydıdı. Aynı zamanda, İslam'ın hor hakir ve görüldüğü, kaba softa diye adlandırıldığı bir dönemde, "sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek!" diye haykırabilecek kadar cesurdu. O, geleceğe ışık tutan, yol gösteren bir deniz feneri gibiydi.

Onun bir gayesi vardı, çağları aşacak bir gayesi. "asım'ın nesli, diyorlar ya... Nesilmiş gerçek, işte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek!" diyordu. "Asım" kavramı üzerinde duruyordu. Bizlere asım gibi olmayı öğütüyordu. Peki, Asım nedir? Asım; sözlükte "temiz, doğru, iffetli kimse" anlamlarına gelir. Asım ise "yalancı, kötü ahlaklı kimse" anlamına gelir.

Burada karşımıza çok ince ve üzerinde düşünülmesi gereken bir nükte karşımıza çıkıyor. Yani Akif bizlere: "çok ufak bir nokta dahi her şeyi değiştirir" diyor. İstikametten çok az bile olsa ayrılmayın, bozulursunuz." Diyor.

Akif, bize İslam ahlakının en güzel örneğini gördüğümüz bir insan olmayı tavsiye ediyor. "müslüman, elinden ve dilinden emin olunan kimsedir." Hadisi şerifinde belirtilen müslüman şahsiyetini yaşatmamız gerektiğini söylüyor.

Böyle söyleyen Akif, yalnızca kuru laflarla kalmıyordu. Aynı zamanda kendisi bu şahsiyeti yaşatıyor, haksızlık karşısında asla tahammül göstermiyordu.

"zalimi asla sevemem, boğarım/ boğamazsın ki/hiç olmazsa yanımdan kovarım!" diyordu. "festekim kema umirte" buyruluyor hud suresinde, emrolunduğu gibi dosdoğru ol. Mehmet Akif'in yapmaya çalıştığı, bize de anlattığı temel nokta budur. Ahir zamanın müslüman gençleri olarak, asim olmak istemiyorsak, Mehmet Akif'i çok iyi anlamalıyız. Evet, onun çok miktarda eseri, çuvaldar dolusu kitapları yok, ama Hüseyin Cahit Yalçın'ın dediği gibi, "Mehmet Akif'in en büyük eseri, kendi hayatıdır." Ebu Cehil'in kıtalar gezdiği bu çağda, Mehmet Akif'i anlamaya en çok bizim ihtiyacımız var.

Kerem Ertürk

SINIFTAN CENNETE

Bir okul binası üzerindeki mütevazı bir tabela: İmam-Hatip Lisesi. Anlamını ve önemini bilmeyenler için sadece dini öğretilerin yapıldığı, gençlik beyinlerin en verimli zamanlarında baskı altında tutulduğunun sanıldığı bir yer... Tabii bunu diyenler 'imam' sözcüğünün karşılığının 'önder', 'hatip' kelimesinin anlamının ise 'etkili konuşan kişi' olduğunu bilmeden bunu söyleyebiliyorlar. İçinde; dizlerine kadar günaha batmış bu yeni nesli kurtaracak en nadide insanların yetiştiğini, onların Kuran'ı Kerim okuyup dinlerini en iyi şekilde yaşarken aynı zamanda pozitif ilimlerde de en iyi olabilmek için ilerlediklerini göremiyorlar onlar.

Oysa bir sevdadır İmam-Hatip. İnsanların duygularının körelmeye yüz tuttuğu, adeta çölde bir yudum suya muhtaç gibi bir haldeyken 'sevgi, kardeşlik ve birlik' sloganlarıyla ortaya çıkan, çağımızın umududur bu kurum. Bir yurda kendi karakterini tekrar hatırlatan bu yer gün geçtikçe daha da önem kazanmıştır. Öyle ki İmam Hatip Okullarına rağbet zamanla artmış, her bilinçli bireyin özellikle de ebeveynlerin çocuklarının okumasını istedikleri bir yer haline gelmiştir. Tarihin her sahnesinde iyilerin karşısında bir de kötülerin olduğu gibi burada da “Kötü insanlar” bunu engellemeye kalkışmışsalar da bu mübarek dava karşısında gayretleri zayı olmuştur. İçinde İmam -Hatip ruhunu yaşatan bu gençlik onlara hiçbir zaman itaat etmemiş ve hiçbir zaman boyun eğmemiştir. Ayette de emredildiği gibi onlarla apaçık bir savaş içerisinde olmuştur. Nihayet bu millet içinden gelmiş; önden giden, hayra davet eden iyiliği ve güzelliği emredip, kötülük ve çirkinliği yasaklayan bir toplum çıkmıştır. Mehmet Akif Ersoy'un anlattığı “Asım'ın Nesli” dir bu kurum, Necip Fazıl'ın düşlediği gençliktir. Peygamberimiz zamanında pırıl pırıl genç sahabelerle dolu olan “Suffe” nin bir timsalidir adeta. Allah'ın adını yüceltme yolunda ilerlerken yaptıkları ile Allah katında da yücelen insanların mekânıdır İmam Hatip.

Peki, nedir bu topluluğun görevi? Birilerini sandığı gibi sadece mescitlere imam yetiştiren bir yer midir burası? Hayır, tabii ki. Bizim burada bahsettiğimiz İmam (Önder) insanı olduğu her yerde en başta, Allah'ın adını yücelten ve bununla yücelen kişidir. Allah rızası için çabaladığı halde, emeli İlay-ı Kelimetullah olduğu takdirde kudretinin karşısında hiçbir kuvvetin duramayacağı bir güçtür bu. Buna sahip olmak isteyen kişi elbette Allah'ın kelamı Kur'an-ı Kerim'i layıkı ile bilmek zorundadır. Peygamber Efendimizin “Sizin en hayırlınız Kur'an-ı Kerim'i öğrenenleriniz ve öğretenlerinizdir.” Hadis-i Şerifini yaşayandır İmam - Hatipli. Ayrıca bu kişi Kur'anı öğrettiği gibi anlamalıdır da, anlattığını yaşamalıdır.

“Dava adamı” derler ya hani; o olmalıdır İmam Hatipli. Ammar bin Yasir (r.a) kadar kararlı, Ebu Zer Gıfari (r.a) kadar davasına bağlı, gerektiğinde Hazret-i Osman'ın tattığı şehadeti göze alabilecek kadar cesur olmalıdır. Kalemi ile savaştığı gibi zamanı geldiğinde kanını da bu yolda mürekkep yapabilmelidir. Amacı Allah'ın buyruklarını yerine getirmek, bu yoldaki ışığı ise sünnet olan bir kişinin önünde hangi kuvvet durabilir ki? Gençliğini Hak yolunda tüketip, zamanı geldiğinde O'na gideceğini bilen bir kişiden daha mesut kim olabilir ki? İşte böyle sevdalılarının yeridir İmam Hatip. Sınıfta başlayıp, Allah'ın izni ile Cennette son bulan bir yoldur.

Marmara Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

Marmara Üniversitesi

29 Mayıs Üniversitesi

29 Mayıs Üniversitesi

29 Mayıs Üniversitesi

29 Mayıs Üniversitesi

İstanbul Şehir Üniversitesi

İstanbul Şehir Üniversitesi

İstanbul Şehir Üniversitesi

İstanbul Şehir Üniversitesi

* Üniversite Tanıtım Gezi resimleri tarih sırasına göre sıralanmıştır.

“ KURDUĞUMUZ EN KISA ÖMÜRLÜ DEVLET, SADECE 57 GÜN YAŞAYABİLMİŞTİ ”

Türk tarihinin en kısa ömürlü devleti olan 'Batı Trakya Devleti', 25 Eylül 1913'te kurulmuş, ama sadece 57 gün ayakta kalabilmişti. Bulgarlar'ın Batı Trakya'da Türkleri katletmeleri üzerine Osmanlı istihbaratının önde gelen isimlerinden olan Kuşçubaşı Eşref Bey'in komutasındaki 116 kişilik birlik gizlice bölgeye girmiş ve Bulgar çetecilerini ortadan kaldırarak bir devlet yaratmıştı. Kısa sürede güçlenen ve sınırlarını genişleten devlet, Batılı ülkelerin baskısı neticesinde ortadan kalkmış ve Batı Trakya, Bulgarlar'a bırakılmıştı.

Avrupalıların 'üçü biraraya gelince devlet kurar' dediği biz Türkler, tarih boyunca yüzün üzerinde devlet kurmuştuk. Kurduğumuz devletlerin içerisinde Osmanlı İmparatorluğu gibi üç kıtada 600 yıldan fazla hüküm sürmüş bir imparatorluğun yanısıra, fazla bilinmeyen ve sadece 57 gün süren Batı Trakya Devleti de vardı.

Uzun süre Kuzey Afrika'ya hakim olan Osmanlılar, bölgedeki topraklarını 19. yüzyılda teker teker kaybetmişler; Mısır'ı İngilizler, Tunus ve Cezayir'i ise Fransızlar işgal etmişti. Osmanlı İmparatorluğu 1911'de, Afrika'da elinde kalan son toprak parçası olan Trablusgarp'ı, yani bugünkü Libya'yı İtalya'nın işgalinden kurtarmaya çalışıyordu. İtalya ile Trablusgarp'ta savaş devam ederken imparatorluk daha büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalmıştı: Osmanlı İmparatorluğu'nun ana toprakları olan Balkanlar kaybedilmek üzereydi.

BİRLEŞİP BİZİ VURDULAR

İkinci Abdülhamid'i devirerek iktidara gelen İttihad ve Terakki yönetimi, büyük bir siyasi beceriksizlik göstererek Balkan devletleri arasındaki en büyük problem olan 'Kilise Meselesi'ni 3 Temmuz 1911'de bir kanunla çözmüştü. Balkan devletlerinin birarada hareket etmelerini engelleyen dini mesele ortadan kalkınca Karadağ, Yunanistan, Sırbistan ve Bulgaristan birleşerek 8 Ekim 1912'de Osmanlı İmparatorluğu'na

savaşı ilân ettiler.

Balkanlar'da bu gelişmeler yaşandığı sırada iktidarda bulunan Said Paşa ve Gazi Ahmed Muhtar Paşa kabinelerinin Balkan devletlerinin birleştiğinden haberleri dahi yoktu. Bu yüzden bırakın tedbir almayı, mevcut askeri durumu bile koruyamamışlardı. Rumeli'deki talimli askerlerin de savaştan bir müddet önce terhis edilmesi, Osmanlı İmparatorluğu'nun savaşa hazırlıksız yakalanmasına sebep oldu. Ordu içerisindeki siyasi çekişmeler de Osmanlı İmparatorluğu'nun bu ittifak önünde ağır yenilgiler almasının bir diğer sebebiydi.

Ves. 13 — Garbi Trakya hükümeti muvakkatesinin istiklâlini ilân ettiğini Gümlüce'ne ahalisine bildiren beyannamesi.

Osmanlı ordularının Balkan devletleri karşısında sürekli olarak geri çekilmeleri ve Edirne'nin düşme tehlikesinin ortaya çıkması üzerine ateşkes görüşmeleri başladı. Fakat o sırada muhalefette olan İttihad ve Terakki yöneticileri, Enver ve Talat Beyler'in liderliğinde hükümetin Edirne'yi düşmana teslim edeceğini öne sürerek 23 Ocak 1913'te tarihe 'Babiâli baskını' olarak geçen hükümet darbesi ile yönetimi ele geçirdiler.

Darbe de bir çare olmadı ve 3 Şubat'ta yeniden başlayan savaş sonunda 6 Mart'ta Yanya, 26 Mart'ta Edirne, 23 Nisan'da İşkodra düştü. Bu gelişmeler üzerine 30 Mayıs 1913'te Midye-Enez hattının Osmanlı-Bulgar sınırı olarak Kabul edildiği Londra Antlaşması imzalandı.

Londra Antlaşması, İttihad ve Terakki için büyük bir prestij kaybına sebep olmuştu. Edirne'nin kurtarılması vaadiyle darbe yapan İttihad ve Terakki, Edirne'yi elleriyle Bulgarlar'a teslim etmişti ve üstelik yapılan antlaşma, hükümet darbesinden önce yapılması düşünülen antlaşma tasarısından daha kötü şartlar içeriyordu. İttihad ve Terakki bu prestij kaybını telâfi etmek için çareler ararken eline büyük bir fırsat geçti.

Birinci Balkan Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu karşısında başarı kazanan Balkan devletleri, elde ettikleri toprakları aralarında paylaşmamışlardı. Savaşta en büyük payı alan Bulgarlar, sınırlarını Ege'ye kadar uzatınca Balkan devletlerinin arası açıldı ve birlik bozuldu. Bulgaristan, elde ettiği topraklar üzerinde diğer devletlerin emellerini biliyordu ve bu yüzden 23 Haziran 1913'te Sırbistan'a, Yunanistan'a ve Karadağ'a; 10 Temmuz 1913'te de Romanya'ya savaş açtı.

İkinci Balkan Savaşı'nın çıkması üzerine Bulgaristan, Osmanlı sınırındaki kuvvetlerini batıya kaydırmak mecburiyetinde kaldı. Durumu fırsat bilen Osmanlı imparatorluğu, 19 Temmuz 1913'te batılı devletlere verdiği bir notayla, İstanbul ile Boğazlar'ın savunulması için Meriç'e kadar olan bölgenin elde tutulması gerektiğini, ayrıca Doğu Trakya'yı ellerinde bulunduran Bulgarlar'ın Türkler'e eziyet ettiklerini, bu yüzden Osmanlı ordularının ileri harekâta geçeceğini fakat Meriç'in batısına geçilmeyeceğini ilân etti.

ÇETELER, KOMUTANLIK OLDU

Harekât kısa zamanda neticesini verdi ve Edirne hiçbir mukavemetle karşılaşılmeden 21 Temmuz'da geri alındı. Osmanlı Ordusu, Meriç'e kadar rahatça gelmiş ancak ilân ettiği gibi birkaç küçük akın dışında nehrin batısına geçmemişti.

Avrupa'nın büyük devletleri, Midye-Enez hattını geçmemesi için Osmanlı İmparatorluğu'na büyük baskı uyguluyorlardı. Bu baskı semeresini verdi ve İmparatorluk üstün bir durumda olmasına rağmen İngiltere'nin ve Fransa'nın baskılarıyla 10 Ağustos 1913'te Balkan Savaşları'nı bitiren Bükreş Antlaşması'nı imzaladı. Antlaşma ile Meriç'in doğusundaki toprakların Osmanlı İmparatorluğu'na ait olduğu kabul edilmişti.

Doğu Trakya yeniden ele geçirilmişti ama Osmanlı İmparatorluğu'nun ana topraklarından olan Batı Trakya hâlâ işgal altındaydı. Doğu Trakya'yı kaybedince batıda kalan Türkler'e çok büyük eziyetler yapmaya başlayan Bu İğarlar, Batı Trakya'daki Müslümanlar'ı din değiştirmeye zorluyorlar, kabul etmeyenleri katlediyorlardı.

Osmanlı Ordusu'ndaki subaylar, Bulgarlar'ın zulmünü engellemek için Meriç'in batısına yarı resmi bir kuvvetle geçilmesi teklifini ortaya attılar ve hükümete yapılan baskılar sonucu bu düşünce kabul edildi.

Osmanlı Devleti, Avrupa başkentlerindeki elçilerinde Bulgar zulmünü engellemek ve halkı korumak için bölgeye bazı küçük birlikler gönderilmesinin Meriç'i geçmek olarak anlaşılması gerektiğini söyledi. Birinci Balkan Savaşı'nın aksine ikincisinde başarılı olunması ve Osmanlılar için manevi değeri büyük olan Edirne'nin alınması, İttihad ve Terakki yönetiminin kendine olan güvenini arttırmıştı.

Osmanlı gizli istihbaratı örgütü olan Teşkilat-ı Mahsusa'nın, yöneticilerinden Eşref Beyi'nin, yani Eşref Kuşçubaşı'nın, 'Umum Çeteler Kumandalığı' adı altında kurulan gayriresmi bir kuvvetle Batı Trakya'ya girmesine karar verildi. Birlikte, Eşref Bey dışında 15 subay ve 100 seçme er bulunuyordu. Enver Paşa, bölgedeki birliklere Eşref Bey'in ihtiyaçlarının karşılanması emrini vermiş ve Eşref Müfrezesi diye adlandırılan birlik 15 Ağustos 1913'te Batı Trakya'ya girmişti.

HÜKUMET İLAN EDİLİYOR

Türk askerleri Batı Trakya'ya girdiklerinde, 1200 kişiden oluşan Domuzciyef çetesinin Ortaköy'de katlettiği Türk vatandaşlarının cesetleriyle karşılaşmışlardı. Katilleri cezalandırmak için harekete geçen Türk birliği, 16 Ağustos 1913'te Koşukavak'a girdi ve çıkan çatışmada çete yok edildi, reisleri Domuzciyef de esir alındı. Domuzciyef yaptıklarının cezasını mahkeme edildikten sonra hayatıyla ödedi. Harekâtına devam eden birlik, 18 Ağustos'ta Mestanlı'yı, 19 Ağustos'ta ise Kırcaali'yi ele geçirdi ve

Bulgar işgalinden kurtarılan yerlere düzenin sağlanması için eşraftan birer kişi yönetici olarak tayin edildi.

Eşref Kuşçubaşı'nın küçük birliği, arka arkaya büyük başarılar imza atıyordu fakat Enver Paşa, 19 Ağustos tarihli bir telgrafla Eşref Bey'e daha ileri gitmemesini emretti. Emir üzerine geri dönen ve Ortaköy'e gelen Eşref Bey, Enver Paşa'yı daha ilerlenmesi konusunda ikna etti. Ortaköy'de yapılan görüşmeden sonra Teşkilât-ı Mahsusa Reisi Süleyman Askeri Bey, bazı subaylarla ve birliklerle Batı Trakya'daki gönüllülere katıldı, bölge halkından katılanlarla birlikte askeri güç iyice arttı. Türkler'i katleden bir diğer grup olan Dimitriyef çetesi de yok edildi ve 31 Ağustos'ta Batı Trakya'nın merkezi konumunda olan Gümülcine, 1 Eylül'de de İskeçe ele geçirildi.

Türk kuvvetlerinin hareketinden rahatsızlık duyan Avrupalı devletler, Edirne'nin Türkler'de kalmasını kabul ediyor fakat birliklerin daha fazla ileri gitmesini istemiyorlardı. Baskılara daha fazla dayanamayan Osmanlı hükümeti de asıl amaçları olan Edirne'nin alındığını ve artık Batı Trakya'daki birliklerin geri dönmelerini istedi. Ancak Batı Trakya'daki Türkler'i tekrar Bulgar zulmüne bırakmak istemeyen Eşref Bey, Süleyman Askeri Bey ve diğer subaylar bu teklifi reddettiler, ardından da 31 Ağustos 1913'te Osmanlı imparatorluğu ile tüm bağlarını kopardıklarını açıklayarak 'Garbi Trakya Hükümet-i Muvakkatesi'nin, yani 'Batı Trakya Geçici Hükümeti'nin kurulduğunu ilân ettiler.

Osmanlı Devleti, Avrupa başkentlerindeki elçilerinde Bulgar zulmünü engellemek ve halkı korumak için bölgeye bazı küçük birlikler gönderilmesinin Meriç'i geçmek olarak anlaşılması gerektiğini söyledi.

Geçici Hükümetin kurulması baskıları azaltmayınca 25 Eylül'de geçici hükümet tam bağımsızlığın ilân etti ve böylece 'Garb-i Trakya Hükümet-i Müstâkilesi', yani 'Batı Trakya Devleti' kuruldu. Bağımsızlık ilânını bölge halkı sevinçle karşılamış, yeni devletin bayrağı Osmanlı İmparatorluğu'nun bayrağı ile birlikte Batı Trakya'nın her yerine asılmıştı.

Kurulan hükümetin reisliğine Müderris Salih Hoca, ikinci reisliğine de Çerkez Reşid Bey getirilmişti. Süleyman Askeri Bey ise 'Erkân-ı Harbiye Reisi', yani 'Genelkurmay Başkanı ve İcra Reisi' olarak bütün kuvvet ve yetkiyi elinde bulunduruyordu. Eşref Bey 'Umum Çeteler Kumandanı', Hüsrev Sami Bey ise 'Genel Müfettiş' olarak bu yeni devletin yönetiminde görev aldılar.

Geçici hükümetin kurulması baskıları azaltmayınca 25 Eylül'de geçici hükümet tam bağımsızlığın ilân etti ve böylece 'Garb-i Trakya Hükümet-i Müstâkilesi', yani 'Batı Trakya Devleti' kuruldu. Bağımsızlık ilânını bölge halkı sevinçle karşılamış, yeni devletin bayrağı Osmanlı İmparatorluğu'nun bayrağı ile birlikte Batı Trakya'nın her yerine asılmıştı. Bağımsız bir devlet olmanın gereklerini de yerine getirmeye çalışan hükümet, bağımsızlığın sebeplerini tüm devletlere ve bölge halkına ilân etmiş, ayrıca bu haklı sebepleri dünyaya duyurabilmek için resmi bir ajans olarak Batı Trakya Ajansı'ni kurmuştu.

Bölgede daha önce kullanılan Yunan ve Bulgar pulları kaldırılmış, yerlerine Batı Trakya Hükümeti'nin pulları kullanılmaya ve sınırlarda oluşturulan güvenlik sistemiyle pasaport kontrolü yapılmaya başlanmıştı. Nitekim Osmanlı hükümetinin en etkili isimlerinden olan Cemal Paşa, Eşref ve Süleyman Askeri Beyler'le görüşmek istediği zaman, Paşa'ya pasaportsuz olarak Batı Trakya Devleti'nin sınırlarının içerisine

giremeyeceği söylenmişti. Paşa'nın Enver ve Talat Beyler'i araya koyması da hiçbir işe yaramamıştı.

Bulgaristan ve batılı devletler, bağımsız devlet kurulmasını hiç hoş karşılamamışlar, Osmanlı İmparatorluğu da Rusya'nın tepkisinden çekinerek telaşa düşmüştü. Yunanistan, Bulgarlar'la yaşadığı problemler ve o günlerde Osmanlı İmparatorluğu ile Bulgaristan arasındaki anlaşma çabalarını engellemek için yeni hükümetten yararlanabileceğini düşünüyordu. Bu sebeple 2 Ekim'de Batı Trakya Hükümeti'ne ellerinde tuttıkları Dedeağaç'lı Verdi ve hükümetle anlaşma zemini arayıp bazı vaatlerde bulundu.

TEHDİT ETTİLER, BIRAKTIK

Birinci Balkan Savaşı'ndaki acı yenilgilerden sonra ele geçirilen fırsatlar değerlendirilmiş, kaybedilen bölgelerden bir kısmı geri alınmıştı. Batılı devletlerin baskılarını engellemek için Meric'in batısına geçilmeyeceği taahhüt edilmiş ancak Batı Trakya'da yaşanan Bulgar zulümlerini engellemek amacıyla 116 kişilik gayriresmi bir birlik, 15 Ağustos 1913'te Batı Trakya'ya geçmiş, Bulgarlarla yapılan mücadeleler neticesinde ve Osmanlı Devleti'ne yapılan baskıları engellemek için Gümülcine'de geçici bir hükümet kurulmuştu.

116 kişiyle başlayan harekât, Osmanlı ordusundan gelen gönüllülerle ve mahalli halkın katılımlarıyla büyük başarılarla imza atmış, hükümetin sınırları doğuda Meriç, güneyde Ege Denizi, batıda Struma-Karasu, kuzeyde Kırcaali-Robçoz hattına ulaşmıştı. Hükümet her türlü resmi teşkilâtını da tamamlamış, sancak ve kazalara gerekli görevlileri atamıştı. Devletin askeri gücü 30 bin kişi olmakla birlikte 1913 Eylül'ünde hazırlanan bütçede 60 bin kişilik ödenek ayrılmıştı.

Bütün bu başarılı işlere rağmen Avrupalı devletlerin, özellikle de Rusya'nın savaş tehdidinde kadar varan baskıları, Osmanlı İmparatorluğu'nun Batı Trakya Devleti'ne destek vermesini engellemiş ve Bulgarlarla masaya oturulmasına sebep olmuştu. 29 Eylül 1913'te imzalanan İstanbul Antlaşması ile Batı Trakya, Bulgarlar'a bırakıldı. Antlaşmaya göre Batı Trakya Devleti yöneticileri 25 Ekim 1913'e kadar bölgeyi teslim edeceklerdi.

Çok büyük emeklerle kurulan Batı Trakya Türk Devleti, ancak 57 gün yaşamış, 25 Ekim 1913'te sona ermiş ve en kısa ömre sahip Türk devleti olarak tarihe geçmişti.

MİLLİ MARŞI

Ey Batı Trakyalı asil Türk çocuğu ne mutlu sana,
 Sen hayat verdin kanınla millî kurtuluş savaşına.
 Yüce kahramanlığın nakşedildi cihanın her yanına,
 Selam duruyor milletler senin şu millî bayrağına.
 Bastığın şu yerler senin şanlı şehitlerinle dolu.
 Düşmanlar taciz edemez yüce kahramanların ruhunu.
 Şanlı şehitlerin sarılmış kurtuluş bayrağına,
 Bu ne ulvi şereftir gömülmek ecdad toprağına.
 Yurtta hürriyetin, istiklâlin rüzgârı esiyor,
 Kahraman mücahitler şu pis esareti deviriyor.
 Bu şanlı millî istiklâl savaşından asla dönülmez!
 Karşımıza çelik ordular da çıksa, bizi ürkütemez!
 Biz, millî istiklâl için Meriç'i, Karasu'yu aştık,
 Bütün müstevlileri ezerek, yenerek hedefe ulaştık.
 Balkanlarda şanlı bir cumhuriyet çığırını açtık,
 İlk defa hürriyet meş'alesini biz yaktık.
 Bu bayrak dalgalanacak, cumhuriyet yaşayacak!
 Karşımızdaki düşmanlar bizden ürküp kaçacak!
 Binlerce yıl hür yaşayan bir milletin torunlarıyız,
 Şu steplerin kurdu, arslanı, göklerin kartalıyız.
 Mücahitlerin hamlesi her zaman fırtınalar andırır,
 Savaşta heybetimizin dehşetinden düşmanlar bayılır.
 Batı Trakya Cumhuriyeti yaşayacak, yaşayacak!
 Terakkimizin karşısında milletler şaşıracak!
 Ey şirin Batı Trakya!... İşte nihayet esaretten kurtuldun,
 Ey düşmanlar!... Sanmayın savaşlardan bu millet yorgun.
 Cumhuriyetin yüce bayrağı her an bu yurttan dalgalanacak,
 Su bütün Batı Trakyalılar kıyamete kadar hür yaşayacak!

Mezunların Gözüyle Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Es-Selamu Aleyküm ve rahmetullahı ve berakatühu

Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip lisesi 2010 yılı ilk mezunlarından olma şerefini bana nasip eden Yüce Rabbime Hamd-ü Senalar olsun. Ve yine O'nun (c.c.) Resülü Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) salat ve selamlar olsun.

Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip Lisesi bir proje olarak başlamış ve çizgisinden uzaklaştırılmaya çalışılan İmam-Hatip Liselerine yeni ufuklar yeni hedefler kazandırmak ve İmam-Hatiplerden beklenen ve hatta özlenen nesli yeniden ortaya çıkarma yolunda büyük bir adım olarak başlamış ve bu amaca ulaşmak için ilerleyen bir Eğitim ve Öğretim merkezidir. Bu misyon ve vizyon üzere ilerlerken ilk adımı İstanbul İmam-Hatip Lisesi Anadolu bölümü öğrencileri ve Türkiye'nin; Kars, Düzce, Urfa, Diyarbakır, Bursa, Adıyaman, Iğdır, Konya, Erzurum... gibi dört bir yanından gelen öğrencilerle, rengarenk bir kadroyla, atmıştır. Takdir edersiniz ki bu kadar farklı kültür ve bilgilere sahip bir öğrenci kitlesiyle iştiğal olmak çok zevkli ve bir o kadar da meşakkatli bir iştir. Fakat hocalarımız bizlere tam bir baba/anne şefkatiyle yaklaştılar ve bizi yalnızca ilim ve bilgi yönünden geliştirmekle kalmadılar bunun yanında bize bir bakış açısı bir karakter kazandırdılar. Fakat en önemlisi ufukumuzu genişlettiler ve bize ulaşılması özlemle beklenen hedefler gösterdiler.

Ben de bu öğrenci kadrosunun Düzce ayağından gelen öğrencisiydim. Daha ilk olarak okulu gördüğümde burasının çok farklı olduğunu ve beni zorlayacağını hissettim. Nitekim öyle de oldu. İlk olarak dersler zorlamıştı beni bu durumun üstesinden gelmek çok ta zor değilmiş zamanla öğrendim. Lakin fikri ve duygusal olarak kendimde anlam veremediğim birçok değişiklik oluyordu sanki içim genişliyordu. Ben eski ben olmaktan çıkmıştım yeni bir benliğe doğru yürüyordum. Ve bu dönemde birçok buhranlar geçirdim belki ölümlerden döndüm ve nihayet refaha ve felâha kavuştum. Tabii bu dönemi tek başıma atlatmadım atlatamazdım da. Yeni benliğimin oluşmasında her yapı taşında emeği olan birileri vardı tabii. Ve bunların içinde en büyük rolü oynayan Ragıp KÜÇÜKER Hocamdır. Kendisi benimle

gerçekten bir abi gibi bir baba gibi ilgilendi ve beni düşüğüm her kuytudan ve karanlıktan çıkardı. Ve tabii Mahmut YELEK Hocam. Kendi ailesinden daha çok bizimle beraberdi, her adımımızda bizi hiç yalnız bırakmadı ve bizlere yöneticiliği ve babalığı öğretti. Timur DEMİR, Murat KELİKLİ, Levent DEMİREL, İshak AYDIN, Vedat KARAIŞMAİLOĞLU ve daha nice hocalarımız bizlerle hep beraberlerdi. Ragıp Hocamın da Mahmut Hocamın da adeta huzurlarınızda hiç öptürtmedikleri ellerinden saygıyla öperim.

12. sınıfa geldiğimizde her birimizde aynı heyecan vardı tıpkı diğer lise son öğrencileri gibi. Fakat ve pek tabii bizim onlardan bir farkımız vardı: Biz Beyoğlu Anadolu İmam-Hatip Lisesi

Öğrencileriydik. 2 yıl YGS Ve LYS sınavlarına hazırlanıyorduk. Eğitimde hocaların etkisi tartışılmaz bir hoca kendi dersini isterse öğrencilerine sevdirebilir aynı zamanda nefret de ettirebilir. Biz bu noktada çok şanslıydık. Hocalarımız yalnızca ders saatlerinde değil diğer saatlerde de bizimle beraberlerdi. Her bir hocamızdan ayrı ayrı hayata ve tecrübeye dair bilgiler aldık. Biz tam bir aileyiz desem yalan söylemiş olmam. Her hocamızın gözünde ayrı bir ufuk ayrı bir heyecan bulduk ve tabii hocalarımızın çabalarını da boşa çıkarmadık çok şükür.

Büyük üzüntüler ve yeni beklentilerle mezun olduk fakat tamda bize verilen desteğin bittiğini düşünüyorduk ki bizlerin karşısında yeni kapılar açıldı. Gittiğimiz her yerde ve kurumda Beyoğlu Mezunu olduğumuzu duyanlar istisnasız bizimle ilgilenmek istediler hala istiyorlar ve yapıyorlar da. Bir Okul Bir Ekol sloganıyla yola çıkan bu eğitim ve öğretim kervanı hedefine ulaşmıştı. Fakat durmadık durmayız da. Necip Fazıl gibi: "Yarın elbet bizim elbet bizimdir. Gün doğmuş gün batmış ebet bizimdir." Diyerek yolumuza her türlü sıkıntıya ve duruma hazırlıklı olarak devam edeceğiz.

Rabbim muvaffakiyetlerimizin devamını nasip etsin. Amin.

Abdurrahim Emre KARABAYIR

Allah Yolunda Cihat Etmek

Abdullah ÇİFTLER

Her Müslüman, toplumun ve kendi hayat şartlarının iyi olması için imkân dâhilinde çalışıp çaba sarfetmelidir. Allah (c.c.) Kurân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"O sizi yerden (topraktan) yarattı. Ve sizden orayı bayındır hale getirmesini istedi." [1]

Kurân ve sünnet, insanların gördüğü musibetlere karşı kaygısız kalmasını ve insanların kendi özel yaşantılarında tembel ve uyuşuk olmalarını kınamıştır. Bunun karşısında ise, kendisine ve ailesine iyi hayat şartları oluşturmayı ve rızasını kazanması için çalışıp çabalamayı överek Allah yolunda cihat edenlerden saymıştır. Çok önemli ve gerekli olan bu çalışma ve mücadelelerden birisi de özgürlük, adalet, onur ve bağımsızlık gibi Allah'ın insanlara bahşladığı hakları korumaktır. Eğer bu hakların veya bu değerlerin birisi, özellikle bir millet veya bir ümmetin hakları tehlikeye düşer ya da yok edilirse Müslümanların bunları korumak ve ihyâsı için mücadele etmeleri gerekmektedir.

Kurân-ı Kerim şöyle buyuruyor:

"Kendileriyle savaşa girişenlere, zulme uğradıklarından dolayı savaşmaya izin verildi ve şüphe yok Allah'ın, onlara yardım etmeye gücü yeter elbette. Onlar öyle kişilerdir ki; ancak Rabbimiz Allah'tır dediklerinden dolayı haksız olarak yurtlarından çıkarıldılar ve eğer Allah, insanların bir kısmını bir kısmıyla defetmeseydi, içlerinde Allah adının çok anıldığı manastırlar da yıkılırdı, havralar da, kiliseler de, meşitler de ve Allah, kendisine yardım edene mutlaka yardım eder; şüphe yok ki Allah, kuvvetlidir, üstündür. Onlar öyle kişilerdir ki; onları yeryüzünde yerleştirdik mi namaz kılarlar, zekât verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar ve bütün işlerin sonucunu, Allah'a varır." [2]

"Hem size ne oluyor ki, Allah yolunda: "Ey Rabbimiz! Bizleri bu halkı zalim olan memleketten çıkar, tarafından bizi iyi idare edecek bir sahip ve bize katından bir kurtarıcı gönder" diye yalvarıp duran zavallı erkekler, kadınlar ve çocukların kurtarılması uğrunda savaşa çıkmıyorsunuz?" [3]

Elbette cihat kişisel de olabilir. İslamî hadislerine göre, kim canı, malı, ailesi veya namusu tehlikeye düştüğünde savunmaya geçer ve öldürülürse savaş meydanında şehit olmuş bir asker gibidir.

Zulüm ortadan kalkıncaya ve hak âşıklarının ve adalet isteklilerinin hedefleri oluşuncaya dek cihat devam etmelidir. Kurân-ı Kerim şöyle buyuruyor:

"Hem bir fitne kalmayıp, din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla çarpışın. Vazgeçerlerse, düşmanlık ancak zalimlere karşıdır." [4]

Yeryüzünde insan hayatının başlangıcından bugüne dek hayır ve şerr, hak ve batıl, Allah'ın orduları ve şeytanın orduları arasında sürekli bir savaş olmuştur. Ve bu mücadele dünyanın sonuna kadar devam

edecektir. İnsanlar imam Mehdi (a.f)'in hükümeti zamanında kaynak ve servetlerin adaletli bir şekilde dağıtıldığına şahit olacaklar ve bu vesileyle, sadece o zaman savaş ve anlaşmazlıklar sona erecektir.

Cihat her ne şekilde; kalemle, dille veya silahla olursa olsun ibadettir. Ve kesinlikle halis bir niyetle yani Allah rızası için ve O'nun koyduğu kanunlara uygun bir şekilde ilahî hedefler uğruna yapılmalıdır. Özel maddî çıkarlar, kişisel, grupsal, ırk ve millî üstünlük veya başkalarının topraklarını işgal ederek daha fazla güç ve servet elde etmek gibi zalimce amaçlar için yapılan çalışmaları, hiç kimse cihat diye adlandıramaz.

Aslında cihat, her şeyden önce mücahidin kendi içinde başlamaktadır. Dış dünyada, batılın karşısında zafer elde etmekten emin olmak için, önce kendi içindeki nefsanî istekleriyle savaşmalı ve Allah'a ait olan kalbini her türlü şeytanî amaçlardan uzaklaştırarak insanî değerleri korumalıdır.

Kurân-ı Kerim şöyle buyuruyor:

"Ey, Rabbine, itaat edip huzura eren nefis! Hem hoşnut edici, hem de hoşnut edilmiş olarak Rabbine dön. Kullarımın arasına gir. Cennetime gir." [5]

Meşhur bir rivayete göre Peygamber (s.a.a) bir gün İslam düşmanlarıyla yapılan savaştan galip bir şekilde gelen ashabına şöyle buyurdu: "Küçük cihadı tamamlayıp da, büyük cihat üzerlerine kalanlara selam olsun!"

Peygamber (s.a.a)'in ashabı bu söz karşısında büyük bir şaşkınlığa uğradılar; acaba elleri silahlı düşmanlarla ve tehlikelerle dolu olan savaştan daha büyük bir savaş ne olabilirdi? Peygamber (s.a.a)'den bu büyük cihadın ne olduğunu sordular. Peygamber (s.a.a) onlara şöyle cevap verdi:

"En büyük cihad nefisle olan cihattır."

Buna göre nefsanî vesveselerin karşısında dayanıklı olmak nefsi bütün kötülüklerden arındırmak en zor ve en büyük cihattır.

Son olarak, Allah yolunda mücadele edenlerin Kuran'da zikredilen bir takım imtiyazlarına değinelim:

"İman edip de hicret edip, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihat edenler, Allah katında en büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar murada ermiş olan mutlu kullardır. Rab'leri, onları kendi katından bir rahmet, bir rıza ve bir cennetle müjdeler ki o cennette onlar için bitmez tükenmez nimetler vardır. Onlar orada ebedi kalırlar. Çünkü en büyük mükâfat Allah katındadır." [6]

[1]- Hüd, 61

[2]- Hacc, 39,40,41

[3]- Nisa, 75

[4]- Bakara, 193

[5]- Fecr, 27,28,29,30

[6]- Tevbe, 20,21,22

Hüseyin Talha BAKAR

TOPLUMDA AHLAKİ YOZLAŞMA

İnsanlar fitratı gereği Hz. Âdem'den beri topluluk halinde yaşama gereği duymuşlardır. Toplum içinde yaşamak, insanlara bazı sorumluluk ve görevler yüklemiştir. Bu görevler toplumun selameti ve refahı için oldukça önemlidir. Her dinin kendine göre emir ve nehiyleri vardır. İslam dinindeki emir ve nehiyler ise toplumun çıkarları için oluşturulmuştur. Kur'anı Kerim'de geçtiği üzere "Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına, dış elbisesiyle üzerlerini sıkıca örtmelerini söyle. Bu onların tanınmaları, tanınip da sıkıntıya maruz kalmamaları için en uygun olanıdır. Bununla birlikte Allah çok bağışlayan, çok acıyandır." (Ahzap 59) Bu ayet, insanların sıkıntıya girmemesi için oluşturulmuş ilahi kurallardan biridir. İslam topluma önem vermiş, toplumdaki bireylerin sıkıntıya girmemesi için bu tür yasalar koymuştur. Toplum bu yasalara uyduğu takdirde dünyada ve ahirette Allah'ın izniyle huzur içinde olacaktır. Bu

yasalara uymayan ahlaksız bir toplum ise belki dünyada sefa sürecektir ama bu ameller onları ahirette gazaba sürükleyecektir. Ahlaksız bir toplumun sonu, geçmiş zamanlarda helak olan kavimlerin sonuna benzeyecektir. Böyle rezil bir toplumun ne çevreye ne de kâinata bir faydası olur.

Ahlaksız bir toplumun oluşmasında birçok neden etkili olmaktadır. Bu nedenlerden biride eğitimidir. Küçük yaşlarda eğitime başlayan çocuklar okuldan mezun olduklarında güya çağdaş(!) yenilikçi(!) ve ilerici(!) oluyorlar. Bu şekilde yetişen çocuklar topluma ışık tutacaklarına yanan ışıkları söndürüyorlar. Şu anki eğitim sistemini uygulayanlar okullarda devletine ve milletine bağlı bir nesil yetiştirmek istediklerini söyleseler de eğitim sisteminde gerekli düzeltmelerin yeterince yapılmaması ve eğitim sisteminde hala Batı'yı örnek almaları neslin bozulmasında önemli rol oynayacaktır.

Batı'da uygulanan karma eğitim sistemini yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bir topluma uygulamak o neslin ahlakını ve maneviyatını hiçe saymaktır. Bu şekilde yetişen nesil dinine ve devletine hizmet edeceğine bu değerlere ihanet edecektir.

Maneviyatsız bir toplumun oluşmasındaki bir diğer neden de basın ve yayın organlarının etkisidir. Topumlar arasındaki iletişim sıkıntılarını gidermek amacıyla kullanılan iletişim araçları amacından sapmış ve toplumun maneviyatını bozan bir kanser hastalığına dönüşmüştür. Bu hastalık hem toplumların temel taşlarını yıkmakta, hem de toplum içindeki kaosu arttırmaktadır.

Ülkemizde sırf birkaç grubun menfaati için toplumun dinine ve kültürüne aykırı yayınlar yapılmaktadır. Bir ailenin toplanıp bir film izlemesi ve bu filmde mahrem kısımların bulunmasına rağmen aile üyelerinden hiçbirinin istifini bozmadan izlemeye devam etmesi toplumdaki manevi yıpranmanın sonuçlarından değil midir? Bir kaç grubun çıkıp at sırtında Tevhid bayrağını dünyanın dört bir tarafına asmak için savaşa giden padişahlarımızı bir şehvetperest gibi göstermesine rağmen "Müslümanım" diyen insanlar tarafından izlenmesi toplumdaki ahlaki çözünmenin sonuçlarından değil midir? Avrupa'daki yaşam tarzını ballandıra ballandıra insanlara aktaran basın yayın gruplarının Suriye'de özgürlüğü ve dini için kıyama kalkan insanların dramını görmezden gelmesi, tamamına yakını Müslüman bir ülkede İslami şuuru azaltmayacak mıdır

Osmanlı'nın torunları olan bu nesli, getirmek istiyorsak tarihimizle a organlarını takip etmemeliyiz. Aile tekrar sağlamak istiyorsak izledi programlarını ona göre seçmeliyiz.

Şuursuz, maneviyatsız bir toplum bir diğer neden de Batı'nın yıpratma iman edenler! Yahudi ve Hristiyan'lar Onlar ancak birbirlerinin dostudurk onlardan birini dost edinirse muha sayılır. Allah zulmedenleri doğru yola 51) ayeti gereği Hristiyan ve Yahudik düşmandırlar. Ancak onların dinine ç

dost olacaklardır. Asırlardır bize düşmanlık besleyen Hristiyan ve Yahudiler iyi biliyorlar ki imanlı ve şuurlu bir toplum asırlardır yapmakta olduğu gibi şimdi de İslam sancağını dünyanın dört bir yanına yaymak isteyecektir. Bu cihad ruhu da Avrupa'nın temellerini sarsacak bir balyoz gibi Avrupa'nın tepesine inecektir. Avrupa da imanlı bir toplumun kendisine yapacaklarını bildiği için mevcut toplumu sürekli şuursuzlaştırmak ve imansızlaştırmak için çalışmakta ve imkânlarının tamamını kullanmaktadır.

Avrupa basın ve yayın organlarının bir kısmını ele geçirmiş ve kendi isteği ve yönlendirmesine uygun yayın yaptırmaktadır. Eğitim sistemini de kendi istediği gibi uygulatıp Mus'ab bin Umeyr'leri (r.a.) Ebu Cehil'lere döndürmektedir. Ebu Cehil'lerde Allah (c.c.) ı inkâr edecek seviyeye gelen Batı düşüncelerini yaymakta ve Batı'nın hedefine ulaşmasında ona destek olmaktadır. Ey iman edenler! Biliniz ki Kuran'a ve sünnete hakaret eden, çıkarları için Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Suriye'de Çeçenistan'da ve ismini bile bilmediğimiz birçok Müslüman ülkede zulüm ve katliamlar yapan bu insanların düşüncelerine ve yaptıklarına karşı durmak her Müslümanın üzerine bir görevdir. Toplum toplu manevi ve ahlaki bütünlüktür. Biz de bir toplum oluşturmak, İslam sancağını dört bir tarafa taşıyan Halid bin Velid'ler (r.a.) olmak istiyorsak kendimizi düzeltmeli, dini hakkıyla yaşamalı, zalim in zulmüne engel olmalıyız.

Allah'ın selamı ve bereketi üzerinize olsun...

GÜZ

Yeşiller sarıya, maviler griye döndüğünde,
 Sert rüzarar eserken, pencereden beni gördüğünde,
 En sevdiğim üç mevsimden biri gelecek
 Adında bahar saklı
 En son bahar o bahar.
 Kalbimde siren sesleri çalar düşen her yaprak için
 Ağlamakta bulutları geçer gözlerim
 Yağmurlardan özür dilerim
 Ben içime ağlarım.
 Boğazın dalgalı sularını yara yara ilerleyen bir vapur
 Üst kata çıkan yolcular
 Keskin bir rüzgâr üst katta
 Gri bir çarşaf denizde
 İskele her zamsnki gibi Üsküdar.
 Kurumuş yapraklar arasında kalmış tek yeşil yaprak
 yalnızlığı
 Siyah örgü atkı, uzun palto
 Kalan son gazellerin rüzâra direnişleri arasında yürüyen
 şiirbaz
 Banklar boş; kalbler kadar
 Sessiz bir gürültü, kalabalık bir yalnızlık var kaldırımlarda.
 Mevleviliğe soyunmuş bir rüzgâr
 Boş sokaklarda dimdik lambalar
 Sahici yalanlar, pembe doğrular
 Renkler kahverengi, turuncu ve kırmızı
 Tatlı bir acı, olmayana özlem var
 Nefes nefes, satır satır hayaller
 Ağaçların fısıldaşmalarında saklı sırlar
 Kıp kızıl ufkun altında sonbahar.

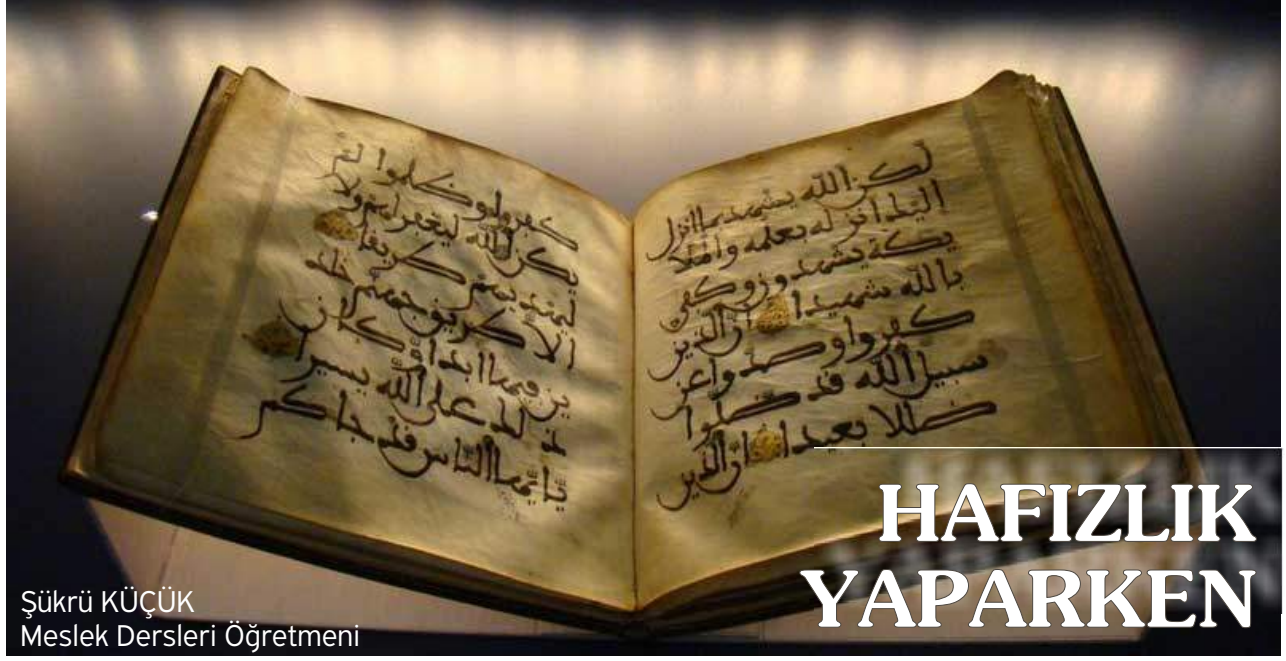
Nârî

BEYOĞLU ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ'NDE
BAŞARILI BİR ÖĞRENCİYE BAKIN,
ONDA ŞU DAVRANIŞLARI GÖRÜRSÜNÜZ.

- ✓ Ders ve etütlere aktif katılımında bulunur ve en zor koşulda bile devamsızlık yapmamaya itina gösterir.
- ✓ Çalışma takviminde belirsizliğe yer yoktur.
- ✓ ÖTS'de kendinden beklenen akademik davranışları, düzenli olarak yerine getirdiği gözlenir.
- ✓ Sağlıklı beslenmesi gerektiğini bildiğinden, yemekhanedeki temiz ve dengeli gıdalarla beslenip vitamin ve mineral değeri düşük fast food yiyeceklerden uzak durur.
- ✓ Verdiği sözün gereğini yerine getirir.
- ✓ Ailesine bağlıdır, hürmet gösterip saygıda kusur etmeme gayreti içindedir. Ana-babasının hayır dualarını almaya özen gösterir.
- ✓ Arkadaş seçiminde titiz davranıp, hayırda yarışabileceği insanları dost edinir.
- ✓ Yaşamında temel ve nihai bir hedefi vardır.
- ✓ Gerekteğinde 'Hayır' demekte zorlanmaz. Bu nedenle akran baskısı yaşamaz ve gününü planlamada karar sahibidir.
- ✓ Yardım isteme ve yardım etme özelliği vardır. Anlamadığı konuyu sormaktan çekinmez. Öğrendiği konuyu kalıcı hale getirmenin en iyi yolunun o konuyu başkasına öğretmek olduğunu bilir.
- ✓ Başkalarının küçük ve önemsiz bir zaman dilimi olarak gördüğü anları değerlendirir.
- ✓ Düzenli kitap okuma alışkanlığı vardır ancak rasgele okumak yerine, kitap seçimi konusunda öğretmenlerinin tavsiyelerini dikkate alır.
- ✓ Ders çalışması için belli koşulların oluşmasını beklemediğinden her ortamda çalışabilme alışkanlığı gelişmiştir.
- ✓ Beynin işleyiş ilkelerine uygun hareket eder. (Beynin işleyiş ilkeleri de neymiş? diyenler okulumuzun rehberlik servisine başvurabilirler)
- ✓ Ders çalışma konusunda yoğun değil sistemli bir tempoya sahiptir. Sosyal ve sportif aktiviteler de yaşamında önemli bir yere sahiptir.
- ✓ Okul kurallarını benimsemiştir ve bu konuda içten denetimli bir yapıya sahiptir.
- ✓ Elbette arada tökezler; uğraştığı halde bitiremediği ödevleri, bildiği halde yapamadığı sınavları olabilir. Başarının kumbarada para biriktirmek gibi sabır gerektirdiğini bilir ve pes etmez, ısrarcıdır. Hedeflerini hatırlayıp eski başarılarını düşünerek yeniden harekete geçer.

Rehber Öğretmen
Gülçin AKBAŞ

Şükrü KÜÇÜK
Meslek Dersleri Öğretmeni

HAFIZLIK YAPARKEN

Hafız Kur'anı hıfz eden ezberleyen gecesini gündüzü, sabahı akşamı, yemesi içmesi, oturması kalkması, ağlaması gülmesi, derdi tasası, ömrü hayatı Kur'an olmuş, Allah'ın kelamı olmuş, seçkin insan seçilmiş insan demektir. Hafız yürüyen Kur'an demektir. Çok zordur hafızlık, bir o kadar da kolay. Zordur çünkü hafızla en çok uğraşan şeytandır. Kolaydır çünkü bu zorlu yolda, tek başına çıktığı yolda hafızın dostu Allah'tır. Düşse kalka yol alır hafız. Zora düştüğünde Rabb'ine sığınır tutar elinden, yolunu açar, zihnini açar, kalbini açar. Ezberlediğinde "bitirdim" der hafız, "bitti" der, oysa yeni başlar. Asıl bittiğinde başlayan bir görevdir hafızlık. Çünkü sorumluluğu büyüktür. O öyle bir sorumluluktur ki aslında sadece hafıza değil, her Müslüman'a aittir, fakat bu sorumluluğun en güzel örneklerini göstermek hafıza yakışır. Bu nedenle hafızlığı anlamlandırmak Kur'an ile bütünleşmek günümüz hafızlarının en büyük sorunudur. Hafızlığı bitirmekle görevini bitirdiklerini düşünenler yanılmıştır. Hafızlığın kuru bir ezber olmadığı aşikardır. Kur'anın ruhu, ezberlenen o lafızlarda gizli. Manaya intikal edilecek ve Kur'an'ın ruhuyla hayata üflenecek.

Peki hafızlığa başlamak istediğimizde nelere dikkat etmeliyiz

Evvel emirde unutmayalım ki : Allah'ın kitabıyla meşgulüz, Kelamullahı hıfzediyoruz, Yani; Muttakilerin rehberi (Bakara 185) Karanlıklardan aydınlığa çıkarıcı (Maide 16) Mü'minlere şifa ve rahmet olan (İsra 81)

Hak ile batılı ayıran (Furkan 1) Kur'an'ı.

Yine unutmayalım ki ilk hafız, ahlaki Kur'an olan Efendimiz, ona benzemek çabalarının en güzeli. O Şöyle buyuruyor : " Hafızasında Kur'an'dan bir şey bulunmayan harap olmuş ev gibidir. " (Tirmizi) " Kur'anı okuyunuz. Şüphesiz Allah, Kur'an'ı ezberleyen kalbe azab etmez. " (Darimi) " Ümmetin en şereflipleri Hamele-i Kur'an (Kur'an'ı ezberleyip ona hizmet edenler) ve geceleri ibadet edenlerdir. " (Beyhaki) "

Hafızlığa başlamadan önce mahreçlerin oturmuş, tecvit kaideleri iyice kavranmış olmalı. Mahreç ve tecvitten taviz verilmemeli.

Hafızlıktan önce iyi bir yüzüne okuma çalışması yapılmalı. Okuyuş akıcı ve işlek bir hale gelmeli, sayfayı okurken zorlanılmamalı. Bir buçuk dakikanın altına inilmeli.

Hafızlığa başlayan kimse azimli ve kararlı olmalı.

Abdestli, mümkünse kibleye yönelik ezber yapılmalı. Ezber öncesi dua edilmeli, Allah u Teala'dan hızını kolaylaştırması için niyazda bulunmalı, salat ü selam getirmeli, ruhen ve manen ezbere hazır olmalı.

"Ezberlediğinde "bitirdim" der hafız, "bitti" der, oysa yeni başlar.

Her insanın amelini boynuna yükledik.

Kıyamet günü kendisine, açılmış olarak karşılaşıcağı bir kitap çıkaracağız. ﴿13﴾

"Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter" denilecektir. ﴿14﴾

Ezberlenecek sahife önceden hocaya okunmalı, sayfada dikkat edilecek zor ve müşabih kelimeler üzerinde durulmalı.

Ezber ; ayet ayet, satır satır birbirine bağlanarak yapılmalı ve dinletilmeli mesela

- 3 satır ezberle dinlet
- Sonraki 3 satırı ezberle dinlet
- 6 satırı birleştir dinlet
- 3 satırı ezberle dinlet
- 9 satırı toparlayarak dinlet
- Geri kalan 6 satırı üçer üçer ezberle dinlet,

bütün sayfayı bitirip dinlet.

Bu esnada uzatma , mahreç , tecvit veya kelime hatalarını hoca işaretleyip düzeltir.

Ezber okunacak yer bir gün öncesinde yapıp yatmadan önce okunur . Sabah namazından sonra tekrar edilip, en az bir kişiye dinlettikten sonra hocaya verilir.

Ne çok hızlı ne çok yavaş, normal bir hızla tekrar yapılır. Zinde ve dinç bir kafayla, sesli bir şekilde ezber yapılır. Ezber için en güzel vakit seher vaktidir.

Hafızlık yaparken ayetleri veya kelimeleri düşünerek zihinden sıraya dizecek şekilde değil , sayfaya başlayınca düşünmeden okuyabilecek şekilde ezberlemeli, ezberine akıcılık kazandırılmalı . Aksi halde erken unutmaya karıştırma ortaya çıkar.

Ezber yapılan ayet, sayfa, sure , cüz sonrası ile

bağlanarak okunmalı.

Hafızlık yapılırken makul bir sürede ezber yapmaya odaklanmalı . Aksi taktirde ezber uzayabilir. Bazen ezberde takılıp kalınır, bu durumda moral bozulmadan kısa bir ara verilmeli. Mutlaka programlı çalışılmalı.

Teknolojinin imkanlarından yararlanılıp her fırsatta Kuran-ı kerim dinlenmeli (otobüste, vapurda, trende, yürürken vs.)

Talebinin azmine ve ezber yeteneğine göre sayfa verilmeli. Sadece bir Mushaftan ezber yapılmalı, hatalar düzeltilmesi için üzerinde işaretlenmeli.

Hafızlık yapanlar birbirlerine yardımcı olmalı, rehberlik yapmalı.

Talebe , zaman zaman ezberle alakalı hissettiği olumsuz düşüncelerini hocasına açmalı ve hoca bu konuda kendisine yardımcı olmalı.

Hafız beslenmesine dikkat etmeli, hafızayı güçlendirici ceviz, bal, üzüm, yumurta gibi gıdaları almalı.

Belli aralıklarla talebe ödüllendirilip motive edilmeli. Hafızlığın bitiminde ise mutlaka icazet merasimi yapıp hafız önere edilmeli.

Haramlardan sakınmak hafızayı koruyacaktır.

Gözümüzün önünde sisler olmasın, büyük düşünen geniş ufuklu bireyler olmak adına kıssadan hisse hikâyeler sunuyoruz sizlere... İlk hikâyemiz okulumuzun eğitime ve öğrenciye bakışını hatırlatan "Bambu Ağacı" idi. Bu sayımızda Zaman Yönetimi konusunda bir hikâyeyi sizlere aktaralım istedik. Yapacak çok işi olup buna yetecek zamanı olmadığını düşünenler bu hikâyeyi dikkatle okumalıdır.

BÜYÜK Taşlar

Profesör sınıfa girip karsısında duran dünyanın en seçilmiş öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra, "Bugün Zaman Yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız" dedi. Kürsüye yürüdü, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkarttı. Sonra, kürsünün altından bir düzine yumruk büyüklüğünde taş aldı ve taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başladı. Kavanozun daha başka taş almayacağına emin olduktan sonra öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan "Doldu" diye cevapladılar. Profesör "Öyle mi?" dedi ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcıır çıkarttı. Mıcıır kavanozun ağzından yavaş yavaş döktü. Sonra kavanozu sallayarak mıcıırın taşların arasına yerleşmesini sağladı. Sonra öğrencilerine dönerek bir kez daha "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Bir öğrenci "Dolmadı herhâlde" diye cevap verdi. "Doğru" dedi profesör ve gene kürsünün altına eğilerek bir kova kum aldı ve yavaş yavaş tüm kum taneleri taşlarla mıcırların arasına nüfuz edene kadar döktü. Gene öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Tüm sınıftakiler bir ağızdan "Hayır" diye bağırdılar. "Güzel" dedi profesör ve kürsünün altına eğilerek bir sürahi su aldı ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu boşalttı. Sonra öğrencilerine dönerek "Bu deneyin amacı neydi?" diye sordu. Uyanık bir öğrenci hemen "Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, daha ayırabileceğimiz zamanımız mutlaka vardır" diye

atladı. "Hayır" dedi profesör, "Bu deneyin esas anlatmak istediği eğer büyük taşları baştan yerleştirmeszeniz küçükler girdikten sonra büyükleri hiç bir zaman kavanozun içine koyamazsınız" gerçeğidir. Öğrenciler şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken profesör devam etti: "Nedir hayatınızdaki büyük taşlar? Aileniz, eğitiminiz, hayâlleriniz, sağlığınız, arkadaşlarınız, bir eser üretmek, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şey öğretmek! Büyük taşlarınız belki bunlardan birisi, belki bir kaç, belki hepsi. Bu akşam uykuya yatmadan önce iyice düşünün sizin amacınız ne? Yani sizin büyük taşlarınız hangileridir; iyi karar verin. Bilin ki; büyük taşlarınızı kavanoza ilk olarak yerleştirmeszeniz hiç bir zaman bir daha koyamazsınız, o zaman da ne kendinize, ne de çalıştığınız kuruma, ne de ülkenize faydalı olursunuz. Bu da gerçekte de iyi bir adam olamayacağınızı gösterir." Profesör, ders bittiği hâlde konuşmadan oturan öğrencileri sınıfta bırakarak çıktı gitti... Bu hikâyedeki öğrencilerin şaşkınlığını imam hatip lisesi öğrencilerinin yaşayacağını sanmıyorum doğrusu... Çünkü onlar yaşamlarının temel gayesinin farkında olup insanlığa faydalı olma çabası içinde bulurlar kendilerini... Yaşamının hedefleri belli olanlar onları gerçekleştirebilmek için Zaman Yönetimi Stratejilerine merak duymakta, bu hikâyeye Zaman Yönetimi Becerilerinizi geliştirme konusunda bir kapı açıtıysa konuyla ilgili geniş literatür konusunda rehberlik servisinden bilgi alabilirsiniz.

KARANLIK

BITLİSİ

Dolarken kalbime büyük bir hüzn
Acı veriyordu bana son sözün
Aklımda kalan gülen, güzel yüzün
Gün kara, gece kara, rüya kara

Ayrılırken sen yanımdan sessizce
Dilimde kuruyan o en son hece
Artık bana güneş değil hep gece
Yol kara, şehir kara, derya kara

Yoruldum, sana uzanamıyorum
Saçından bir tel kazanamıyorum
Acısı yeter, dayanamıyorum
Düş kara, hayal kara, hülya kara

Hasret kalpte kilim gibi dokunan
Hüzün yüzde kitap gibi okunan
Vuslat canda nefes gibi solunan
Gök kara, toprak kara, dünya kara

Sevda ellerimde solan bir çiçek
Kederdir sadece senden gelecek
Gözyaşlarım yüzümden süzülecek
Gül kara, lale kara, fulya kara

Bitlisi der dört yanım dolu hicran
Acılara karşı neylesin isyan
Mezar oldu bana bu güzel cihan
Dert kara, deva kara, ziya kara

BEYOĞLU ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ ARTIK “HAZIRLIK”LI

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesinde 2013-2014 eğitim öğretim yılından itibaren Arapça ağırlıklı İngilizce kapsamlı “Yabancı Dil Hazırlık Sınıfı” bulunacaktır.

İnsanlık tarihinin en önemli keşfi olan dil, toplumların oluşmasında, ilimin gelişmesinde ve medeniyetlerin günümüze taşınmasında önemli bir unsurdur. İnsan dil ile düşünür ve dolayısıyla düşüncenin gelişmesi dile bağlıdır.

Anadilin toplum içi iletişimi sağlaması ve nesiller arasında kültür taşıyıcılığı yapmasının yanında anadil bir milletin kimliğini, kültürünü ve benliğini yansıtır. Fert olarak insanın düşüncelerini ve duygularını ifade edebilmesi, hayatı anlamlandırması ve anlatması açısından düşünüldüğünde anadilin bireysel ve toplumsal olarak ne denli önemli olduğu görülmektedir.

Globalleşen dünyada; insanlarla teknolojik, ekonomik ve kültürel iletişimin sağlanabilmesi ve öğrencilerimizin sosyokültürel yönden kendilerini geliştirerek, dünya milletler topluluğunun seçkin birer üyesi haline gelebilmeleri için anadilin yanında ikinci hatta üçüncü bir dili öğrenmeleri günümüzde mecburiyet haline almıştır.

Yabancı dil konuşmaktan mahrum olan bireyler, küresel iletişime dâhil olamayıp kendi kabuğunda yaşamak mecburiyetindedir. Günümüzde, ekonomik ilişkilerimizi yürütmek ve küresel iletişimimizi daha kolay sağlayabilmek için Arapça ve İngilizcenin önemi büyüktür.

Dünya’da İngilizce, sadece bir coğrafi bölgeyle sınırlı kalmamaktadır. Artık Türkiye’de çalışma hayatı gereği hemen hemen tüm pozisyonlarda İngilizce gerekmektedir. Bu nedenle bugün küresel iletişim dili haline gelmiş olan İngilizceyi öğrenmek bir zaruret haline almıştır.

Arapça, İslam dininin temel kaynağı Kur’an-ı Kerimin dili ve İslam coğrafyasında kurulan vahiy merkezli iletişimin bir parçası olmanın ilk şartıdır. Bu bakımdan, baki kalacak olan Arapçayı konuşabilmek, imam hatip lisesi menşei her meslekten bireyin ihtiyacıdır. İmam hatip liseleri kurulduğu günden beri Arapçaya verdiği önemle bu durumu farkındalığını ortaya koymaktadır. Bizler için Arapça, yabancı bir dil olmaktan çıkmalıdır. Çünkü Vahiy ile birlikte oluşan ortak medeniyetin, yani Arap olmayan Müslümanların da iletişim dili Arapçadır.

Arapça, günümüzde Birleşmiş Milletlerdeki beş resmi dilden biri kabul edilmiştir. Çünkü Arapça, 22 Orta Doğu ülkesinde 200 milyona yakın bir nüfus tarafından konuşulan, ayrıca 24 Arap olmayan Müslüman ülkede 1 milyara yakın nüfus tarafından kullanılan bir dildir. Stratejik dil olarak son zamanlarda Arapça öğrenmeye dünya genelinde talep artmıştır.

Bizler için Arapça, hem İslam'ın kaynaklarını doğru anlama ve anlatma, hem mesleğimizi global düzeyde icra etme hem de İslam Coğrafyasıyla sağlıklı iletişim kurma açısından olmazsa olmazımızdır. Bu anlamda Arapçaya vakıf öğrenciler yetiştirmek temel sorumluluklarımızdır.

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak bizler, Yabancı Dilde çok yönlü eğitim uygulamaları içindeyiz. Öğrencilerimizin öncelikle yabancı dildeki durumlarının tespiti Arapça ve İngilizce Zümreleri tarafından yazılı ve mülakat şeklinde yapılıyor. Kitap seçimi kur sistemine uygun olarak yapıp dersler etütlerle pekiştiriliyor. Böylece eğitim öğretim dönemi sonunda, yabancı dilde öğrencilerimizin bireysel mevcut durumlarını yükseltmiş oluyoruz.

Arapça; ders müfredatı, verilen gramer ve pratik Arapça etütleriyle pekiştirilmektedir. Ayrıca "Dil Yerinde Öğrenilir." Prensiplerimiz gereğince Arapçada belli bir seviyeyi yakalamış öğrencilerimizi 2010 yılından itibaren Ürdün Amman Üniversitesindeki 2 aylık dil okuluna göndermekteyiz.

Günümüz dünya gerçeklerini göz önüne alarak

yaşadığımız coğrafyanın güçlü ve lider ülkesi olan Türkiye'mizin ihtiyacı olan eğitimi ve donanımı en üst düzeyde karşılayacağına inandığımız öğrencilerimizin dil öğrenme konusunda bir sıkıntı yaşamamaları için gerekli başvuru ve yazışmalar sonucunda,

➤ Öğrencilerin ilgi, yetenek ve başarılarına göre yüksek öğretim programlarına hazırlanmalarını sağlamak,

➤ Yabancı dili, dünyadaki bilimsel ve teknolojik gelişmeleri izleyebilecek düzeyde öğrenmelerini temin etmek,

Amacıyla Milli Eğitim Bakanlığı Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün 18.10.2012 tarih ve 01.02/125648 sayılı yazısı ile okulumuzda 1 yıllık Arapça ağırlıklı ve İngilizce kapsamlı Yabancı Dil Hazırlık Sınıfı açılması karara bağlanmıştır.

Milli Eğitim Sistemimizde öğrencilerimiz, yabancı dil olarak İngilizce ile ilköğretim hatta okul öncesi dönemde tanışmaktadır. Arapça, ancak imam hatip liselerinde müfredata girdiğinden öğrencilerimiz, Arapça öğrenmek için İngilizceye oranla daha yoğun bir öğretim sürecine dâhil olmalıdır. Bu bilinçle öğrencilerimizin hem Arapça hem de İngilizceye hâkim olabilmelerini sağlamak için okulumuzdaki hazırlık sınıfı Arapça ağırlıklı ve İngilizce kapsamlı olacaktır. Böylece yabancı dil hazırlık sınıfımızda öğrencilerimize Arapçadan sağlam bir temel kazandırmanın yanında İngilizcedeki durumlarını bir üst seviyeye çıkarmış

olacağız.

2013-2014 eğitim öğretim yılında açılacak olan Arapça ağırlıklı, İngilizce kapsamlı yabancı dil hazırlık sınıfında okulumuzun eğitim politikasına uygun olarak, öğrencilerimiz karmaşık gramer kurallarına takılmadan konuşmaya yönelik uygulamaların yoğunlukta olduğu 1 yıllık öğretim sürecine dâhil olacaklardır. Bu süreç mümkün olduğunca, öğrencilerimizin hazırlık sınıfında öğrendikleri İngilizce ve Arapça pratiğini daha yoğun yapmalarını sağlamak için yurt dışı eğitim imkânlarıyla desteklenecektir.

Arapça ağırlıklı, İngilizce kapsamlı yabancı dil hazırlık sınıfında öğretmen unsurunun çok etkili olması dikkate alınarak öğretmenlerin yabancı uyruklu olmaları ve dilin anavatanı olan ülkelerden karşılanmaları yapılacak eğitimin kalitesini arttıracığına inandığımızdan hazırlık sınıfında dil eğitimi yabancı uyruklu öğretmenlerin nezaretinde yapılacaktır.

Kapasitesi yüksek ve geniş bir ufka sahip öğrencilerimizin, tamamladıkları hazırlık sınıfıyla birlikte hiçbir şekilde ilave eğitimine ihtiyaç duymadan üniversitede akademik kariyer yapmaları için gerekli ilk adımı okulumuzda atmış olacaklardır.

Öğrencilerimiz Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesinde alacakları sağlam temelli ve pratiğe dönük yabancı dil eğitimleriyle kendilerinden beklenen düzeyde ve uluslar arası platformda mesleklerini icra edebileceklerdir.

YURT DIŞI EĞİTİM PROGRAMI ÜRDÜN/AMMAN

Esad Bakırcı

Ürdün yurt dışı eğitim programı okulumuzun her sene düzenlediği bir organizasyondur. Bu programa okulumuzda Arapça dersleri iyi olan öğrenciler katılmaktadır. 10. , 11. ve 12. Sınıf öğrencilerinden oluşturulan bir grup öğrenci yaz tatilini Ürdün'de geçirir. Yaklaşık iki ay süren bu program, öğrencilerin okulda öğrendikleri Arapçayı tamamlayıcı bir nitelik taşır. Bizde geçen yaz bu programa katıldık. Bu bizim için oldukça faydalı bir programdı.

Ürdün çok garip gelmişti ilk gittiğimizde. Dili, kültürü, insanı, havası daha birçok şeyi farklı olan bu ülkede geçirecektik yaz tatilimizi. Dil öğrenmek için de bu gerekiyordu zaten. Öğreneceğimiz dilin kültürünü bilmek konuşulduğu coğrafyayı tanımak çok önemli şeylerdir.

Ürdün çok farklı aynı zaman da ilgi çekici bir yerdi bizim için. Havasını teneffüs etmek, sokaklarında dolaşmak, sokaktaki birisiyle Arapça konuşmaya çalışmak çok güzel şeylerdi. Ürdün hem yaz tatilini geçirebileceğimiz hem de dil öğrenebileceğimiz bir yerdi. Bu program inanılmaz bir imkândı. Ama yaz olması hasebiyle çok sıcaktı Ürdün. Bu da bizi biraz zorluyordu. Gündüzleri fazla dışarı çıkamıyor öğlene kadar üniversitede ki derslere katılıyorduk. Gece ise hava serin olduğu için dışarıda geziyor, açık havada

oturup oradaki insanlarla muhabbet ediyorduk. Günler bu şekilde geçip gidiyordu. İlk geldiğimizde bize garip gelen bu ülkeye alışmıştık artık. Sokaklarında rahat-rahat geziyor dillerini azda olsa anlıyorduk.

Ve program bitti. Türkiye'ye döndük iyi bir tecrübe oldu bizim için. Farklı kültürleri görmek ufkumuzu bir nebze de olsa genişletti. Bu okula gelip de bu imkândan yararlanmamak çok büyük bir eksikliklerdir.

GÜNE BAŞLARKEN

Sabah ezanı ile uyanıyoruz. Gün başlıyor. Dolu dolu bir gün bizi bekliyor. Abdestimizi aldık; yatağımızı, dolabımızı düzelttik. Mescitteyiz. Mescit, bence okulun en güzel ve en önemli yeri. Hafızlık yapan arkadaşlar harıl harıl çalışıyor ve sadece onların sesi mescide hakim. Namazı cemaatle kıldıktan sonra hepbirlikte kahvaltıya çıkıyoruz. Kahvaltı güne başlamada önemli bir adım.

SABAH ve AKŞAMETÜDLERİ

Sabah kuran etütleri her zamanki heyecanıyla başlamıştı. Tüm lise müfredatını ezberlediğimizde daha 9. sınıftaydık. Müfredatı bitirenler ise hafızlık yapıyor, mescidi kuran sesiyle inletmeye devam ediyordu. Artık büyümüştük. 11. Sınıf olmak zor iş. Etütlerde kendi programımız geçerli. Kendi ayaklarımız üstünde durma vakti gelmişti ve önümüzde büyük bir sınav vardı.

12. sınıf olmuş ve üniversite sınavına büyük ölçüde hazırдық. Son çalışmalarımızı yapıyor eksikliklerimizi kapatmaya çalışıyorduk.

KÜTÜPHANE

Araştırma ödevleri zordur. Ama bizim için kolay. Zengin bir kütüphanemiz var birçok kaynağa rahatlıkla ulaşabiliyoruz. Kitap okumayı seven arkadaşlar için de zengin bir kitaplık mevcut. Ve sessiz bir ortam.

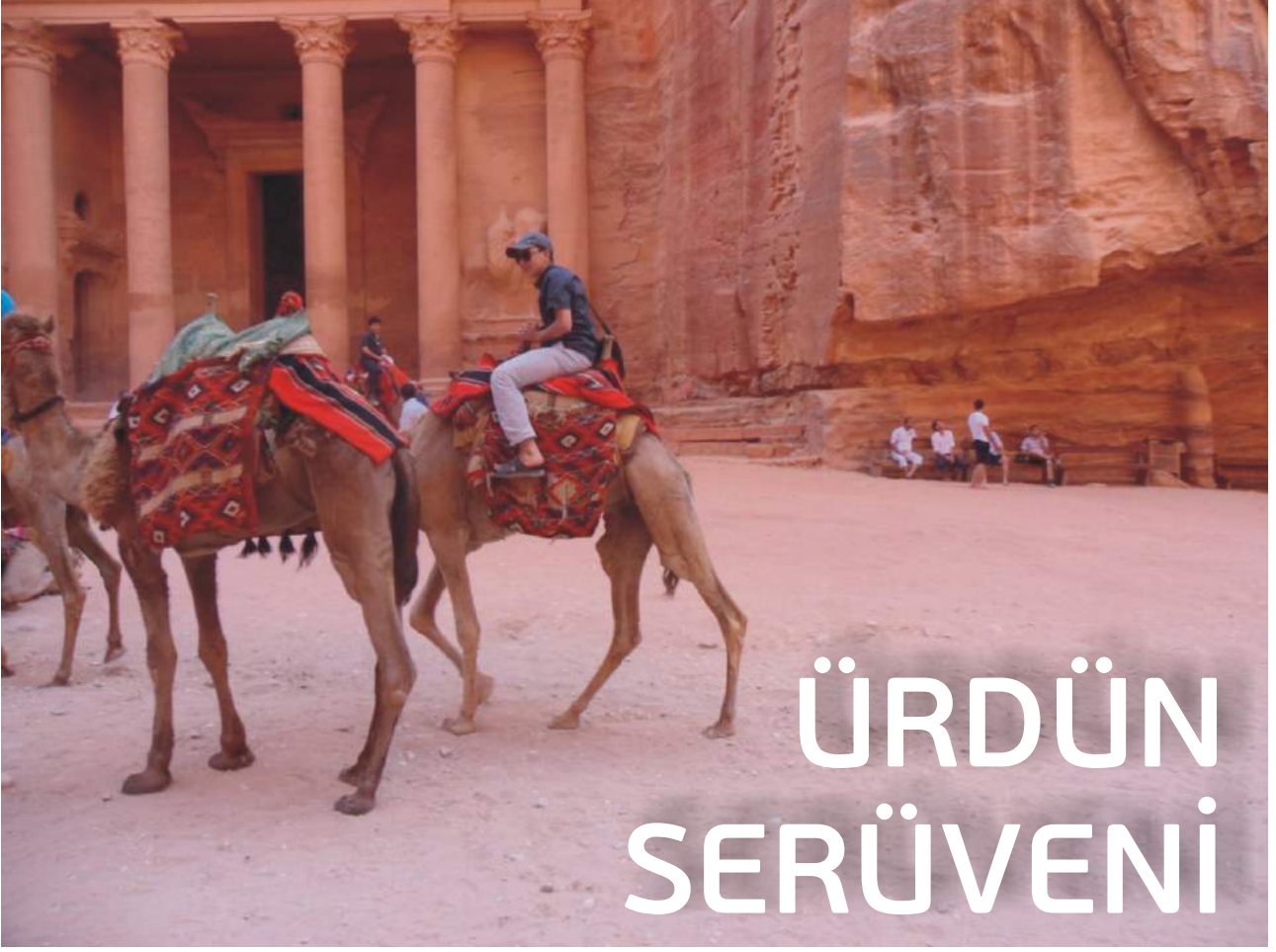

SOSYAL FAALİYETLER

Yorucu bir günün ardından öğrencilerin dinlenmeleri için her türlü imkanımız elhamdülillah mevcuttur. Futbol ve basketbol sahası, yüzme havuzu ve fitness salonu bizlere sunulan imkanlardır. Her sene en az bir defa futbol ve masa tenisi turnuvaları düzenlenir. Bu imkanlar üzerimizdeki okul yorgunluğunu

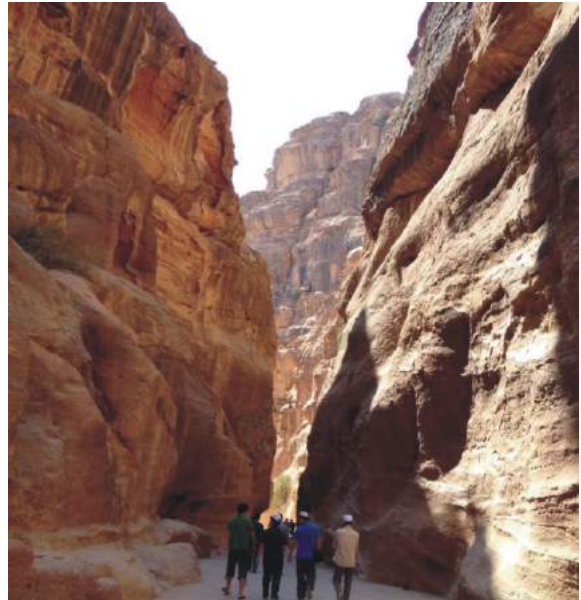

ÜRDÜN SERÜVENİ

Arapça gramer, emsile, bina, avamil ... Hepsini öğrenmiştik. Kelime dağarcığımızı geliştirmek için bol bol hikaye okuduk. Buna rağmen bir sıkıntımız vardı. Konuşamıyorduk. Tam bu sırada Ürdün programı karşımıza çıktı. Her şey hazır arapça dersim iyi ve zayıf dersim yok. Okulun bütün şartları tamam. Ürdüne gitmek için listeye ismimizi yazdırdık. Şimdi tatlı bir telaş başlamıştı. İlk yurtdışı gezisi, ilk uçağa biniş... Bunların hayalini kurarken bir anda gerçek olması biraz şaşkınlığa neden olmuştu. Pasaport, vize işlemleri derken kendimizi hava alanında bulduk. Tanımadığımız, hayatımızda hiç görmediğimiz bir kültürle, bir milletle karşılaşacaktık. Anadan, babadan, vatandan uzak çok uzak yabancı bir memlekete gidiyorduk. Hem hüzün, hem sevinç karışık bir duygu... Gece yolculuğu yapacaktık buna rağmen kimsenin uykusu yoktu. Ürdünü şimdiden hayal ediyorlardı.

İki saat süren yolculuğun ardından Ürdün Havalanı'na iniş yaptık. Çok heyecanlıydık, güneş henüz doğmamıştı. Düşündüğümüzün aksine hava serin ve sakindi. Bizi bir heyet karşıladı. Ve ilk duyduğumuz kelime ehlen (...). Artık dilimiz arapçaydı ve Türkçe bilen azınlıktaydı.

Ürdün, geceleri çok güzeldi. Serin bir havası, sessiz bir ortamı vardı. Başkent ammanda bulunduk bu program süresince. Hafta sonunu (cuma, cumartesi) arkadaşlarla Amman'ı gezerek geçiriyorduk. Ürdün'e alışmıştık. Bizde halktam biriydik. Dilimiz arapçaydı. Alış veriş yapabiliyor,hakkımızı savunup derdimizi anlatabiliyorduk. Amman bizi bizde Amma'ı sevmiştik. Çatısız evleri, dar sokakları, mescidleri çok ilginçti. Ürdün sokaklarında akşama kadar geziyor, insanlarla muhabbet ediyorduk. Arapça pratiğini geliştiriyoorduk.

Ürdün denince akla Petra gelir. Petra ve Akabe gezilerimiz oldu. Ürdün'ün antik şehrini ilk yerleşim yerini gördük. Kızıldeniz'in serin sularına girip çölün sıcağından bir an olsun uzak kaldık. Gezdik, gördük, birçok insanla tanıştık, geleneksel yemekler yedik... Ürdün günleri böyle geçip gitti.

Altı hafta ürdün üniverstesinde derslere katıldık. Sınava girdik , üniversiteden sertifikamızı aldık.

Ürdün'den ayrılma vakti gelmişti. İyi bir diploma notu ile dönecektik memleketimize. Bu program ufkumuzu açmış dünyaya bakış açımızı değiştirmişti.

